

บทนำ

ร่างของนักศึกษาที่ชื่อว่าพงษ์ศักดิ์หรือพี่ป๋องของน้องๆ กำลังดิ้น กระแต่่วๆ อยู่กลางทะเลจะจมมีจมแหล่ เสียงกรีดร้องของนักศึกษาหญิงสลับ กับเสียงตะโกนโหวกเหวกของนักศึกษาชายดังก้องระงมไปหมด หากก็ไม่มีใคร กล้าจะว่ายน้ำออกไปช่วยเขา ด้วยเป็นเวลาเกือบสามนาฬิกาของวันใหม่ ไม่มีใคร รู้ว่าจะมีอะไรอยู่ตรงนั้นบ้าง อีกทั้งจู่ๆ ผืนฟ้าที่กระจ่างไปด้วยแสงจันทร์ในคืน วันเพ็ญก็พลันมืดครึ้มเมื่อมีเมฆก้อนใหญ่เคลื่อนเข้ามาบดบัง

หญิงสาวข้างตัวของญาณิณกระซิบบอก

“เขายืนอยู่กลางน้ำ เขาคดพี่ป๋องลงน้ำแล้ว”

ญาณิณตกใจจนทำอะไรไม่ถูก ด้วยรู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้เกิดจากความคึกคะนองของพงษ์ศักดิ์ที่อยากจะออกไปว่ายน้ำกลางดึก หากเป็นฝีมือ ของสิ่งที่มีมนุษย์ถือว่าเป็นสสารไร้ตัวตนและพากันหวาดกลัวอย่างที่สุดเพราะไม่มี หลักฐานทางวิทยาศาสตร์ใดๆ พิสูจน์ได้

“เธอเห็นอะไร” เธอกระซิบถามออกไป

“ชะ...ชะ...ชายหนุ่มผ้าโจงสีแดง...ตัวใหญ่ราวกับต้นตาล” คำตอบนั้นสั้นกระือ คนพูดต้องกลืนน้ำลายติดๆ กันหลายครั้ง กว่าจะพูดต่อได้อีกครั้ง “เขา...เขา...

กำลังเหยียบฟิโปงจมน้ำ”

เพื่อนเธอกระซิบตอบ มือชี้ไปกลางทะเลที่ชายผู้นั้นกำลังกระเือก กระสนหนีความตายที่รอคอยอยู่ไม่ไกลหากยังไม่มีใครยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ

เพื่อนสาวอีกคนสบถเสียงดัง ก่อนจะเหวี่ยงของออกจากยาม

“โธ้ย จิบหายแล้ว ทำไมเวลารีบถึงหาของไม่เจอเสียทีนะ!”

ข้าวของที่กองอยู่บนทรายปลิวว่อนราวกับตัวการ์ตูนโดราเอมอนยาม รื้อของออกจากกระเป๋าพิเศษ ในที่สุดเธอก็พบของที่ต้องการ ร่างสูงกว่ามาตรฐาน หญิงไทยวิ่งแหวกกลุ่มคนพุ่งลงทะเล แล้วว้ายปราดๆ ออกไปถึงตัวพงษ์ศักดิ์ ก่อนจะพันอะไรบางอย่างรอบตัวเขาอย่างล่ำบากจนแทบจะพาให้จมน้ำไปด้วยกัน

เพื่อนอีกคนของเธอยกมือปิดหู และกระซิบบอก

“เขาโกรธที่รสเข้าไปขัดขวาง”

“เขาเหยียบรสไปอีกคนแล้ว” เพื่อนคนที่เห็นชายหนุ่มโง่เงาบอกอีกครั้ง

เธอมองสูตรสที่จมนหายไปต่อหน้าต่อตาด้วยความตกใจ หากเพียงชั่วพริบตาว่างของหญิงสาวก็โผล่ขึ้นมาได้ เธอถึงกับถอนหายใจด้วยความโล่งอก ทว่าวิกฤตการณ์ยังไม่ผ่านพ้น เมื่อพงษ์ศักดิ์ยังดันพรวดๆ อยู่

ทุกคนริมหาดพากันลุ้นสุดตัว ไม่ถึงนาทีหลังจากนั้นร่างของพงษ์ศักดิ์ ก็หยุดดิ้นไปดิ้อๆ และท่าทางจะจมน้ำลงไป สูตรสจึงรีบพยุงเอาไว้ และหันมา ตะโกนบอกคนบนหาด

“มาช่วยด้วยสิโว้ย!”

ไต่ยั้นดั้นนั้นนักศึกษาชายหลายคนก็ว้ายเข้าไปช่วยรับร่างพงษ์ศักดิ์กลับ ขึ้นฝั่ง โดยมีสูตรสว่ายตามมาติดๆ แล้วเธอก็ยกมือขึ้นไหว้ไปในอากาศกลาง ทะเล

“อย่าเอาเขาไปเลยนะเจ้าคะ พรุ่งนี้หนูจะให้เขาขอขมาลาโทษค่ะ”

เท่านั้น คนที่อยู่รอบข้างก็มองตามและขนลุกเกรียว แล้วจู่ๆ ลมก็พัดแรง ขึ้นอย่างไม่รู้สาเหตุก่อนจะสงบลงไปอย่างรวดเร็วพอๆ กับตอนที่เริ่มต้น สายตา ทุกคู่หันไปมองทางสูตรสอีกครั้ง หากหญิงสาวก็ยกโหลเป็นคำตอบ

“ฟิโปงลบหลู่เจ้าที่ ท่านต้องการชีวิตของเขา ก็เท่านั้น” เธอชี้ไปยังต้นไทร ข้างบ้าน

เสียงฮือฮาดังอื้ออึง หากสุคนธรสไม่สนใจ เดินดุ่มๆ กลับเข้าบ้าน โดยมี ญาณินและเพื่อนอีกสามคนวิ่งตามเข้าไป เมื่อเจ้าหน้าที่มูลนิธิท้องถื่นถือเปลวิ่ง เข้ามา...

เท่านี้ญาณินก็รับประกันว่าชื่อเสียงของสุคนธรสจะต้องเป็นที่โจษจัน และโด่งดังไปทั่วมหาวิทยาลัยตลอดเวลาที่เรียนอยู่อย่างแน่นอน!

อันที่จริงญาณินจะต้องทำความเข้าใจตั้งแต่แรกถึงจะถูก เริ่มจากตั้งแต่รู้ว่า เธอจะต้องมาร่วมพิธีรับน้องของคณะจิตรกรรมฯ และค้างคืนในคืนวันเพ็ญ ซึ่งเป็นวันที่เธอเกลียดและกลัวเป็นที่สุด หากเธอก็หลีกเลี่ยงไม่ได้จริงๆ ด้วยเป็น วันสำคัญของชีวิตนักศึกษาที่เพิ่งก้าวเข้าสู่ร่วมมหาวิทยาลัยรัฐบาลชื่อดังระดับ ประเทศ หากพลาดไปพี่น้องร่วมสถาบันคงจะไม่มองหน้า ดังนั้นแม้จะไม่ชอบ แต่เธอจำเป็นต้องมา พร้อมกับเพื่อนร่วมรุ่นและรุ่นพี่ทั้งหมดกว่าครึ่งร้อย

ทันทีที่ก้าวลงจากรถทัวร์ ความอึดอัดไม่ทราบสาเหตุก็เริ่มต้น และเพิ่ม มากยิ่งขึ้นนับตั้งแต่ก้าวเข้าไปในเขตบ้านพักริมทะเลที่หาดทุ่งวัวแล่นจังหวัดชุมพร ในตอนใกล้เที่ยง รุ่นพี่จัดให้นักศึกษาหญิงพักที่บ้านหลังใหญ่สองหลังติดชายทะเล ซึ่งห่างออกมาจากบ้านเรือนหลังอื่นๆ ในหมู่บ้านไปจนสุดหาด ติดกันนั้นยังเต็มไปด้วยปาร์กครีมและสวนสนที่ขึ้นหนาตาจนเธอรู้สึกกลัว ที่สำคัญตรงหัวมุมติด กับโขดหินยังมีต้นไทรขนาดใหญ่สูงตระหง่าน มีศาลไม้เก่าๆ ตั้งอยู่ด้านหน้า ลำต้น ถูกพันด้วยผ้าแพรเจดสีเก๋าคำคร่ำ บอกให้รู้ว่า ณ ที่แห่งนี้มีเจ้าที่เจ้าทางดูแล อยู่ เธอจึงยกมือไหว้ขอขมาลาโทษ ก่อนจะก้าวขึ้นบ้านตามเพื่อนร่วมรุ่น หาก ทางตาของเธอก็สังเกตเห็นเพื่อนในกลุ่มอีกหลายคน que เดินตามมายกมือไหว้ ศาลเพียงตานั่นแทบจะพร้อมเพรียงกัน ญาณินส่งยิ้มให้เพื่อนอย่างเข้าอก เข้าใจ แล้วเดินเข้าไปในห้องพักตามที่รุ่นพี่ประกาศรายชื่อ ขณะที่นักศึกษา ชายจะนอนกันที่เต็นท์ในป่าสน บ้างก็อาจจะนอนรอบกองไฟ บ้านสองหลังจึง มากพอสำหรับนักศึกษาหญิงทั้งหมด

การรับน้องจะเริ่มตั้นขึ้นในตอนบ่ายหลังรับประทานอาหารกล่องกันเสร็จ เรียบร้อย ซึ่งรุ่นพี่เตรียมด่านต่างๆ ไว้พร้อมสรรพแล้วในป่าด้านข้าง ญาณิน วางกระเป๋าลือผ้าใบเล็กตรงเบาะที่ปูเรียงรายเอาไว้บนบิลิภายในห้อง แล้วเธอ

ก็เดินไปเกาะขอบหน้าต่างเพื่อสูดอากาศบริสุทธิ์ริมทะเลที่พัดผ่านเข้ามา เห็นชายหนุ่มเดินซัดแถวไปในป่าสนและเข้าจับจองที่นั่งที่ที่พักรวบรวมกันอย่างคึกคัก

เธอเลิกสนใจนักศึกษายายที่กำลังตื่นเต้นและโห่ร้องเป็นลึงเป็นค่างเหล่านั้นแล้วเบือนหน้าไปทางทะเลที่อยู่ห่างออกไปหลายสิบลเมตร ก็เข้าใจทันทีว่ารุ่นพี่เลือกที่แห่งนี้ก็เพราะมีสถานที่เหมาะแก่การตั้งแคมป์ไฟในตอนกลางคืน และมีป่าที่เหมาะสมสำหรับการรับน้องอันแสนสนุกปนโหดในป่าด้านข้าง

หากสิ่งหนึ่งที่เธอไม่สะดวกใจเลยก็คือต้นไม้และศาลเพียงตาข้างบ้าน เมื่อไม่เห็นมีใครจุดธูปขอขมาท่านสักคนเดียว ทั้งที่กิจกรรมทุกอย่างกำลังจะเริ่มต้นแล้วแท้ๆ ซึ่งที่จริงควรจะจัดอาหารถวายตั้งแต่พวกเธอมาถึง เพื่อบอกกล่าวและขอขมาเจ้าของสถานที่ ให้การรับน้องในวันนี้และวันพรุ่งผ่านพ้นไปด้วยดี

“เธอเป็นอะไร เห็นถอนใจออกมาเฮือกๆ”

ญาณหันไปตามเสียง เพื่อนหญิงที่จำได้ว่าชื่อ สุคนธรส สาวหัวรูปร่างเพรียวหากสูงโย่งกว่าทุกคนในรุ่นก็เดินมายืนเคียงข้าง

“ไม่สบายใจเรื่องเจ้าที่เธอ เห็นเธอมองอยู่”

“อ้อ บอกไม่ถูกเหมือนกัน ไม่มีใครจุดธูปบอกกล่าวเลยสักคน”

“ฉันมีอุปกรณ์ เตรียมมาเพียบ” สาวเจ้าตบกระป๋องที่มีลักษณะเหมือนยามปักด้วยไหมหลากสี ซึ่งคล้องอยู่ตรงไหล่ด้วยสีหน้าจริงจัง ดวงตาหรือลางท่าทางมุ่งมั่น “ไปบอกเจ้าที่ก่อน เอาข้าวกลองของฉันไปไหว้เอง”

“ไปสิ” เธอตอบรับ แล้วเดินตามเพื่อนใหม่ที่มีแนวคิดเดียวกันลงไปตามลำ สุนทรสเดินไปหยิบข้าวกลองส่วนแบ่งของตัวเองที่รุ่นพี่วางไว้ที่โต๊ะใต้ถุนบ้านนำไปวางที่หน้าศาลไม้ซึ่งหตุโธรมจะพึงมีพวงแห่ ก่อนจะล้วงเข้าไปในยามหยิบธูปและไฟแช็กขึ้นมาจุด แล้วยกมือขึ้นไหว้ ญาณจึงยกมือไหว้ตามอีกคนขณะที่ยิ้มฝิปากของสุนทรสมุขมิบงมำ

ความรู้สึกอึดอัดในอกของเธอคลายลงหลังจากได้ทำความเคารพเจ้าของสถานที่เรียบร้อยแล้ว พอหันกลับมาก็เห็นเพื่อนร่วมรุ่นอีกสามคนนั่งยกมือไหว้อยู่ด้านหลัง และรอยย่นกว่าพรหมณีสาวจำเป็นเสรีຈิพิ

“เรียบร้อย” สุนทรสแต่งตั้งตัวลุกขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง พอหันกลับมา

เห็นเพื่อนใหม่ก็อ้าปากค้าง “อ้าว พวกเธอ...”

“ฉันอยากมาไหว้ด้วยนะ” หญิงสาวตัวเล็กน่าทะนุถนอมราวตุ๊กตา กระเบื้องเคลือบที่ชื่อเนตรสีตางค์ส่งยิ้มอย่างเป็นมิตร

“ฉันก็เหมือนกัน” กรรรมภา นักศึกษาไฮโซสาวที่ใช้ของแบรนด์เนมตั้งแต่ศีรษะจดเท้าจนเป็นที่น่าหมั่นไส้ของรุ่นพี่และเพื่อนร่วมรุ่นก็ส่งยิ้มหวานให้อีกคน ยกเว้นคนสุดท้ายที่พยักหน้าให้น้อยๆ หากความเป็นคนไม่พูดมากของกรรรมภา ก็ไม่ทำให้เธอประหลาดใจ เพราะตั้งแต่ก้าวเข้ามาในรั้วมหาวิทยาลัย เธอยังไม่เคยเห็นกรรรมภาพูดกับใครยาวๆ ลักที่

“ฉันจะแบ่งข้าวให้เธอนะ” แม่ตุ๊กตาทะเลเมืองเคลือบพูดอีกครั้ง เสียงของ เธอหวานเจี๊ยบราวกับน้ำผึ้งเดือนห้า

“โอ๊ยไม่ต้องหรอก แค่นี้จิบจ้อย” สุคนธรสบอกมือปฏิเสธ หากพอเพื่อนๆ แบ่งส่วนของตนเองให้ แม่พราหมณ์ก็ยื่นมือออกมาจับปากกล่องที่มีข้าวผัดพูนผา ด้วยสายตาซาบซึ้งใจ

ทั้งห้านั่งล้อมวงกัน และเริ่มพูดคุย...ไม่มีใครพูดเรื่องเจ้าที่ที่ศาลเพียงตานั่นอีก หากต่างแนะนำชื่อเล่นของตนเองให้เพื่อนใหม่รู้จัก...นั่นเป็นครั้งแรกที่ ญาณิษฐ์จักเพื่อนใหม่ และจะเป็นเพื่อนร่วมชะตากรรมกับสิ่งที่กำลังจะเกิดใน คินนั้น รวมไปถึงในอีกหลายปีต่อมา...

นักศึกษากว่าห้าสิบชีวิตล้อมวงกันรอบกองไฟตั้งแต่หัวค่ำ อาหาร หลากหลายชนิดรวมไปถึงเครื่องดื่มชนิดต่างๆ ถูกแจกจ่ายให้กันทั่ววง หญิงสาวห้าคนที่เพิ่งทำความรู้จักกันในตอนบ่ายนั่งเรียงชิดติดกันบนผ้าพื้นเมืองทอมือ จากทางเหนือผืนใหญ่ ซึ่งเป็นความอนุเคราะห์ของคุณหนูแบรนด์เนม ที่ยินดี แบ่งปันให้เพื่อนใหม่ได้นั่งบนหาดทรายอย่างสะดวกสบายกว่าบนพื้น เสียงเพลง ดังขึ้นผสมผสานเสียงกีตาร์และเสียงปะทุของกองไฟที่ลุกโชติช่วงกลางวง เกม และกิจกรรมต่างๆ ดำเนินติดต่อกันหลายชั่วโมง ยิ่งดึกเครื่องดื่มก็แรงขึ้นตาม ลำดับ หลายคนแจกจ่ายเหล้าโรงส่งให้กลุ่มผู้ชาย ผู้หญิงที่กล้าหนอยกมือจิบ หากหญิงสาวทั้งห้าพร้อมใจกันปฏิเสธ และนั่งสังเกตการณ์อย่างเงียบๆ เท่านั้น

ยิ่งดึก ความรู้สึกอึดอัดของญาณิษฐ์ก็กลับมาอีก ทั้งที่มันหายไปแล้ว

ตลอดบ่าย เธอเงยหน้าขึ้นมองพระจันทร์เต็มดวงด้วยความไม่สบายใจ เมื่อรู้สึก
สังหรณ์ใจอย่างประหลาดว่าบางสิ่งบางอย่างเหนือธรรมชาติค่อยๆ คุกรุ่นขึ้น
อย่างช้าๆ

เธอไม่ได้กลัวพระจันทร์ หรือกำลังจะแปลงร่างเป็นมนุษย์หมาป่าหรือ
เพียงแต่ตลอดระยะเวลาเกือบสิบปีที่ผ่านมา เธอมักจะประสบกับสิ่งแปลกๆ ใน
วันข้างขึ้นเสมอ ยิ่งพระจันทร์เต็มดวง เธอแทบจะสื่อสารกับวิญญาณและมอง
เห็นเป็นรูปเป็นร่างได้เลยทีเดียว

ญาณินบอกตัวเองว่าเธอไม่ได้กลัวผี แต่เธอก็ไม่อยากจะพบเจอหรือต้อง
เผชิญหน้ากับสิ่งเร้นลับที่อธิบายไม่ได้ ด้วยไม่มีหลักฐานใดๆ ยืนยันได้ว่าเธอ
ประสบพบเห็นจริง หากพูดไปทุกคนคงจะคิดว่าเธอเป็นคนบ้า และความคิดนี้
ถูกฝังไว้ในสมองตั้งแต่จำความได้ เมื่อมารดาของเธอสั่งนักสั่งหนาว่าห้ามเล่า
เรื่องนี้ให้ใครฟัง

ยิ่งดึกขึ้น หญิงสาวห้าคนที่นั่งอยู่บนผ้าผืนเดียวกันก็มีการเกร็งไปตามๆ
กัน หลายคนลอมมองพระจันทร์สลับกับมองไปรอบๆ ตัว จนกระทั่งเสียงหนึ่ง
โพล่งขึ้น

“พวกเธอเป็นอะไรกัน นิ่งเหลียวหน้าเหลียวหลังมานานแล้วนะ” สุนทรส
ถามให้ได้ยินกันในกลุ่ม เพราะคนที่เหลียวกำลังร้องเพลงอย่างสนุกสนาน ไม่มี
ใครนั่งตัวเกร็งอย่างเพื่อนในกลุ่ม ซึ่งถ้าเปรียบพวกเธอเป็นแมวลาก็ ขนหลังคง
ลุกชัน ทางตั้งตรงแน่นอย่างแน่นอน

“ฉันบอกไม่ถูก” ตึกตาเจียรในตอบอ่อยๆ เป็นคนเดียวที่ค่อยๆ ถดไป
ข้างหลังญาณินจากที่เคยนั่งอยู่ด้านหน้า และไม่ได้มองไปรอบๆ เหมือนคนอื่น
หากทำท่าเหมือนจะปิดหน้าปิดตาไว้ตลอดเวลาด้วยซ้ำ

“หรือเธอกลัวผี” สุนทรสซัก “ไม่ต้องกลัวหรอกฉันมียันต์ เอานี้” เธอ
ล้วงเข้าไปในย่ามเหม่อม แล้วเอากะดาศีเหล็กๆ ออกมาสามสี่แผ่น ก่อนจะ
เป่าลงอาคม...หรือน่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะเธอทำปากขมูบขมิบแล้วเป่าเพียงๆ
ลงบนกระดาศีที่พิมพ์ภาพเพาเวอร์ฟฟเจอร์ลไว้อย่างสวยงาม

“อะไรเนี่ย” กรรณโพล่งถาม “ยันต์เพาเวอร์ฟฟหรือไง”

“เออ คักดีสิทีไรนะไว้ว ของแบบนี้อยู่ที่เวทมนตร์และคาถาที่ใช้ หลวงปู่

ของฉันสอนมากับมือ รับรองผลร้อยเปอร์เซ็นต์ และมันไม่เกี่ยวกับกระดาศ
ฉันชอบเพาเวอร์พัพ บลอสซัม แล้วจะทำไม ยันต์ฉันเขียนด้วยหมึกกล่องหน มัน
ซ่อนอยู่ข้างในนั่นแหละ ฉันไม่อยากเขียนลบลายสวยๆ ของกระดาศ” เธอไอ้อวด
“พับใส่ไว้ในกระเปาะ รับรองคืนนี้ไม่มีใครกล้ำมายุ่งนะ”

“โอ้...” คุณหนูแบรนต์เหม่ออุทาน พลางมองหาที่เสียบเพราะไม่มีกระเปา
เก็บ จึงตัดสินใจดึงที่ยึดข้อข้อออก และพับกระดาศจนเหลือเล็กน้อยเดียว
แล้วติดเข้าไปในกิ๊บอีกครั้ง “ไว้ตรงนี้แหละดี มันจะได้ไม่กล้ำเข้ามายุ่งกับฉัน”

คนอื่นเก็บลงกระเปาะเสื้อ แล้วก็ยังคงนั่งเสียบต่างจากตอนหัวค่ำอย่าง
สิ้นเชิง ทันใดนั้นกรรมกียกมือขึ้นปิดหู ทำท่าราวกับเจ็บปวดเหลือคณา พร้อมๆ
กันนั้นเนตรลิตางค์ก็ปิดตา และพับลงบนเข่า ตัวลั่นเทาไปอีกคน

“เกิดอะไรขึ้น เธอเป็นอะไรไป” ญาณินถาม “ไม่สบายหรือเปล่า จะกลับ
ไปนอนพักไหม”

กรรมภาก็ก้มถามพลางแตะมือลงบนหลังของเนตรลิตางค์ แล้วเธอก็สะดุ้ง
เฮือก ก่อนจะกระตุกมือออกมาอย่างรวดเร็วราวกับถูกไฟช็อต แล้วรีบหันไป
ที่กลางวงอย่างรวดเร็ว

ญาณินรู้ว่าจะต้องเกิดอะไรขึ้นแน่นอน ลีสาวรอบตัวหันไปยังจุดจุดเดียว
ตรงกลางวง ซึ่งมันเป็นเพียงแค่อากาศธาตุสำหรับเธอ แต่เมื่อมองจากสายตา
ของทั้งสี่แล้ว เธอเชื่อมั่นมโหระทึกมากกว่านั้น

ญาณินหลับตาลง และเริ่มกำหนดลมหายใจช้าๆ ปล่อยลมหายใจหาย
ออกไปจากร่างให้หมด และควบคุมให้ลมหายใจที่สุดเข้าไปในร่างกายละเอียด
อ่อนแผ่วเบา ซาลงเรื่อยๆ และด้วยอิทธิพลของพระจันทร์ ทำให้เธอเข้าสู่สมาธิ
ได้อย่างรวดเร็ว จนกระทั่งเธอไม่ได้ยินเสียงใดๆ รอบกายแม้แต่เสียงดนตรี
นอกจากความเงียบงันแล้ว ในความสงบนั้นเธอก็มองเห็นร่างสูงใหญ่เกือบเท่า
ต้นตาล ทุ่งโจงกระเบนสีแดงใบหน้าเฝ้าเรื่องเต็มที่ยืนอยู่ข้างกองไฟคร่อม
ร่างของนักศึกษารุ่นพี่ชายคนหนึ่งชื่อพงษ์ศักดิ์ ที่กำลังร้องรำทำเพลงอย่าง
สนุกสนาน แล้วร่างนั้นก็หันมาทางพวกเธอ และยกนิ้วชี้หน้า

“พวกเอ็งลบหลู่กู!”

“ว้าย!” นั่นเป็นเสียงอุทานไม่ต่ำกว่าสามคน ญาณินสะดุ้งโหยง รีบลืมตา

ขึ้นทันที เมื่อออกจากวงค์ก็ไม่เห็นภาพนั้นอีก หากเธอรู้ว่า ‘เขา’ ยังคงอยู่ เมื่อเนตรสิดางค์ครางฮือๆ อยู่ข้างหลัง เช่นเดียวกับกรรมที่ยกมือขึ้นปิดหูแน่น

“ฉันไม่รู้ว่าคุณเธอเห็นอะไร แต่เขาบอกฉันว่าพวกเราไปหลบหลู่เขา”

ญาณินกระซิบบอกเพื่อนทั้งสี่

“หลบหลู่ยังไงล่ะ” เนตรสิดางค์ปิดตาอยู่ แต่ยังถามขึ้น

“ไม่รู้สิ เขายืนคำหัวรุ่นพีที่กำลังเดินอยู่กลางวงนะ” ไม่รู้ว่าญาณินคิดอะไรถึงได้ถ่ายทอดสิ่งที่เห็นนั้นออกไปให้เพื่อนใหม่รับทราบ ซึ่งก็เกี่ยวกับการถูกหัวเราะเยาะเป็นอย่างยิ่ง แต่มีอะไรบางอย่างบอกเธอว่า พวกเธอกำลังเผชิญในสิ่งเดียวกัน

“จะ...จะ...ฉัน...กะ...ก็...เห็น” เนตรสิดางค์บอกด้วยเสียงสั่นเครือ

“ฉันก็เห็นเหมือนกัน เขาสูงเท่าตึกสี่ชั้นแน่ แล้วยืนที่พวกเราด้วย”

กรรมภายืนย่น เพราะมือของเธอยังแตะแขนของเนตรสิดางค์ตลอดเวลา

“ฉันได้ยิน เขาคำรามเสียงดังและกำลังโกรธมาก” กรรมบอก

“อิตันนั้นไปทำอะไรไว้ละเนี่ย เขาถึงได้โกรธขนาดนั้น” สุคนธรสท่ามุกพุดพิศ ก่อนจะทอดถอนใจด้วยความเบื่อหน่าย รวากับเห็นเป็นเรื่องปกติเหลือเกินสำหรับเธอ

“ไม่รู้สิ เขาเมามากด้วย” ญาณินกระซิบตอบ และทำทางแปลกๆ ของทั้งห้าก็ดึงดูดสายตาของเพื่อนข้างๆ ให้หันมามองกันใหญ่ พวกเธอก็ยิ่งมึนเจ๋องๆ ตอบไป หากจะทำเหมือนปกติก็ทำไม่ได้ ใครจะทำหน้าตาเฉยเมยไหวเมื่อมีวิญญาณเจ้าที่เบหน้าเต็มเกรียมนยืนอยู่กลางวงล้อมแบบนี้

“เอาใจดี ไปบอกเขาไหม” กรรมภากระซิบ “เขาทำอะไรไว้ก็ให้ไปขอขมา”

“เขาไม่เชื่อหรอก” สุคนธรสยกไหล่ “ของแบบนี้ไม่เจอกับตัวไม่มีวันรู้สิ”

“ถ้ามันจะทำไมยังงี้ล่ะ เขาโกรธมากนะ” เนตรสิดางค์ยกหน้าขึ้นมองผ่านรอยแยกของนิ้วนิคๆ แล้วก็รีบกำหน้าหลบอีก

“เธอเห็น...” ญาณินกระซิบ...เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เธอรู้ว่าตนเองไม่ใช่คนประหลาดอีกต่อไป หากกำลังร่วมชะตากรรมเดียวกับเพื่อนใหม่คนนี้...และอีกคนเมื่อกรรมพุดขึ้น

“ฉันได้ยินเสียงเขา มันรุนแรงน่ากลัว”

“เขาพูดว่าอะไร” เธอถาม

“เขาพูดว่า ‘พวกเอ็งลบหลู่กู’” กรรณตอบ “มันเป็นคำพูดซ้ำๆ เหมือนสะท้อนไปมาในห้องแคบๆ ฉันไม่เข้าใจที่เขาพูดทั้งหมดหรอก”

“แล้วเมื่อไหร่ที่เธอบอกว่าเขาพูดว่าเรลบหลู่เขา ก็แสดงว่าเธอได้ยินเหมือนกันนะสิ” สุคนธรสหันไปทางญานิน

“เอ่อ ถ้าอยู่ในสมาธิละก็ใช่ แต่ถ้าไม่ ก็ไม่ได้ยิน อีกอย่างฉันก็ไม่ได้ยินทุกอย่างหรอกนะ เพราะคลื่นเสียงของมนุษย์กับภูตมันคนละความถี่ จะรู้จักต่อเมื่อจูนกันติดบ้าง”

“จูนจูนใหม่สิ” กรรณภาสั่ง “ถามว่าเขาต้องการอะไร”

“ไม่เอา!” ญานินส่ายหน้าดิก แม้อาจจะทำได้ แต่ไม่เคยสักครั้งที่เธอจะไม่กลัวสิ่งเร้นลับ ทั้งยังคอยหลีกเลียงมาตลอด...ก่อนจะยอมรับความจริงออกมา “ฉันกลัว”

“โอ้เว้ย แล้วจะรู้เรื่องกันไหมนี่” สุคนธรสเกาหัวยิก ผมขอยสั้นของหญิงสาวฟูฟ่อง ก่อนตัดสินใจหยิบกระดาดขาวเวอร์พ์ขึ้นมาอีกแผ่น แล้วหลับตาทำปากขมุขมิบ เป่าพรวดๆ ไปสามครั้ง เสร็จก็เขียนหมายเลขโทรศัพท์ลงไป “ไม่ได้ด้วยเลห์ก็ต้องเอาด้วยกละวะ” เธอบอก

พอเพลงจบลง รุ่งฟ้าคนนั้นก็เดินโซเซออกจากวงไป สุคนธรสวิ่งตามพร้อมด้วยเพื่อนทั้งโขยงที่ตัดสินใจลุดตาม

“พี่ป้องคะ!”

“อารายน้อง” เขาหันมา ยิ้มกริ่มเมื่อเห็นสาวๆ เดินมาหาเป็นพรวน

“คุณพี่ขา...หนูชอบเพลงที่พี่ร้องมากเลยคะ” สุคนธรสส่งยิ้มหวาน และยื่นกระดาดให้ พร้อมกับชี้ไปกลางวงมั่วๆ “เพื่อนหนูคนโน้นเขาชอบคะ และฝากเบอร์มาให้พี่ด้วยคะ”

“ไหนๆ คนไหน” ชายหนุ่มชะเง้อชะเง้อมองตามมือ

“โน่นคะ โน่น” นิ้วคนพูดส่ายไปส่ายมา “หนูว่าพี่เมาแล้วถึงมองไม่เห็นเอาไว้หายเมาค่อยโทร. ไปหานะคะ เก็บเบอร์ไว้ให้ดีละคะ”

“แน่นอน” เขาหัวเราะทำเจ้าชู้กรูมกริม

“แหะ” สุคนธรสแลบลิ้นลับหลัง ชายผู้นั้นเดินโซเซหายไปในดงทุกซ์ด้าน

หลังตันไทร แล้วเธอก็อำปากค้างทันที “มีหน้าเล่า อย่างนี้นี่เองถึงได้โกรธนัก
โกรธหนา”

พอรู้สาเหตุเธอก็เดินกลับมารายงานเพื่อน

“เขาไปฉีตรงข้างศาลเพียงตา เจ้าของถึงได้โกรธขนาดนี้”

“แล้วจะทำยังไงดี บอกเขาไปขอขมาไหม” เนตรลิตางค์ยังปิดตาไว้ตลอด

“ตอนนี้มา พูดไม่รู้เรื่องหรอก ต้องรอพรุ่งนี้แหละ ได้ยันต์ไปคงพอจะ
ช่วยได้ พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน” สุคนธรสตอบ แล้วทุกคนก็พยักหน้าเห็นด้วย

เวลานั้นเอง สมาชิกในวงก็ทยอยแยกย้ายกลับไปพักผ่อน หลังกิจกรรม
รอบกองไฟจบสิ้นลงแล้ว ทั้งห้าจึงตัดสินใจเดินกลับขึ้นบ้าน กรรณาดัดปัญหา
ด้วยการหยิบขวานด้อมเบาด์มาเสียบทุกลบเสียงคำรามที่ยังคงดังไม่หยุด ทั้งห้า
เดินตามคนอื่นกลับห้อง ที่อยู่ร่วมกับคนอื่นอีกห้าคน ก่อนนอนทั้งห้าก็มานั่ง
รวมกลุ่มกันบนเบาะด้านในสุด และพูดคุยกันถึงเรื่องในตอนค่ำที่ผ่านมา ขณะที่
เพื่อนอีกห้าคนหัวหมอนออกไปจับกลุ่มคุยกันที่ห้องอื่น พวกเธอจึงเปิดอกคุยกัน
ได้เต็มที่

กรรณาถอดหูฟังออกเมื่อคลื่นเสียงรบกวนเงียบลงไปแล้ว สุคนธรสก็เป็น
ผู้เปิดฉากขึ้น

“ฉันคิดว่าพวกเธอคงจะคิดเหมือนกัน ฉันคงไม่ต้องอธิบายอะไร”

ทั้งสี่พยักหน้ารับ ต่างก็มองหน้ากัน หากไม่เห็นว่าเป็นตัวประหลาด

“ฉันมองเห็นผี” เนตรลิตางค์บอกเป็นคนแรก “ฉันเห็นมาตั้งแต่เด็กๆ
มันไม่ได้เป็นทุกวัน แต่จะเห็นชัดขึ้นตอนใกล้พระจันทร์เต็มดวง”

“ฉันก็เหมือนกัน” สี่คนแย้งกันตอบ แล้วกรรณาก็ชิงเล่าเป็นคนแรก

“ฉันได้ยินเสียงประหลาดมาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน ฟังรู้เรื่องบ้าง
ไม่รู้เรื่องบ้าง บางทีก็เป็นคำพูดที่เป็นประโยค บางทีมันก็เป็นคำๆ ขาดกระท่อน
กระแท่น หรือบางทีมันก็ไม่ใช่เสียงพูด แต่เป็นเสียงเหมือนคลื่นวิทยุ ตอนหลัง
ฉันถึงได้รู้ว่ามันจะเปลี่ยนแปลงไปตามวิญญาณที่เจอ และอิทธิพลของดวงจันทร์
ยิ่งใกล้วันพระจันทร์เต็มดวงเมื่อไหร่ ฉันก็จะได้ยินเสียงชัดและเป็นประโยคยาว
ยิ่งขึ้น”

“ฉันก็เห็นและได้ยินบ้างเหมือนกัน” ญาณินอธิบาย “แต่ต้องเป็นตอนที่

ฉันมีจิตใจที่สงบมากพอ หรือที่คนเรียกว่าเป็นสมาธินั่นแหละ ตอนเด็กๆ ฉันจะเห็นตอนเช้านอน ช่วงเคลิ้มๆ ก่อนหลับสนิท จะมีวิญญาณมาขอส่วนบุญเยอะเยอะเลย และยังไถ้พระจันทร์เต็มดวงละก็ แทบไม่ต้องหลับต้องนอนเข้าคิวกันมาขอเลยละ”

“ของฉันมองเห็นภาพที่เคยเกิดขึ้นกับคนนั้นด้วยการสัมผัส” กรรรมภาบอกสิ่งที่เกิดกับตนบ้าง “ฉันเห็นเจ้าที่ผ่านสายตาของเนตร ฉันก็เป็นแบบนี้มาตั้งแต่เด็กๆ แล้วเหมือนกัน และมันจะชัดขึ้นเรื่อยๆ เมื่อไถ้พระจันทร์เต็มดวง”

ทั้งห้ามองหน้ากันตาปริบๆ ก่อนจะหันไปทางสุคนธรส อยากรู้ว่านอกจากจะเก่งเรื่องคาถาอาคม ปลุกเสกลงยันต์แล้ว เพื่อนคนนั้นยังมีอะไรพิเศษต่างจากชาวบ้านชาวช่องอีก

“ฉันได้กลิ่น” เธอตอบด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย แล้วคนฟังทั้งสี่ก็คลี่ยิ้มเจ้าตัวจึงบอกคล้ายน้อยใจ “เออ ฉันรู้ว่ามันตลก อยากจะหัวเราะก็หัวเราะไป”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ญาณีรีบบอก “ฉันคิดว่าเราทุกคนต่างก็เจอสิ่งประหลาดเหมือนๆ กัน สิ่งที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนก็ดูน่าขนในสายตาของคนอื่นทั้งนั้น เราไม่คิดว่ามันตลกหรือกระไร”

“เออ” สุคนธรสพยักหน้ารับ และล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหน้ากากอนามัยขึ้นมา “นี่ ลงอาคมไว้เหมือนกัน ปกติฉันจะใส่ติดตัวตลอด ยิ่งไถ้พระจันทร์เต็มดวงพลังก็ยิ่งแรง แต่มานี่นี่ ขึ้นใส่คนจะได้หัวเราะตาย เอาไว้ในกรณีฉุกเฉินเท่านั้น”

“วันนี้พระจันทร์เต็มดวง” ญาณีเพิ่มพ้ำ “พวกเราทุกคน...”

“ใช่ วันพระจันทร์เต็มดวงฉันจะมีพลังรับกลิ่นได้แรงมาก” กรรรมภาตอบ

“ใช่ๆ” ทุกคนที่เหลือรีบพยักหน้ารับ

“ดูเหมือนพวกเราจะมีอะไรคล้ายๆ กันนะ” เธอสรุป

“จริงด้วย ถ้างั้นฉันก็ไม่ใช่คนประหลาดอีกแล้ว” กรรรมภาหัวเราะด้วยความโล่งใจ และหยิบถุงมือออกจากกระเป๋าขึ้นมา “ฉันต้องสวมไว้ตลอด ไม่อย่างนั้นฉันจะเห็นอะไรต่อมิอะไรมั่วไปหมด”

“ฉันก็ต้องใส่ชามวดอะเบตต์ไว้ตลอดเหมือนกัน” กรรรมภาเกร็งเล่นเทปยี่ห้อยให้ทุกคนดู

“ฉันแค่บอกตัวเองไม่ให้เผลอจับหลักก็พอ ไม่อย่างนั้นจะเจอในสิ่งที่ไม่ต้องการ แต่จิตฉันก็นิ่งมาก นิ่งที่ไหนก็ทำสมาธิได้ที่นั่น ยิ่งคืนวันเพ็ญก็ยิ่งเข้าสมาธิได้ง่ายมากๆ” ญาณนิมบอก

“ฉันก็ได้กลิ่นแรงเหมือนกัน มันไม่ใช่กลิ่นซากศพหรอกนะ วิญญาณแต่ละตัวจะมีกลิ่นต่างกัน และจะเปลี่ยนไปตามอารมณ์ อย่างเจ้าที่เมื่อครู่กลิ่นความแค้นแรงมาก”

“จันรี แล้วตอนนี้เธอยังได้กลิ่นอะไรอีกไหม” กรรรมภาถาม

“ไม่ได้แล้ว ฉันคิดว่าเจ้าที่เจ้าทางคงจะทำอะไรที่ป้องกันไม่ได้ก็เลยกลับไปฉันทกมือไหว้ บอกท่านแล้วว่าพຼ່งนี้จะไปขอขมา ท่านคงจะโอเคละมัง”

“อ้อ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ” เนตรสีตางค์คาดหวัง ก่อนจะค่อยๆ ยกตัวขึ้นมองผ่านกรอบหน้าต่างไปยังหาดทราย ซึ่งกลุ่มผู้ชายยังคงนั่งดื่มเหล้ากันบางคนก็นอนแผ่หลังอยู่ข้างกองไฟตรงนั้น

“เห็นอะไรไหม” ญาณนิมถามคนตาพิย

“ไม่มี คงจะสงบอย่างที่เราบอกแล้วละ”

“ค่อยโล่งใจหน่อย” กรรรมภาเป่าปาก แล้วทั้งห้าก็หันมองหน้ากันหลายอึดใจ ก่อนจะฉีกยิ้มกว้างให้แก่กัน

“ฉันดีใจ ที่ฉันไม่ใช่ตัวประหลาดในสายตาของพวกเขา” ญาณนิมพูดกลัวเสียงหัวเราะ

“ฉันก็ดีใจมาก” เนตรสีตางค์ยื่นมือออกมาจับเธอเขย่า “ที่มีใครสักคนเหมือนฉัน”

“ฉันก็ดีด้วย” กรรรมภาไข้มองมือที่จับบนมือของเนตรสีตางค์ ตามมาด้วยกรรรมภา และสุคนธรสเป็นคนสุดท้าย แล้วเอ่ยติดตลก

“ฉันดีใจที่พวกเราเป็นพวกประหลาดเหมือนกัน เหมือนเจอเพื่อนตายยังไงก็ไม่รู้”

คำพูดนั้นทำให้ทุกคนหัวเราะออกมา ญาณินตื่นตันจนพูดไม่ออก เมื่อในที่สุดเธอก็จะได้มีเพื่อนกับเขาเสียที หลังจากที่ใครต่อใครมองเห็นเธอเป็นตัวประหลาดและไม่มีใครกล้าคบมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา

“ฉันดีใจ... ไม่นึกเลยว่าการมารับน้องคราวนี้นั้นจะได้เจอเพื่อนที่มีอะไร

เหมือนกัน” เธอยกนิ้วขึ้นกรีดน้ำตา

“ฉันก็ดีใจ” ตึกตากระเบืองเคลือบปล่อยโฮออกมาทันที ขณะเพื่อนพากันหัวเราะด้วยความปลดปล่อยโล่งใจ...

ทั้งห้าสาวนอนคุยกันจนตึก เพื่อนร่วมห้องคนอื่นไม่กลับมาอีก พวกเธอจึงนอนคุยกัน บอกเล่าเรื่องราวของตัวเองอย่างสนุกสนาน แล้วจู่ๆ กรรณก็ลุกพรุดขึ้น สายตาสีจ๋อมองตามด้วยความตกใจ

“เขามาอีกแล้ว” เธอบอกตะกุกตะกัก “เสียงของเขาดังมากเลย ดังกว่าตอนหัวค่ำเสียอีก”

เนตรลิตางค์ลุกขึ้น กล้าๆ กลัวๆ สุนทรสรีบออกคำสั่ง

“เธอดูซิว่าเธออยู่ไหน ไม่ต้องกลัวหรอก ฉันมีของดีเพียบ”

เนตรลิตางค์ก็ลั่นใจมองผ่านหน้าต่างไปด้านนอก แล้วก็เห็นร่างสูงเหมือนต้นตาลยืนอยู่กลางทะเล นั้วซีไปยังกลุ่มชายที่นอนกันอยู่กลางหาดทรายพร้อมๆ กับกรรมภพที่อุทานออกมา

“นั่นพี่ป๋อง เขาเดินลงไปแล้ว”

“เจ้าที่เรียกเขาลงไป เร็วเข้าพวกเรา เราจะต้องรีบไปห้าม” เนตรลิตางค์ละล้าละลัก

สุนทรสรีบว่าอุปการณ์ประจำตัว แล้วทั้งห้าก็วิ่งพรุดพรุดลงไป ตะโกนประสานเสียงกันลั่นหาด

“อย่า พี่ป๋องอย่าไป!”

หากชายหนุ่มยังเดินดุ่มๆ ลุยน้าลงไปราวกับละเมอ และลึกลงไปเรื่อยๆ

เนตรลิตางค์ลื้มความกลัวหมดสิ้น เธอเห็นชายร่างสูงใหญ่ราวกับตึกยืนเท้าสะเอวมองพงษ์ศักดิ์ แล้วเงยหน้าขึ้นหัวเราะด้วยความสะใจ พร้อมๆ กับที่กรรณยกมือขึ้นปิดหูอย่างรวดเร็วเมื่อคลื่นเสียงนั้นแทรกเสียดแทงเข้าไปในโสตประสาท

“เขายืนอยู่กลางน้ำ กำลังกดพี่ป๋องลงน้ำแล้ว” เนตรลิตางค์บอกทุกคน นักศึกษารุ่นพี่ที่นอนตรงหาดได้ยินเสียงเอะอะของพวกเธอต่างก็ตกใจตื่น และวิ่งมาสมทบ ตะโกนร้องเรียกเพื่อนให้กลับขึ้นมา พงษ์ศักดิ์ก็ยั้งดินพรุดๆ ในน้ำ

แต่ไม่มีใครกล้าออกไปช่วยสักคน

“เธอเห็นอะไร” ญาณนิกรกระซิบถามเนตรลิตางค์

“ชะ...ชะ...ชายหนุ่มผ้าโจงสีแดง...ตัวใหญ่ราวกับต้นตาล” คนตอบตัวสั่นพ้อๆ
แค่คิดว่ากำลังจะเห็นคนจมน้ำตายไปต่อหน้าต่อตาโดยที่เธอช่วยอะไรไม่ได้เลย
“เขา...เขา...กำลังเหยียบฟิ่ป้องกันน้ำ”

“อ๊วย จิ...หายแล้ว ทำไมเวลารีบถึงหาของไม่เจอเสียทีนะ” สุคนธรส
เหวี่ยงของออกจากข้อมือจนหมด ค้นหาของที่จะใช้หนุนวาย ก่อนจะเจอสายสิญจน์
ม้วนเป็นก้อนกลมๆ แล้วเธอก็วิ่งกระโจนลงน้ำ วายไปยังรุ่นพี่ที่กำลังจะจมน้ำจม
แหล่อย่างรวดเร็ว เมื่อไปถึงก็รีบดึงเส้นด้ายพันรอบตัวเขาไว้นับสิบๆ รอบ หาก
จู่ๆ ร่างของสุคนธรสก็จมน้ำหายไปต่อหน้าต่อตา

“เขาโกรธที่รสเข้าไปขัดขวาง” กรรณบอ

“เขาเหยียบรสไปอีกคนแล้ว” เนตรลิตางค์อุทานด้วยความตกใจ

หากเพียงชั่วพริบตา ร่างของหญิงสาวก็โผล่ขึ้นมาได้ หากพงษ์ศักดิ์ยัง
ตื่นทรมนทราญ แต่ไม่ถึงนาทีที่หลังจากนั้นร่างของพงษ์ศักดิ์ก็หยุดดิ้น สุคนธรส
จึงรีบพยุงเอาไว้ ก่อนจะตะโกนบอกคนบนหาด

“มาช่วยด้วยสิโว้ย!”

“ไปช่วยเธอหน่อยสิ” กรรณภากริดร้อง กระตุ้นชายคนอื่นที่ยืนตะลึงกัน
เป็นแถว ก่อนที่ชายสี่คนจะรีบวาลงไปช่วยสุคนธรสหลังเห็นเพื่อนสงบลงไป
แล้ว ไม่นานร่างของพงษ์ก็ถูกลากขึ้นมานอนบนฟิ่เพื่อรับการปฐมพยาบาล
ตอนนั้นเองที่สุคนธรสยกมือขึ้นไหว้ไปกลางทะเล

“อย่าเอาเขาไปเลยนะเจ้าคะ ฟรุ้งนี้หนูจะให้เขาขอขมาลาโทษค่ะ” ลี้นคำ
ลมก็พัดกรู สายตาทุกคู่หันไปมองคนพูดไปหน้าซีดเผือด หากหญิงสาวก็ยกไหล่
และตอบคำถาม

“ฟิ่ป้องกันลพหลูเจ้าที่ ท่านต้องการชีวิตของเขา ก็เท่านั้น” เธอชี้ไปยังต้นไทร
ข้างบ้าน

ใครสักคนคงจะโทระ เรียกตำรวจ เมื่อเจ้าหน้าที่มูลนิธิท้องถิ่นถือเปลวิ่ง
เข้ามา เพื่อนำพงษ์ศักดิ์ไปส่งโรงพยาบาล...สุคนธรสจึงลุกขึ้นแล้วเดินเข้าไป
อาบน้ำในบ้าน โดยมีเพื่อนใหม่ทั้งสองวิ่งตามเข้าไป...

การรับน้องถูกยกเลิกนับตั้งแต่คืนนั้น วันรุ่งขึ้นรถทัวร์มารับนักศึกษา กลับบ้านกันแต่เช้า พร้อมกับเสียใจจะจนไปทั่วเรื่องผีเจ้าที่เจ้าทางซึ่งพงษ์ศักดิ์ ไปล่วงเกินไว้...เมื่อได้สติเขาก็ซื้อของไปเซ่นไหว้และเปลี่ยนผ้าเจ็ดสีให้ใหม่เพื่อ ขอขมาลาโทษที่ตนไปปลุกสวระดศาลเพียงตา

...แล้วสุคนธรสก็กลายเป็นตัวประหลาดในสายตาของเพื่อนๆ ไปทันที แม้ครั้งนั้นเธอจะเป็นวีรสตรีช่วยชีวิตของรุ่นพี่เอาไว้ แต่ทุกคนกลับมองว่าเธอ เป็นผู้หญิงน่ากลัวที่เห็นวิญญาณ หากหญิงสาวก็ไม่ใส่ใจ เมื่อเธอรู้ว่ายังมีเพื่อนๆ อีกรีสักคนที่ร่วมชะตากรรมเดียวกัน

นั่นจึงกลายเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด แม้เวลาจะผ่านไปอีก หลายปี ทั้งห้าสาวก็ไม่เคยแยกจากกัน ด้วยรู้ว่าในสายตาของเพื่อนในกลุ่มแล้ว พวกเธอคือคนปกติ และพวกเธอก็พอใจอย่างที่สุดที่มีเพียงกันและกันเท่านั้น...

๑

ประตูรั้วไม้ระแนงสีน้ำตาลเข้มบานเล็กเปิดออกพร้อมๆ กับร่างกะทัดรัดในชุดกระโปรงยาวกรอมเท้าเดินออกมาเปิดตู้ไปรษณีย์ หยิบจดหมายรวมไปถึงแผ่นโฆษณาต่างๆ ก่อนจะพลิกดูคร่าวๆ เห็นแต่ใบแจ้งหนี้ค่าโทรศัพท์และค่าไฟฟ้า ไม่เห็นมีซองจดหมายฉบับไหนน่าสนใจหรือเกี่ยวกับงานบ้างเลย หญิงสาวถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ แล้วหมุนตัวกลับเข้าบ้าน เดินไปตามทางเล็กๆ ซึ่งเป็นแผ่นหินรูปร่างต่างๆ วางอยู่บนสนามหญ้าสีเขียวขจีเป็นทางไปจนถึงตัวบ้าน ไกลก้นนั้นมีศาลาทรงไทยริมสระ มีน้ำพุเล็กๆ และสวนหย่อมตกแต่งอย่างดี ตั้งตามหลักฮวงจุ้ยทุกอย่าง ไม่ว่าจะต้นมะขาม มะยม หรือขนุนก็ปลูกตามตำแหน่งที่เหมาะสม หากเวลาเกือบชวบปีที่ผ่านมากลับไม่ค่อยมีงานเข้ามา จนเงินเก็บของบริษัทค่อยๆ ทยอยลงไปจนเกือบจะเป็นศูนย์ และถ้ายังคงเป็นแบบนี้เรื่อยไป อีกไม่กี่เดือนบริษัทอาจจะต้องปิดตัวลงเป็นแน่

หญิงสาวถอนใจออกมาอีกเฮือกใหญ่ ขณะเปิดประตูหน้าบ้านสองชั้นหลังย่อม ตัวบ้านทาสีครีมสะอาดสะอ้านบนเนื้อที่เกือบหนึ่งร้อยห้าสิบตารางวา ที่หาได้ไม่ถ้ายืนกลางซอยที่ราคาที่ดินพุ่งพรวดๆ แบบนี้

บานไม้สีเดียวกันทั้งกระจกหลากสีทำให้บ้านดูเก๋ไก๋เหมือนบ้านโบราณ

บนชั้นสองเป็นที่พักอาศัยสองห้องนอน ชั้นล่างจัดเป็นห้องทำงาน แบ่งสัดส่วน ออกอย่างมีแบบมีแผน ด้านหน้าเป็นชุดรับแขก มีโต๊ะทำงานของประจักษ์พันธ์ ซึ่งทำหน้าที่เป็นบุคคลแรกที่รับรองแขกรวมไปถึงรับโทรศัพท์ที่ตั้งอยู่ใกล้ๆ ด้านหลังมีโต๊ะทำงานอีกสี่ตัว ตามจำนวนพนักงานในบริษัท

ส่วนด้านข้างก็มีห้องประชุมขนาดย่อม ซึ่งรื้อห้องนอนเก่าชั้นล่างออก เพื่อจะได้ใช้ห้องในการทำงานร่วมกัน หากส่วนใหญ่พนักงานทั้งห้าก็มักจะใช้เป็นห้องนั่งเล่นการยามที่ไม่มีลูกค้ายกเว้นสตูดิโอวาดภาพของทั้งห้า ที่วาดภาพสารพัดแบบ บันดิน มาประดับบ้านจนแทบจะไม่มีที่โชว์ และเป็นห้องคาราโอเกะ เล่นเกม รวมไปถึงดูทีวี และชมซีรีส์เกาหลี ตามแต่ชอบใจ

มุมด้านในสุดของออฟฟิศ มีตู้เก็บเครื่องดื่มทุกชนิดตั้งอยู่ใกล้ๆ ตู้เย็นตรงส่วนนี้ถือเป็นเขตหวงห้ามของป้าอรวรรณ แม่บ้านสาวใหญ่วัยห้าสิบ ซึ่งไม่ชอบให้ใครเข้ามาก้าวร่ายในบริเวณนี้ทั้งสิ้น ยกเว้นเนตรลิตางค์ที่เป็นแนวร่วมผู้ชอบคิดค้นสูตรอาหารใหม่ๆ และขนมอบต่างๆ ที่ได้ไปจำเรียนมาให้พวกเธอชิม ทั้งสองเป็นเจ้าที่ตรงส่วนนั้น รวมไปถึงห้องครัวซึ่งต้องเปิดประตูด้านหลังออกไป หญิงทั้งสองถือว่าเป็นเขตที่พวกหล่อนดูแลกันเพียงแค่สองคน

หากเพื่อนสาวทั้งสี่ก็ไม่เคยอยากจะล่วงล้ำเข้าไป เพราะแต่ละคนไม่เคยทำอาหารรับประทานแม้แต่เมื่อเดียว ถ้าไม่พึ่งฝีมือของอรวรรณหรือเนตรลิตางค์ก็มักจะเดินออกไปซื้ออาหารสำเร็จรูปใกล้ๆ ปากซอยที่มีให้เลือกมากมายมารับประทาน ไม่ว่าจะเป็นก๋วยเตี๋ยวที่เคยลงโฆษณาในรายการช่องเจ็ด ราดหน้าที่เคยออกรายการช่องห้า ชาหมูคากิรสเยี่ยมที่เคยออกรายการเบียร์จืดทางช่องสาม ส้มตำไก่ย่าง อาหารอีสานรสแซบที่ช่องเก้ารับประกัน และอีกมากมายหลายร้านที่การันตีโดยสมาชิกทั้งสี่ของบริษัท เมื่อร้านพวกนั้นทำอาหารได้อร่อยกว่าฝีมือของตนเอง โยพวกเธอจะต้องเข้าครัวให้เสียเวลา มันจึงเป็นคติพจน์ของทั้งสี่มาเป็นเวลาเนิ่นนานแล้ว จนเริ่มเข้าสู่วัยที่จะต้องเป็นกังวลว่าอาจจะต้องรู้จักหัดทำอาหารเสียบ้าง เพื่อจะได้ใช้เป็นเส้นทางปลายจวัก ไล่กวักผู้ชายให้หลงทางมาจับสักหน่อย

บ้านหลังนี้ เดิมเป็นบ้านคุณตาคุณยายของญาณิน ซึ่งยกให้แก่เสาวรัตน์ ดาราดาวค้างฟ้า มารดาของเธอตั้งแต่เกือบสิบปีก่อน หากผู้รับมรดกชอบที่จะอยู่ บ้านของตนเองกับสามีซึ่งรับราชการตำรวจ ตำแหน่งผู้กำกับกับการประจำสถานี ตำรวจภูธรมากกว่า บ้านหลังนี้จึงให้คนเช่าไปจนกระทั่งบุตรสาวคนโตสอบเข้า มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ได้ พันตำรวจเอกอภิชาติจึงส่งอรวรรณ แม่บ้าน คนเก่าแก่ที่ไว้วางใจตามมาอยู่ด้วยจนกระทั่งบัดนี้

สี่ปีก่อน หลังจากญาณินเรียนจบเธอก็ทำแจกเช่นนักศึกษาเกือบทุกคน นั่นคือ สมัครงาน นอกเสียจากบางคนที่มีฐานะทางบ้านร่ำรวยอย่างกรรมภา ซึ่งเดินทางไปเรียนภาษาที่ประเทศเกาหลีเป็นเวลาหนึ่งปี เพียงเพื่อตอบสนองความต้องการที่อยากจะได้ดูซีรีส์ของพระเอกจุนจีโดยไม่ต้องแปลหรืออ่านบรรยายไทย ข้างใต้ หากสำหรับบิดามารดาของกรรมภาแล้ว ทั้งสองเชื่อว่าเธอเรียนภาษา เกาหลีเพิ่มเติมเพื่อจะมาสานต่อธุรกิจของครอบครัว ก็ยิ่งสร้างความพึงพอใจ ให้แก่บุพการีเป็นอันมาก

เวลาผ่านไปสองปี ที่เธอกับเพื่อนๆ ในกลุ่มทั้งห้าคนระหกระเหินกับการ ทำงานออฟฟิศด้วยความยากลำบากและคับแค้นใจหลากหลายรูปแบบ พวกเธอ จึงตัดสินใจลาออกจากงานพร้อมๆ กันเมื่อเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ เห็นว่าพวก เธอเป็นตัวประหลาด เข้ากับใครไม่ได้เหมือนเช่นก่อนที่พวกเธอจะพบกัน ทั้งสี่ จึงมาปรับทุกข์ที่บ้านของญาณินซึ่งเป็นทีสังสถิตของพวกเธอตั้งแต่สมัยเรียน มหาวิทยาลัย แล้วทั้งห้าก็เกิดปิ๊งไอเดียที่จะทำบริษัทร่วมกัน

เมื่อไหนๆ พวกเธอก็มีสิ่งพิเศษที่เหนือกว่าชาวบ้านทั่วไป ทำไมพวกเธอ จึงไม่ใช้มันให้เกิดประโยชน์ล่ะ

สามเดือนหลังจากนั้น บริษัท ‘ซิกซ์เซนส์’ ก็ถูกจดทะเบียนขึ้นมาโดยมี หญิงสาวทั้งห้าเป็นกรรมการร่วมกัน

ด้วยเงินลงขันกันคนละหนึ่งแสนบาท ออฟฟิศไม่ต้องเสียค่าเช่า ภายในก็ ตกแต่งและซื้อเฟอร์นิเจอร์เก่าๆ มาดัดแปลงด้วยฝีมือของพวกเธอเอง เงินเดือน ก็ไม่รับ ส่วนเงินเดือนแม่บ้าน ก็ให้ท่านผู้กำกับอภิชาติเป็นคนจ่าย เงินก้อนนั้นจึง อยู่มาได้เป็นปีๆ

จะว่างานไม่มีเข้ามาก็ว่าได้ พวกเธอมีลูกค้าเข้ามาใช้บริการเป็นบางครั้ง

บางครั้ง บวกกับรายได้พิเศษที่พวกเธอทำได้ด้วยการเปิดบูตดูวงไฟยิปซีที่ตลาดกลางคืนยอดนิยมน และขายสินค้าที่สุคนธรสผลิตและคัดสรรมาเป็นอย่างดี ก็ทำให้พวกเธอเอาชีวิตรอดมาได้สองปีแล้ว

แต่ถ้าหากงานยังเข้ามากะปริบกะปรอยอยู่แบบนี้ อีกหนึ่งปีข้างหน้าก็อาจจะไม่มีบริษัทแห่งนี้หลงเหลืออยู่แล้วก็เป็นได้

“เฮ้อ! เฮ้อ! เฮ้อ!” ญานินส่งเสียงดังลั่นบ้าน แล้วทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา ยาวสีแดงสด ยกเข่าขึ้นมาทอดจนกระโปรงเลิกขึ้นมา อวดเล็บเท้าสีมาเหมียว และแหวนเงินวงเล็กๆ ที่สวมไว้รอบนิ้วชี้ของเท้าข้างขวา และสายหนังเส้นเล็กๆ ที่รัดรอบข้อเท้าขาวนวลข้างเดียวกันเอาไว้ ดวงหน้ารูปหัวใจนวลเนียนน่ารัก บัดนี้ผิวขาวดั่งเป็นปมยุ้งเหยิง ริมฝีปากรูปกระชับสีชมพูอ่อนก็ถูกกัดจนแทบขาด

“อะไรกันคำคุณหนู ถอนหายใจแต่เข้าแบบนี้ลงไม่ได้ ลูกค้าไม่มา เงินก็ไม่มีนะคำ” เสียงทัดทานดังมาจากที่ทำงานส่วนตัวของแม่บ้านสาวโสด ซึ่งกำลังจัดเรียงน้ำดื่มเข้าตู้เย็น พร้อมกับเตรียมเครื่องดื่มให้คุณๆ ที่กำลังจะเดินทางมาถึงในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้า

“ไม่ต้องเฮ้อ มันก็ไม่มีเหมือนกันนั่นแหละค่ะป้าอ” เธอบอกปลงๆ นิ้วก็เขี่ยกองจดหมายข้างตัวอย่างไร้จุดหมาย ปากก็โอดไป “นี่ถ้าต้องจ่ายค่าเช่าบ้าน จ่ายเงินเดือนป้าอ นิฉันต้องตายแน่ๆ เลย”

“เอาเถอะค่ะ คุณพ่อคุณแม่ไม่ว่าคุณหนูก็ทำอย่างที่หนูชอบเถอะค่ะ แต่อย่าไปอยู่บริษัทที่มองเห็นคุณหนูเป็นตัวประหลาดเลย ป้าไม่ชอบ ชีชะ มาดูถูกความสามารถคุณหนูของป้าได้”

“พ่อกับแม่เลิกหวังกับนิฉันนานแล้วละค่ะ...โน่นต้องตาหนูมโน่น ลูกรักคุณแม่เขาละ ที่สอบติดนายร้อยตำรวจเหมือนพ่อได้” เธอทำหน้าเศร้า อดกระหอบไปถึงนวิน น้องชายคนเดียวไม่ได้

“ตั๊ย คุณหนูอย่าพูดอย่างนั้นลึะ เดี่ยวคุณแม่เสียใจแย่เลย” ป้าอเดินออกมาหนึ่งข้างกายนายสาวและตบเข้าเธอเบาๆ “ไม่เอาะคะ อย่าพูด ผู้กำกับกับคุณนายนะ รักคุณหนูเท่าๆ กับคุณหนูมโน่นแหละคำ แต่ข้านั้นเขาเลือกไปเรียนแบบลุยๆ เอาไว้มาช่วยคุณหนูในอนาคตยังไงละคะ”

“ช่วยยังไงอะคะป้า” เธอสงสัย

“ก็ช่วยตอนคุณหนูแก่ตัวลงไปแล้วไม่มีใครดูแล คุณหนูจะได้ช่วยดูแลคุณหนูในละค้ำ” อรรรรณนี่ก็ยิ้มเต็มที่กับคำพูดจริงใจและตรงไปตรงมาของตนเอง ขณะที่คนฟังเบ้หน้า ไม่อยากคิดสภาพตนเองเป็นสาวแก่ขึ้นคานในวัยทองแล้วต้องอาศัยอยู่กับน้องชายเลยสักนิด

ถึงไม่อยากขึ้นคาน...ว่าแต่ใครละจะยอมมาแต่งงานกับผู้หญิงประหลาดเช่นเธอ! หรือกับพรรคพวกอีกสี่คน

“บางทีคุณอาจจะช่วยเพื่อนๆ ทำบ้านพักคนชราสำหรับพวกที่มีพลังจิตดีไหมป้า เอาคนแปลกๆ มารวมกันให้หมด สนุกดี” เธอเสนอความเห็นเล่นๆ “คุณจะได้ไม่ต้องไปนั่งห่วงวอยบ้านอีตาหนู่ม”

“แหม เจ้าความคิดดีนั่นกะค้ำ” อรรรรณส่ายหน้า ก่อนวิจารณ์ “บริษัทนี่ก็เหมือนกัน ก็เป็นความคิดของคุณหนูอีก คุณหนูนี้เจ้าโครงการจริงๆ มีไอเดียใหม่มานำเสนอทุกวัน”

“ตอนนี้ตันแล้วป้า ทำยังไงลูกค้ำก็ไม่มี ดูอย่างคราวก่อนสิ ในประกาศก็บอกโง่งๆ อยู่แล้วว่ากำจัดผี แต่พอไปถึงที่มามอบให้ช่วยกำจัดปลวก กำจัดแมลง มันน่า...ฮืม...ไหมละนี่”

ญาณินเล่าถึงคุณยายคนหนึ่งซึ่งอ่านใบประกาศที่เธอกับพรรคพวกนำออกไปแจกตรงเชิงสะพานลอยกลางเมือง ที่สายตาไม่ดีอ่านประกาศไม่ชัดและเรียกใช้บริการพวกเธอ พอไปถึง ก็หน้าหงายกันไปทั้งสองฝ่าย

กล้าๆ หน้อยก็มีพวกวัยรุ่นโทร. มาแฉ ซึ่งถูกสุคนธ์สตากลับจนต้องรีบวางสาย เธอนึกดีใจแทนเด็กหนุ่มพวกนั้น เพราะไม่เช่นนั้น แม่คุณอาจจะเสกหนังควายเข้าห้องพวกพิเรนทร์นั้นเอาได้ เพราะแม่จะเป็นโสดขาว หากบ้าดีเดือดขึ้นมาก็กลายเป็นโสดดำได้เหมือนกัน

“ป้าเห็นคุณหนูกับเพื่อนๆ มีความตั้งใจจริง บ้าก็สนับสนุนเต็มที่ การช่วยคนมันเป็นกุศล ทำไปเถอะคะ อย่าคิดอะไรมาก” อรรรรณปลอบใจ “แต่ถ้าไม่ไหวจริงๆ ป้าว่าโครงการบ้านพักคนชราก็นะคะ ป้าจะสมัครเป็นรายแรก แล้วรอพวกคุณหนูๆ ตามเข้าไป”

“ป้าอ้อ!” ดวงตาสวยราวสมันสาวเบิกกว้าง ขวางที่ถูกแม่บ้านรวมเข้าเป็นพวกคนชราไปเรียบร้อยแล้ว ทั้งที่เธอยังไม่ผ่านพ้นวัยเจริญพันธุ์ และยังมีเวลาหา

สามี่ได้อีกหลายปี ซึ่งพวกเธอทั้งห้าตั้งเป้าไว้ว่าจะยืตรยะเวลาหาตัวไปจนถึงสี่สิบ แล้วจึงจะยอมเรียกตนเองว่าขึ้นคาน มิฉะนั้นหรือ...เฮอะ...ฝันไปเสียเถอะ

“เฮ้ สาวๆ” เสียงทักทายดังขึ้นที่ประตูพร้อมกับร่างสูงโง่งของสุคนธรสที่ยิ้มหน้าบานเข้ามา อรวรรณหน้าบานแจ่มที่ได้ยินเช่นนั้น ก็ส่งค้อนไปเล็กๆ

“สาวเลือะไรกันคำ ป่านะ เลยสาวไปนิตหนึ่งแล้ว”

โอ้...ญาณินอ้าปากค้างอีกครั้ง นี่กว่าจะมีแต่พวกเธอที่กลัวแก อรวรรณก็เป็นเหมือนกันแฮะ...

“จิ้นเปลี่ยนใหม่ก็ได้ละ” สุคนธรสบอกอย่างอารมณ์ดี และทักใหม่ “เฮ้สาว กับ แก”

เธอหันไปทางญาณินก่อนจะหันไปทางอรวรรณ แล้วก็ได้ผลทันที

“ว้าย! พุดจาหยาบคาย” แม่บ้านสาวใหญ่ผุดลุกขึ้น ส่งค้อนขวับ “ไม่เอาแล้ว ป้าไม่พุดด้วยดีกว่า เข้าเนื้อสุดๆ” ว่าแล้วก็สะบัดหน้าเดินกลับไปยังเขตแดนของตนเองตามเดิม สุคนธรสจึงทิ้งตัวลงนั่งแทน และถามขึ้น

“เกิดไรขึ้น ทำไมหน้าไม่สบายเลย”

“ไม่มีอะไรหรอก แต่ดูในตู้จดหมายมีแต่พวกเศษขยะทั้งนั้น”

สุคนธรสชะโงกมองตาม ก่อนจะรีบท้วง

“บิลค่าไฟฟ้าไม่ใช่ขยะนะโว้ย ห้ามทิ้งเด็ดขาด”

“เออรู้แล้วนา” ญาณินบดผมดัดยวาวที่มีสายหนังสีแดงแซมถักเปียเป็นข้อๆ ไปด้านหลัง ก่อนจะพิงท้ายทอยเข้ากับพนักเก้าอี้ด้วยความเหนื่อยใจ “นี่ถ้ายังไม่มีการเข้ามาอีกสักสามเดือน รับรองได้ปีติบริษัทแน่ๆ วะ”

“เฮ้ย ไม่ต้องกลัวไปหรอก บอกแล้วว่าดวงดาวฉันกำลังไปได้สวย หลวงปู่จติให้ฉันไว้บอกว่าอายุย่างเข้าเบญจเพส อุปสรรคทุกอย่างจะผ่านพ้น ดวงฉันคงจะช่วยดึงพวกแกได้” สุคนธรสยกมือขึ้นสูง เหยยหน้าตามอย่างหมายมาด ก่อนหันมาถามคนข้างตัว “แล้วไฟฟาร็อด์ของแกไม่บอกอะไรหรอกรี”

“มันบอกว่าฉันจะดวงสวย” เธอตอบด้วยความหงุดหงิดสุดๆ

“ใครดวงสวยเธอจะ?” เสียงหวานดังขึ้นเมื่อร่างเล็กราวกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบเปิดประตูเข้ามา ใบหน้าบ่อมน่งใสอย่างคนไร้ซึ่งความทุกข์ร้อนใดๆ ตามประสาลูกสาวคนเล็กที่ถูกประคบประหงมมาอย่างดี

“ฉันเอง” ญาณินตอบ “เมื่อเข้าจับได้เดอะเดท เങ้สุดๆ ไม่รู้จะหยิบมาทำไม เพราะที่จริงฉันก็เจอบ่อยๆ อยู่แล้ว ไม่รู้จักขึ้นไบน้อ”

“ถ้าไม่เอากให้เจอก็เอาไฟเดอะเดทออกสิ จะได้ไม่ต้องหยิบมันขึ้นมา” สุนทรธติหน้าตายแนะนำ

“ไม่ตาย...เอาออกได้ไง เดียวไม่ขลังพอดิ” แม่หมอโวยวาย

“ถ้างั้นก็ไม่ต้องบน เพราะยังงิเธอก็ไม่มีวันหนีมันพ้น เพราะมันเป็นสิ่งที่ติดตัวพวกเรามาตั้งแต่เกิดอย่าลืม” สุนทรธสบอกด้วยน้ำเสียงจริงจัง เวลาพูดกับตุ๊กตากระเบื้องเคลือบกับสาวสวยกรรมภา ที่สามสาวในกลุ่มชอบแซวว่าเป็นกลุ่มไฮโซ ก็มักจะเรียกสุภาพขึ้นมาหน่อย เพราะไม่อยากให้เห็นสายตาสองสาวส่งค้อนให้ แต่เวลาอยู่ในกลุ่มโลโซด้วยกัน ก็เอะอะมะเทิงได้เต็มที่

“มันเป็นพรสวรรค์ที่เหมือนตราบาปเลยนะ” เนตรลิตางค์ทั้งตัวลงนั่งอีกฝั่งหนึ่งของเจ้าของบ้าน ทำหน้าเซ็งขึ้นมาทันทีที่คิดถึงสิ่งที่ติดตัวพวกเธอมาตั้งแต่จำความได้

ญาณินสามารถเห็นและสื่อสารกับวิญญาณได้ด้วยจิตที่สงบนิ่ง เมื่ออยู่ในสมาธิหรือกำลังจะเคลิ้มหลับก็มักจะเห็นวิญญาณมาขอส่วนบุญอยู่บ่อยครั้ง ส่วนสุนทรธสนั้นสามารถสื่อกับวิญญาณด้วยกลิ่น หากก็สามารถป้องกันตัวเองได้ดี ด้วยปฐูของเธอที่ออกบวชเป็นพระไม่ลืกลอดชีวิตได้มอบวิชาอาคมที่แกร่งกล้าให้เธอเอาไว้ จนเป็นเหตุให้เจ้าของวิชาเกิดความคิดผลิตสินค้านำป้องกันผีชนิดต่างๆ ออกมาขายทุกครั้งทีไปเปิดร้านที่ตลาดกลางคืนในวันสุดสัปดาห์

เนตรลิตางค์เองก็มีสัมผัสพิเศษที่ไม่ต่างไปจากเพื่อนทั้งสอง หากแตกต่างกันออกไป เพราะเธอมองเห็นวิญญาณด้วยตา ซึ่งเกิดขึ้นกับเธอมาตั้งแต่จำความได้เช่นกัน

“อ๊ะ แก้มกับกรรมมาพอดิ” ญาณินทักทายผู้มาใหม่ทั้งสอง พอมองเห็นใบหน้านัยย่นของกรรมภาที่ไม่รู้สึกแปลกใจ เพราะเพื่อนสาวคนนี้อารมณ์ไม่ค่อยจอยเท่าไรนัก เนื่องจากกระยะหลังมักได้ยินเสียงวิญญาณระหว่างเดินทางมาทำงาน ซึ่งเป็นเพราะเธอมีสัมผัสพิเศษในการได้ยิน จึงได้ยินเสียงของวิญญาณที่เพ็งจะเสียชีวิตจากอุบัติเหตุมาแล้วขับรถชนเสาไฟฟ้าที่หน้าหมู่บ้านได้ทุกวัน วิญญาณคงยังมาไม่เลิก จึงวนเวียนมันๆ งๆ อยู่แถวนั้นเพราะคิดว่าตนเองยังไม่ตาย

ไล่ทักไล่ถามคนนั้นคนนี้ไปทั่ว

ส่วนคนสุดท้าย คุณหนูกรรมภา เพื่อนไฮโซสาวที่ไม่น่าจะเข้ามารวมกลุ่มกับพวกเธอได้ แต่ก็เป็นไปแล้ว ด้วยหญิงสาวก็เป็นผู้หนึ่งที่แตกต่างจากชาวบ้านชาวช่อง หากมีบางสิ่งเหมือนพวกเธอ ก็คือสามารถมองเห็นวิญญานจากการสัมผัสสิ่งของหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับวิญญานนั้น และพลังของทุกคนก็จะขึ้นลงตามอิทธิพลของดวงจันทร์ ยิ่งใกล้พระจันทร์เต็มดวงก็จะยิ่งแรงกล้า หากพระจันทร์อับแสง พลังก็จะลดลงไปตามลำดับ

“ไปไหนมาไง ถึงมาด้วยกันได้” ญาณินถามต่อ

“แถมเห็นกรรมกำลังเดินเข้ามาล่ะ ก็เลยชวนขึ้นรถมาด้วยกัน” กรรมภาตอบเสียงหวานหยดย้อย ซึ่งเป็นนิสัยประจำตัวของเจ้าหล่อนมาแต่ไหนแต่ไร เพื่อนในกลุ่มก็จะมีสุคนธรสที่ท้าวหาญ เขี่ยมเกรียม ดุดันเกินหญิง ญาณินไม่ห้าวเท่า แต่ก็ตรงไปตรงมาและไม่เกรงกลัวใคร กรรมภาเงิบขมริ้ม พุดน้อยต่อยหนัก มักจะสวมโอพอดติดหูตลอดเพื่อตัดสัญญาณเสียงรบกวนที่ไม่พึงประสงค์ แต่เมื่อก้าวเข้ามาในเขตบ้านของญาณิน หญิงสาวก็จะถอดอุปกรณ์ช่วยออก ด้วยบ้านหลังนี้ปลอดวิญญาน เนื่องจากสุคนธรสได้ผูกสายสิญจน์โยงไว้โดยรอบ จึงไม่ต้องกลัวว่าภูตพรายจะลวงล้ำเข้ามา

“อิตานันมันไววายวามันยังไม่ตาย จันท์กับอกไปว่าเขาตายแล้ว เขาก็มาหาว่าจันท์โกหก” กรรมภาหน้าบึ้งหนักไปกว่าเดิม เมื่อคิดถึงภาพที่หลายคนหันมาหัวเราะเยาะที่เธอพูดอยู่คนเดียวตรงหน้าปากซอย และเจ้าผีนั้นก็ถามเธอได้ทุกวัน จนวันนี้เธอทนไม่ไหวจึงโผล่ตอบไป ซึ่งเป็นเพราะวันนี้เป็นวันขึ้นสิบสามค่ำ เสียงที่ได้ยินจึงชัดเจนและเป็นประโยคยาวยิ่งขึ้น

“เอาน่า ไม่ใช่เธอคนเดียวที่มีเรื่องน่าเบื่อ” สุคนธรสลอบ “เจ๊จี้จ้านี้ก็โมโหแต่เช้าแล้ว จับได้ไ้แต่อะเดท จับมันได้แทบทุกวัน”

“ฉันว่าจะหักมุมไฟเอาไว้เสียให้รู้แล้วรู้รอด จะได้ไม่หยิบขึ้นมาอีก” ญาณินบ่นเริ่มงาไปตามเรื่องตามราว คำพูดเจ้าเล่ห์นั้นเรียกเสียงหัวเราะจากเพื่อนได้ครืนใหญ่

ทำสาวมองหน้ากัน...ไม่ต้องพูดออกมาให้เสียเวลา เพราะต่างก็รู้ถึงมิตรภาพที่เบ่งบานอยู่ในใจมาตลอดระยะเวลาแปดปีที่อยู่จักกันมา...และช่าง

บังเอิญเหลือเกินว่าพวกเธอทั้งห้าต่างมีหลายสิ่งหลายอย่างเหมือนกัน นอกจากรั้วแรกที่รู้ว่ามีสัมผัสพิเศษในเรื่องวิญญาณเหมือนกันแล้ว ภายหลังพวกเธอยังมารู้อีกว่าทั้งห้าเกิดวัน เดือน และปีเดียวกัน ซึ่งตรงกับวันพระใหญ่ ขึ้นสิบห้าค่ำ เดือนหก หรือวันวิสาขบูชา ยกเว้นคนละเวลา เรียงตามลำดับคือ ญาณินเกิดตอนเช้ามีด แก่ที่สุด บรรดาเพื่อนๆ จึงเรียกเธอว่าเจ๊ รวมทั้งบุคลิกที่ชอบทำตัวเป็นแม่แก่ไปเสียทุกเรื่อง จึงได้รับสมญานามนี้มาโดยปริยาย แถมชื่อของเธอที่ไปเหมือนดาราสาวนักบู๊ จีจ้า ญาณินเข้า บางครั้งเพื่อนๆ ก็แซวเล่นว่าเจ๊จีจ้า เธอก็ไม่ได้ถือสาอะไร แถมคิดว่าดีเสียอีกที่ได้เป็นดารากาพย์นตร์

กรรมาเกิดตอนสาย สุคนธรสเกิดตอนเที่ยง กรรมภาเกิดตอนเย็น เวลาเกิดไม่ได้มีผลอะไรกับชื่อเสียงเรียงนามของพวกเธอ ยกเว้นเนตรลิขิตังคุเกิดในเวลากลางคืนเป็นน้องนุชสุดท้อง บวกเข้ากับบุคลิกน่ารักน่าเอ็นดู เพื่อนๆ จึงเรียกเธอว่าแม่น้องหนูไป เพราะจะต้องคอยดูแลหญิงสาวชนิดมดไม่ให้ได้ ไร่มิให้ต่อมเลยทีเดียว

เพราะหลังจากพวกเธอเปิดบริษัทขึ้นมา บิตามารดาของเนตรลิขิตังคุยอมให้เธอมาทำงานได้ก็ต่อเมื่อจะต้องมีคนขับรถที่บ้าน หรือร่อยดำรวจเอกณัฐเดช พี่ชายรูปหล่อ ที่ทั้งสี่พากันหลงใหลได้ปลื้มมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย คอยมารับ-ส่ง มิฉะนั้นบิตามารดาจะต้องไม่ยอมปล่อยให้หญิงสาวมาทำงานด้วยกันที่นี้แน่

และภายหลังพวกเธอก็ค้นพบเรื่องน่าประหลาดใจอีกเรื่องหนึ่งก็คือ ทั้งห้าทราบวามารดาของทุกคนไปร่วมงานพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่อิน พระเกจิอาจารย์ชื่อดังของจังหวัดอยุธยาเมื่อเกือบยี่สิบหกปีก่อน ที่จะว่าไปแล้วก็ไม่น่าจะแปลกอะไรด้วยมีประชาชนนับแสนเดินทางไปร่วมงานเพื่อไว้อาลัยพระภิกษุผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทว่าไม่นานหลังจากนั้นมารดาของทั้งห้าก็พบว่าพวกตนตั้งครรภ์ ซึ่งความจริงคือทั้งหมดตั้งครรภ์อ่อนๆ มาก่อนแล้วแต่ไม่ทราบ จึงเดินทางไปร่วมพิธี และไม่มีใครรู้เลยว่า การไปร่วมงานในครั้งนั้นจะส่งผลให้ลูกๆ ที่เกิดมาทั้งห้ามีสัมผัสพิเศษติดตัวมาเช่นนี้

สุคนธรสเล่าว่า หลวงปู่บุญ ซึ่งเป็นปู่แท้ๆ ของเธอได้ออกบวชที่วัดพุทธาวนาราม วัดเดิมของหลวงปู่อิน เพื่อช่วยเสริมบุญบารมีให้แก่หลานสาว

ที่ได้รับอนุญาตพิเศษมาจากหลวงปู่ชิน ที่เกิดมาร้องไห้ไม่หยุดเป็นเดือนๆ และท่านยังบอกอีกว่า ในอดีตหลวงปู่ชินเป็นผู้มีพลังพิเศษที่สามารถสื่อสารกับวิญญาณได้ เมื่อท่านมรณภาพลง พลังดังกล่าวได้แตกกระจายออกไป หากไม่ดับสูญ ทำให้มารดาของสุคนธรสที่ไปร่วมงานได้รับพลังพิเศษส่วนหนึ่งมา และยังมีเด็กอีกสี่คนที่ได้รับอนุญาตพิเศษนี้ไป แต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร ด้วยในวันนั้นมีคนนับแสนมาร่วมงาน ภายหลังทุกคนก็เชื่อว่าคงเป็นมารดาของทั้งสี่ที่พลอยได้รับพลังเหล่านี้มา เมื่อต่างก็ตั้งครมภ์อ่อนๆ เช่นเดียวกัน

ท่านยังอธิบายเพิ่มเติมอีกว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะพลังพิเศษของหลวงปู่ชินแรงกล้า ถ้าจะมอบให้เด็กคนใดคนหนึ่งไป หากบุญบารมีไม่ถึง ก็จะเป็นภาระและก่อให้เกิดทุกข์แก่เด็กคนนั้น จึงแบ่งอนุญาตพิเศษออกเป็นส่วนๆ เพื่อไม่ให้เป็นการแก่เด็กมากเกินไป

ที่เป็นเช่นนี้เพราะอดีตพระเกจิอาจารย์ชื่อดังตั้งใจเหลือเกินที่จะให้ทั้งห้า นำสัมผัสพิเศษที่ตนได้รับไปช่วยเหลือดวงวิญญาณที่เร่ร่อนหรือทุกข์ร้อน ไม่ได้ไปผูกไปเกิดเพราะภาระผูกพันกับภพชาตินี้ ดังที่ท่านเคยทำมาก่อนครั้งยังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นเมื่อญาติโน่นเสนอให้ตั้งบริษัท ทุกคนก็เห็นด้วย เพราะหวังจะได้ช่วยทั้งคนและวิญญาณที่มิทุกข์ให้หลุดพ้น รวมทั้งสร้างรายได้ให้แก่พวกเธอด้วย หากนับวันความเชื่อเรื่องวิญญาณก็ลดน้อยลงไปตามยุคสมัย ส่งผลให้พวกเธอกำลังจะอดตายเช่นกัน

ไม่ว่าพลังพิเศษจะเกิดขึ้นเพราะอะไรก็ตาม มันทำให้ทั้งห้าได้พบเพื่อนแท้ที่เข้าใจหัวอกซึ่งกันและกัน แม้จะแตกต่างจากชาวบ้าน แต่สำหรับเธอทั้งห้าแล้ว ทุกคนถือว่าเป็นเรื่องปกติอย่างยิ่งที่สัมผัสได้ถึงวิญญาณ ไม่ว่าจะมาในรูปแบบไหนก็ตาม

“สาวๆ มากันแล้ว รีบทำงานกันเร็ว” เสียงแม่บ้านคนเก่งปรบมือเรียกใหญ่ราวกับเป็นเจ้านายของทั้งห้าเสียเอง “เดี๋ยวลูกค้ำมาเห็นพวกสาวๆ นุ่งคุยกันแบบนี้จะไม่งามนะค่า”

“ค่า” ห้าสาวขานรับพร้อมกัน หากยังไม่ยอมแยกย้ายกันไปยกเว้นเนตรสีดางค์ที่เดินเข้าไปกอดเอวแม่บ้านประจบประแจงนำเอ็นดู “อรุณสวัสดิ์ค่ะ

ป้าอ กลางวันนี่เราจะทำอะไรกันดี”

สี่สาวที่เหลือหันสบตากันด้วยความพรั่นพรึง ว่าวันนี้เพื่อนสาวตุ๊กตาเจียรนี้จะคัดสรรเมนูพิสดารอะไรมาให้ชิมอีก

อันที่จริง ครอบครัวของเนตรลิตางค์ก็เปิดร้านอาหารที่ขึ้นชื่อลือชาเรื่องความอร่อยไม่เป็นรองใคร คุณแม่คนเก่งของเธอทำอาหารอร่อยจนได้ออกรายการโทรทัศน์หลายครั้ง คุณลูกจึงเกิดความฮึดขึ้นมาว่าจะต้องทำอาหารให้เก่งเหมือนมารดา และจะต้องคิดสูตรอาหารของตนเองขึ้นมาใหม่ให้จงได้ เพื่อจะได้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว ไม่ซ้ำแบบใคร ดังนั้นสูตรแต่ละสูตรจึงพิสดารพิลึกแค่แกงจืดสาหร่าย เธอก็ทดลองเอาสาหร่ายสไปรูลินามาทำ แกงจืดออกมาเขียวอ้อจนไม่มีใครกล้ากินแม้แต่เจ้าของสูตรเอง ส่วนเบเกอรี่เธอก็ทดลองสารพัด เขามีเค้กฝอยทอง เธอก็ทำเค้กเม็ดขนุน กัดไปคำ เจอทั้งเค้กทั้งเม็ดขนุน และนี่กำลังจะฝึกทำเค้กลูกชุบ ซึ่งกรรมาแซว่า ต่อไปคงจะได้เห็นขนมเค้กทองเอก หรือเค้กกลีบลำดวน หรือลูกครึ่งไทย-ฝรั่ง ไทยผสมจีน หรือแม้แต่โรตีสายไหมอินเดียตามมาเป็นพรวนแน่

“วันนี้เอาแค่ของที่กินได้ดีใหม่ จะได้ไม่ต้องเททิ้ง” ญาณินแนะนำ “อย่างเช่นราดหน้า หรือกวยเตี๋ยวต้มยำ เธอก็ทำได้อร่อยออก”

“ดีจ้” เพื่อนที่เหลือพยักหน้ารับกันใหญ่

“ก็ได้จ้ ราดหน้าสามกรอบ ค่ะน้ำยัดไส้กุ้งนะจ๊ะ” เนตรลิตางค์เสนอเมื่อคิดถึงของที่อยู่ในตู้เย็นเมื่อวาน

“โอ๊ย ไส้กุ้งมันไปเลย ไม่ต้องจับมันยัดลงไปในคะน้าอีกหรอก แล้วทำไมต้องสามกรอบ” สุคนธรสแนะ ก่อนจะแปรเป็นความสงสัย

“ก็เส้นใหญ่กรอบ หมี่กรอบ และเกี๊ยวกรอบ” เนตรลิตางค์ยกนิ้วขึ้นทีละนิ้ว สาธยายเมนูที่คิดค้นขึ้นมาอย่างปัจจุบันทันด่วน “และที่ต้องเอากุ้งยัดไส้ เพราะมันจะได้มีศิลปะในการกิน ค่ะวนเอาไส้ในคะน้าออก แล้วเอากุ้งยัดเข้าไปในตู้เย็นมีพว้อม เต๋ยวเข้าไปเช็กอีกที แล้วจะกลับมาทำงานนะจ๊ะ”

“เอาเหอะ” กรรมาสรูป “กินได้ก็พอ”

เนตรลิตางค์ยิ้มก่อนจะเดินกอดเอวแม่บ้านหายเข้าไปในครัวพร้อมกัน

“หวังว่าวันนี้นะไม่ต้องแอบไปเทลงหลุมอีกหรอกนะ” กรรมากระซิบ

ลับหลังเพื่อนสาวก่อนประชิด “ไอ้ตึกก็ข้างบ้านจะได้มุดเร็วเข้ามาชุดอีก เพราะคราวก่อนคุณแถมเธอชุดหลุมไม่ลึกพอ”

กรรมภาสงค์อนให้คนพูดนิดๆ แต่ก็ยอมรับผิดชอบแต่โดยดี ทั้งนี้เป็นเพราะคุณหนูอย่างเธอไม่เคยหยิบจับเสียมชุดอะไร ก็ไม่รู้ว่าจะต้องชุดลึกเท่าใด แค่นี้ก็ว่าเอาดินกลบนิดเดียวก็จบ ที่ไหนได้ เจ้าสุนัขจอมซนของข้างบ้านได้กลืนถึงกับชุดดินมุดตลอดพุ่มไม้ที่กั้นเป็นขอบเขตบ้านเข้ามาคุ้ยกินจนได้ โชคดีที่เนตร-ลิตาทั้งคู่ไม่ทันเห็น ไม่งั้นคงมีงอนกันอีกยาวแน่

“เออละ ทำงานได้แล้ว” ญาณินแต่งตัวลุกขึ้น ชวนเพื่อนๆ ที่อารมณ์ไม่ค่อยจอยเพราะใกล้พระจันทร์เต็มดวงเป็นเหตุ “วันนี้ลองเข้าไปจับคนในเฟซบุ๊กดูนะ ใส่โฆษณาไว้หน่อย เพื่อใครอยากจะใช้บริการเราบ้าง”

“โอเค ฉันว่าจะเอาลิงก์ของเว็บเราไปขอแปะที่เว็บไซต์สำนักพิมพ์พวก नियนิยายบ้าง ที่นั่นคนเยอะนะ อย่างที่สถาพรบุ๊คส์กับเว็บไซต์ของนักเขียน ขอเข้าไปโฆษณาหน่อย บางทีอาจจะเจอกลุ่มเป้าหมาย” สุคนธรสตั้งความหวัง

“ถ้าเขาไม่ยอมล่ะ” กรรมภาเกรงใจเจ้าของเว็บ

“ก็ให้เขาลบออกสิ ไม่เห็นจะเป็นไร ถูกลบออกเป็นเรื่องปกติสำหรับเราอยู่แล้ว” คนเสนอยกไหล่ ก่อนเดินยกย้ายไปนั่งที่โต๊ะประจำตำแหน่ง ขณะที่ญาณินรับหน้าที่เป็นประชาสัมพันธ์นั่งโต๊ะด้านหน้าในอาทิตย์นี้ ซึ่งพวกเธอจะต้องผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันไปทุกอาทิตย์

จากนั้นทุกคนก็แยกย้ายกันไปทำงาน ญาณินนั่งเท้าคางมองหน้าจอคอมพิวเตอร์อย่างเบื่อหน่าย...คิดไม่ออกว่าจะไปโฆษณาผ่านสื่อไหนอีกดี เพราะทำมาแทบทุกวิถีทางแล้ว

เธอเคาะนิ้วไปบนโต๊ะอย่างใจลอย ก่อนจะตัดสินใจหยิบไปป์บีชีขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากสับและเรียงไฟ้เป็นรูปครึ่งวงกลมแล้ว ก็หันมาทำสมาธิแน่นแน้ตั้งคำถามในใจ จากนั้นก็หยิบไฟ้ขึ้นมาหนึ่งใบ

อ๊ะ...ตึกว่าเดิม...เธอยืมให้แกตัวเอง...

มันเป็นไฟ้นกรบ ค่อยยังชั่วขึ้นมาหน่อยที่ว่าแม้จะมีอุปสรรคขวางกั้น แต่เธอก็ยังไม่หมดไฟ และยังมีมานะที่จะทำงานที่รักต่อไป แต่เมื่อเธอถามเรื่องคู่ครอง และหยิบไฟ้ได้ไฟ้ใบนี้ ก็อาจจะหมายความว่าเธอจะได้พบเนื้อคู่ ซึ่งถ้าจริง

อย่างที่ไฟบอก...ได้เจอนักรบตัวจริงเสียงจริงก็คงจะดีไม่น้อย

เธอยิ้มด้วยความปลื้มกับตัวเอง แม้จะเป็นความหวังลมๆ แล้งๆ แต่ก็ยังดีกว่าหิบบได้ไฟเดอะเดทเป็นไหนๆ และเมื่อเริ่มต้นได้ถามแล้ว เธอก็ตัดสินใจถามข้อต่อไป จึงหันตาดั้งสมาธิอีกครั้ง และคราวนี้รวบรวมพลังทั้งหมดจดจ่ออยู่ที่ไฟ แล้วถามในใจว่า เธอจะได้เจอนักรบตัวจริงเสียงจริงหรือไม่

ญาณมองหลังไฟที่เรียงรายเป็นรูปครึ่งวงกลมอยู่นาน กว่าจะตัดสินใจหยิบขึ้นมา ยังไม่ทันพลิกดูเพราะรีบยกมือภาวนาหว่ามศีรษะว่าขอให้อย่าเป็นไฟคนตายอีก ตอนนั้นเองที่เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“ว้าย!” ญาณสะดุ้งสุดตัว มือที่ถือไฟกระตุก และไฟปลิวหายไปกับสายลม สามสาวที่นั่งอยู่ภายในห้องทำงานวังกรูกันเข้ามาด้วยความตื่นเต้น ไม่มีใครสนใจไฟที่ลอยผ่านหน้าไป

“รับเร็วๆ เข้าลิเจียจ้า” สุคนธรสกระตุก ญาณจึงรีบหยิบกระบอกลีโพรคัพขึ้นมา และกรอกเสียงพูดลงไปด้วยอ่อนหวาน

“สวัสดีค่ะ บริษัทซีจีเอส อินดีให้บริการค่ะ”

“สวัสดีครับ ผมชื่อกิตติพงษ์ อยากจะติดต่อขอรับบริการหน่อยครับ”

ญาณร้องกรี๊ดในใจ และส่งยิ้มให้เพื่อนๆ ที่เข้ามาล้อม ก่อนตอบอย่างอ่อนหวาน

“กรุณารอสักครู่ค่ะ ดิฉันจะโอนสายให้ผู้จัดการ” แล้วเธอก็กดสายให้รอส และหันไปบอกเพื่อนๆ “ลูกค้าใหม่ละ ชื่อกิตติพงษ์” สามสาวพยักหน้ารับอย่างตื่นเต้น เธอกดสายขึ้นมาอีกครั้ง กระแอมเบาๆ และพูดลงไปด้วยน้ำเสียงที่เคร่งขรึมกว่าเดิม

“สวัสดีค่ะ ดิฉันชื่อญาณเป็นผู้จัดการฝ่ายการตลาด มีอะไรให้ดิฉันรับใช้ค่ะ”

“เอ่อครับ ผมเห็นโฆษณาบริษัทของคุณทางอินเทอร์เน็ตรื่องกำจัดผีเอ่อ...อยากจะทราบว่าคุณสะดวกเดินทางมาต่างจังหวัดหรือเปล่าครับ”

“ยินดีค่ะ ค่าเดินทางก็จะบวกเข้ากับค่าบริการตามระยะทางค่ะ แต่เรารับประกันผลงานร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ” ญาณโฆษณา

“ถ้างานสำเร็จ เท้าให้ผมก็ไม่เกี่ยงหรอกครับ ถ้าอย่างนั้นผมอยากเชิญคุณมาที่กาญจนบุรี แล้วช่วยไล่ผีเจ้าที่ให้ผมที เพราะเรามีปัญหาในการรื้อถอนบ้านริมแม่น้ำมากเลยครับ คนเขาบอกว่าเจ้าที่แรง เชิญใครมาปราบก็ไม่ได้ผลสักราย” น้ำเสียงของเขาบอกถึงความร้อนนอกร้อนใจ

ญาณินชักหน้าใจเมื่อได้ยินว่าหลายคนต้องถอยทัพไป...หากเธอก็มั่นใจว่าเป็นหนึ่งในตอถูเหมือนกัน จึงรับปากทันที

“ได้ค่ะ พรุ่งนี้ฉันจะเดินทางไปที่นี่ ขอเบอร์โทรศัพท์ติดต่อและสถานที่นัดพบด้วยค่ะ” เธอถือปากกาขึ้นมาจดลงในสมุดรับงานอย่างละเอียด ก่อนจะวางสายไปด้วยความดีใจ

เนตรสิตางค์ที่เพิ่งเดินออกจากห้องครัวมาเห็นไฟตกอยู่บนพื้นก็หยิบขึ้นมา หากไม่มีโอกาสได้ถามแม่หม่อมว่ามันหล่นมาได้ยังไงเพราะญาณินกำลังปรึกษาเรื่องงานใหม่กับการรื้อถอนและกรรมภาอย่างเคร่งเครียด เธอจึงสะกิดแขนของสุคนธรสที่อยู่ด้านนอกสุดของวง

“นี่อะไร”

“หือ...ไม่รู้สิ” สุคนธรสตอบเหมือนไม่สนใจ เนตรสิตางค์จะเก็บไฟวางบนโต๊ะของญาณินแล้ว หากยังสงสัย

“แล้วรู้ไหมว่ามันแปลว่าอะไรละ”

“เดอะเวลดันะเหอ เอ...เคยได้ยินจี้จ้าวว่าเป็นไฟที่ดีที่สุดของชุด หมายถึงทำอะไรก็สำเร็จมั่ง” สุคนธรสเกาหัว

“อ้อ...” เนตรสิตางค์พยักหน้าก่อนจะเสียบไฟใบนี้กลับลงในชุดคืนให้เจ้าของ แล้วญาณินก็หันมาต้อนรับเพื่อนๆ ทั้งหมดเข้าไปในห้องประชุมเพื่อคุยเรื่องงานที่เพิ่งได้มาสดๆ ร้อนๆ ด้วยความตื่นตัน

...และลืมไฟที่เป็นคำตอบของตัวเองไปเรียบร้อยแล้ว...

๒

สถานที่ที่กิตติพงษ์นัดพบนั้นเป็นร้านอาหารแห่งหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ติดกับสะพานข้ามแม่น้ำแคว การเดินทางในครั้งนี เนตรสิตางค์ต้องยืมสารพัดประจำตัวของบิดา และรถตู้ของที่บ้านมาบริการเพื่อนๆ ที่มีงบประมาณน้อย ก็ได้แต่หวังว่าถ้าได้งานนี้ พวกเธออาจจะตัดสินใจซื้อรถคันเล็กสักคันไว้สำหรับใช้ในการแกะค่าใช้จ่ายและค่าเสื่อมราคายังสามารถนำไปหักภาษี ซึ่งผ่านมาพวกเธอไม่เคยต้องจ่าย เพราะรายรับไม่เพียงพอกับรายจ่ายอยู่แล้วก็ตาม ทั้งนี้ทั้งนั้น แม่แก๊ญณีนก็สรุปง่ายๆ ว่า เพื่อได้กำไรในอนาคต

เมื่อไปถึง ญานีนก็เดินนำทีมเพื่อนสาวทั้งสี่เข้าไปในร้านอาหารเล็กๆ แต่สะอาดสะอ้านก่อนเวลานัดเกือบสิบห้านาที

แล้วทั้งห้าก็เลือกที่นั่งติดกับแม่น้ำเพื่อให้ลมเย็นๆ พัดผ่าน หวังจะบรรเทาอากาศร้อนจัดในตอนกลางวันของกาญจนบุรีลงได้บ้าง ระหว่างนั้นสุคนธรสก็เรียกบริการมาสั่งเครื่องดื่มเย็นให้ทุกคน กรรณผู้ดูแลเรื่องเอกสารก็ตรวจเช็คสัญญาจ้างงานอีกครั้ง ขณะนี้สาวสวยทั้งสองอย่างกรรมาและเนตรสิตางค์ก็คุยกันจึกจึกเรื่องปาร์ตี้ ดาราเกาหลีขวัญใจของกรรมาที่เพิ่งตัดสินใจรับงานภาพยนตร์ซึ่งต้องเดินทางมาถ่ายทำที่เมืองไทย ญานีนว่างงาน จึงกวาดสายตา

ไปรอบๆ ร้านด้วยความสนใจ นึกชมว่าเจ้าของจัดเรือนไม้ได้สวย พื้นไม้ก็มัน
ปลาบ ไม่มีขยะให้รบกวนตา

เธอมองไปเรื่อยๆ แล้วสายตาที่สะดุดเข้ากับขย่าวของใครคนหนึ่งที่ยืน
ล้าออกจากโต๊ะของตนเอง เพราะไม่สามารถพับเก็บได้โต๊ะไม้ที่อาจจะคับแคบไป
หน่อยสำหรับคนตัวโตราวกับฝรั่ง หากเมื่อเงยขึ้นมองใบหน้าและผิวพรรณของเขา
ก็บอกให้รู้ว่าเป็นไทยแท้

เธอลอบมองเขาเริ่มต้นตั้งแต่รองเท้าอีกครั้ง และให้คะแนนเต็มเมื่อเห็น
รองเท้าแบบเดินปายี่ห้อยดัง เธอชอบเพราะดูสวยดี การแต่งกายของเขาดูสะอาด
เอี่ยม...ก็บวกเพิ่มไปให้อีกสิบ เธอค่อยๆ ไต่สายตาขึ้นมา ยิ่งมองสูงขึ้น คะแนน
ของเขาก็เพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ หลังจากเห็นกล้ามเนื้อแน่นได้เสียยัดคอโบล
รุ่นพิทมีรูปคนขี่ม้าปากอยู่บนอกเสื้อด้านซ้าย เส้นใยคอตตอนร้อยเปอร์เซ็นต์ของ
มันคงจะยืดขยายออกอย่างเต็มที่กว่าจะโอบอุ้มกล้ามเนื้อนั้นไว้ได้หมด

สายตาของเธอมองเขาอย่างเพลิดเพลิด คะแนนในหัวก็เพิ่มขึ้นจนบวก
ไม่ทัน เมื่อมองสูงขึ้นอีกนิด ก็ชอบใจไปหมดไม่ว่าจะเป็นคางแข็งแรงที่มีรอย
เคราเขียวครีมี มีนูนตรงกลางเล็กๆ บอกความมุ่งมั่นของเจ้าตัว เลื่อนขึ้นมาก็
เห็นริมฝีปากกว้าง เต็มอิม ดูน่าจะนุ่มนวล จมูกก็โด่งสวย หน้าแน่นแข็งแรง
และดวงตา...

แล้วญาณก็ต้องสะดุ้งเฮือก เมื่อเธอพบว่าจ้องเข้าไปในดวงตาสีดำสนิท
ที่กำลังมองมาคล้ายขบขันและรู้ทันว่าเธอกำลังคิดอะไรในใจ

“จิ...หายแล้ว...” เธออุทาน หันรีหันขวาง แล้วรีบเงยหมายจะยกน้ำ
ตรงหน้าขึ้นดื่ม เพื่อบอกใบ้ให้รู้ว่าเธอไม่ได้ลอบมองเขาอยู่หรอกนะะ แต่อาวาม
ร้อนรน มือก็บิดโดนแก้วที่บริการเพ่งวางตรงหน้าหมาดๆ ล้มลงบนโต๊ะ แล้ว
สาวๆ ทุกคนที่กำลังคุยกันอย่างสนุกสนานก็อุทานออกมาพร้อมเพรียงกันด้วยความ
ตกใจ

“เฮ้ย!” สุคนธรสอุทาน รีบคว้ากระดาษทิชชูไถลมือมาซับน้ำเอาไว้ ปาก
ก็วิจารณ์ “ระวังหน่อยสิแก”

“โทษที โทษที” ญาณหันวระะแหงๆ สายตาก็แอบเหลือบมองว่าเขาเห็น
ความชุ่มช้ำของเธอหรือไม่ และเมื่อเห็นเขายังจ้องอยู่ ก็รีบคว้ากระดาษทิชชู

บนโต๊ะมาเซ็ดเหงื่อที่ผุดขึ้นมาบนใบหน้าที่ร้อนผ่าวจากความประหม่า

“ว้าย ออย่า!” เนตรลิตางค์อุทาน แต่ก็เข้าไปเสียแล้ว เมื่อเพื่อนสาวโปะกระดานที่สุคนธรสเพิ่งจะซับน้ำเข้าไปเต็มหน้า!

โอ้ยตาย...แล้วทีนี้จะเอาหน้าไปไว้ไหนดีละเนี่ย ฦาณินครงไนใจ ทั้งกระดาดเปียกน้ำในมือลงขยะอย่างกระแทกกระทุ้ง

เสียงหัวเราะลอยมาตามลม ฦาณินแก้มร้อนจนแทบระเบิด อายจนแทบจะแทรกแผ่นดินหนี แต่ก็ทำไม่ได้นอกจากบ่นหน้าเคร่งขรึมเข้าไปและรับผ้าเช็ดหน้าจากกรรมภามาซับน้ำบนใบหน้า ตลอดเวลาที่ไม่ยอมหันไปทางผู้ชายคนนั้นอีก

แล้วทุกคนในโต๊ะก็เริ่มรู้สึกถึงความเกะเขินผิดปกติของเพื่อนสาว ซึ่งปกติมักจะเป็นต่อหน้าหนุ่มหล่อๆ สายตาทุกคู่หันไปมองรอบๆ ก็เห็นเข้าชายอยู่เพียงคนเดียว คือชายที่นั่งอยู่โต๊ะถัดไปตามลำพัง

“มันลวนลามแถมด้วยสายตาไซ้ไหม?” สุคนธรสกระซิบถาม มือก็พร้อมพับแขนเสื้อใต้ชั้นไปตามข้อศอก ใบหน้าเอาเรื่องเต็มที่ และส่งสายตาพิฆาตล่วงหน้าไปก่อนแล้ว “ฉันจะไปสั่งสอนมันเอง ว่าจะมาทำแบบนี้กับเราไม่ได้ ผู้หญิงไม่ใช่เพศที่เขาจะมาลวนลามได้ แม้กระทั่งสายตา”

กรรมภาส่ายหน้าเบาๆ ไม่รู้ว่าเพื่อนสาวเอาชีวิตรอดมาจนถึงปานนี้ได้อย่างไร เมื่อทำทางออกจะนึกเลงโตเหมือนไอ้ปู้คุ่มซอຍ ที่น่าจะเจอตกตีหัวไปนานแล้ว

“เปล่า” ฦาณินอ้อมแอ้มตอบ ขยับเบี่ยงตัวนิดๆ เพื่อจะได้ไม่ต้องมองเห็นเขามาก และกระซิบกระซาบให้เพื่อนๆ ได้ยิน “ฉันต่างหากที่เป็นคนไปลวนลามเขา...เอ่อ...ด้วยสายตา”

“ฮ้า!” ลีสาวอุทานออกมาเสียงดังลั่นร้าน ก่อนที่จะพร้อมใจกันหันกลับไปมองชายผู้นั้นอีกครั้งด้วยสายตาที่เปลี่ยนไป แนนอนมันเต็มไปด้วยการวิเคราะห้วัด ชั่ง ตวง ให้คะแนนกันอย่างเต็มที่

“สเปกเจ็จำมัน...” สุคนธรสทำเสียงเหนื่อยหน่ายใจ “ต้อง ดาร์ก ทอล แอนด์แฮนซัม”

เนตรลิตางค์กับกรรมภาทัวเราะคิกคัก ตามประสาสาวช่างฝันยิ่งกว่าเพื่อน

คนอื่นที่ออกจะจริงจังกับชีวิต ก่อนที่ฝ่ายหลังจะวิจารณ์

“ฉันว่าหล่อดีนะ”

“ฉันว่าดำไปหน่อย” ภรรยาคอยวิจารณ์บ้าง แล้วกรรมภาก็เสริมอีก

“หูทางไปนิด แม้ว่าคนแบบนี้ดี”

“ฉันว่าเขาดูหยิ่งๆ ยังไงก็ไม่รู้” แม่น้องหนูขอแทรกบ้าง

“ฉันว่า...” สุนทรพยายามจะช่วย แต่ยังไม่จบ ทุกคนก็ได้ยินเสียงจามดังลั่นมาจากโต๊ะข้างๆ ญาติจึงเข้าห้าม

“พอๆ กลับมาเรื่องงานได้แล้ว มาทำงานนะยะ”

“นั่นนะสิ” ภรรยาทำหน้าที่เป็นการเป็นงานทันที และมองนาฬิกา “นี่อะไรทำไมมาช้ากว่าเวลานัด ใช้ไม่ได้เลย”

“เอาเถอะน่า นัดไทยก็รู้แหละ เตี้ยลงมา” ญาติพลอบ ทั้งที่ตนก็ไม่ใคร่ชอบนัก คิดว่าการรักษาเวลาเป็นมารยาทที่ดีในการติดต่อธุรกิจ จะได้สร้างความประทับใจในเรื่องระเบียบวินัยกันตั้งแต่แรก และทั้งๆ ที่เธอเดินทางมาไกลจากกรุงเทพฯ ก็ยังมาถึงก่อนเวลาด้วยซ้ำ

“ถ้าเขายังไม่มา สั่งอาหารเรียกน้ำย่อยมากินก่อนละกัน” สุนทรสบอก และไม่ต้องรอให้ทุกคนเห็นชอบ เธอก็กวักมือเรียกบริกรอีกครั้ง “ห้อง ขอกระทงทอง เปาะเปี๊ยะทอด ทอดมันปลา และ...”

“รส!” ภรรยาท้วงขึ้นทันที “เธอจะรองท้อง หรือจะกินอาหารว่างให้อิ่มไปเลยหรือไง”

“ก็คนมันหิวนี่นา” สุนทรสบอกเสียงอ่อย ญาติไม่ออกความเห็น ทั้งนี้เป็นเพราะความรู้สึกรังเกียจของเธอซาลงไปเพราะอิทธิพลความหล่อเหลาจากชายโต๊ะข้างๆ แปลงรัศมีเรื่องรองเข้าตา เพราะหากทุกครั้งจะต้องเป็นเธอที่เบรกดุนทรสตัวโง่

“เจ้...” สุนทรสเรียก

“หือ...”

“เจ้!” เสียงนั้นดังขึ้น ญาติหันไปถลึงตาเข้าไป

“มีไรก็พูดมาสิ เรียกอยู่ได้”

“วันนี้เจ้จะคุยเรื่องใหม่นี้ หรือจะต้องเปลี่ยนร้าน” ภรรยาสบตาเพื่อนสาว

ในกลุ่มด้วยความหนักใจ เป็นที่รู้ๆ กันว่า ญาณินผู้คล่องแคล่ว จะกลายเป็นยายเฒ่าเบอะ ประหม่าไปทันทีที่อยู่ต่อหน้าผู้ชายในสเปก เหมือนงูถูกเชือกกล้วยมัด อ่อนปวกเปียกอย่างไรวางนั้น และยิ่งวันนี้ต้องมาติดต่องานครั้งแรก พวกเธอเกรงเหลือเกินว่าจะพลาดงานสำคัญไปเพราะหัวใจที่อ่อนแอของญาณิน

“หือ...อะไรนะ” ญาณินยังเบลอๆ

“นั่นไง” สุคนธรสทำเสียงหงุดหงิดในลำคอ แต่ทำอะไรไม่ได้แล้ว เพราะอาหารก็ส่งไปตั้งหลายอย่าง “เออจ้ะ เจริญสาส์นที่หนึ่งกับแม่ฮ่องหลุไปเลย ไม่ต้องไปมองทางนั้นอีก”

“ดีจ้ะ” กรรมาภาสันับสนุน เนตรสีตางค์จึงลุก แล้วต้องกระตุกแขนญาณินหลายครั้งเธอจึงจะยอมขยับตัว พอนั่งหันหลังให้ชายผู้นั้นแล้ว ญาณินก็เหมือนถูกคลายจากมนตร์สะกด และกลับมาเป็นคนเดิมอีกครั้ง ทำให้เพื่อนๆ โล่งอกโล่งใจไปตามๆ กัน

ติณห์หัวเราะในลำคอ ยังอดขำไม่ได้ขณะยกถ้วยกาแฟดื่มจนหมด... เมื่อคิดถึงสายตาของหญิงสาวหนึ่งในห้าคนที่มีความสวยงามน่ารักและบุคลิกที่แตกต่างกันไปคนละขั้ว จนไม่อยากเชื่อเลยว่าทั้งห้าจะมาคบหากันได้

พวกเธอคงจะเป็นนักท่องเที่ยวยาวที่แวะมาแถวนี้มากกว่าจะเป็นคนท้องถิ่น เขาเห็นพวกเธอตั้งแต่เดินเข้าร้านมาแล้ว และนึกชมผู้หญิงที่เดินนำหน้าในใจว่า มีท่าทางมาดมั่นเป็นตัวของตัวเองสูง สังเกตได้จากการแต่งกายที่แหวกไปจากแฟชั่นทั่วไป กระโปรงยาวคลุมเข่าของเธอเป็นผ้าลายจุดจาด เหมือนเอาเศษผ้ามาเย็บติดกันทั้งตัว ข้อเท้ามีสายหนังหลายเส้นรัดอยู่ เล็บมือและเท้าทาสีแดงเข้ม ตัดกับผิวขาวนวล แถมยังมีแหวนนิ้วเท้าติดอยู่บนนิ้วชี้อีกด้วย

เมื่อมองขึ้นสูง เขาก็เห็นดวงหน้ารูปหัวใจมีปอยผมดัดคลอเคลียข้างแก้ม ขณะที่ด้านหลังถูกเป็นเปียเตี้ยและม้วนทบขึ้นไปที่ย้ายทอย ซึ่งเขาเดาว่าเธอคงจะมีเรือนผมที่ตกหนาน่าดูถึงพบปะได้มากขนาดนั้น

และเครื่องหน้าของเธอทุกชิ้นดูจิ้มลิ้มพริ้มเพรา ไม่ว่าจะเป็นปากหรือจมูกดูน่ารักเหมือนเด็กๆ โดยเฉพาะดวงตาสีมนุ่นนั้น มันช่างเต็มไปด้วยพลังแห่งชีวิต แล้วเขาก็พบว่ามันเป็นดวงตาคู่ที่มีเสน่ห์อย่างยิ่งยามที่มันค่อยๆ ไล่มองเขาจาก

เท่าขึ้นมาทีละน้อย ทีละน้อย...

เชื่อว่าหญิงสาวคนอื่นไม่มีเสน่ห์ หากเพียงแต่เขาสะดุดตาผู้หญิงคนนี้เข้าตั้งแต่แรก และเมื่อเห็นเธोजึงเขาด้วยความสนใจ...ประกายไฟระหว่างเพศก็ลั่นเปรี้ยวพร้อมที่จะสปาร์ก

แต่แล้วเขาก็ต้องแปลกใจ เมื่อจู่ๆ สาวมาดมันกลายเป็นลูกกระต่ายตื่นตูมทันทีที่สบตากัน ทั้งที่แต่แรกเขาคาดว่าจะได้เห็นดวงตาระยิบระยับ ทำท่ายหรืออย่างน้อยที่สุด ก็รอยยิ้มตอบกลับมา หากเป็นเช่นนั้น เขาก็อาจจะขอเบอร์โทรศัพท์เธอเอาไว้ ลองจีบดูก็ไม่เสียหาย

แต่แล้วเพื่อนๆ ของเธอก็รีบออกโรงปกป้อง จนถึงกับย่ำที่นั่งจับเธอหันหลังให้เขาทีเดียว แบบนี้เห็นที่เขาจะต้องโบกมือลา เพราะเขาไม่ใช่พวกผู้ชายซิกอ เกี่ยวกับรอกัดผู้หญิง หากผู้หญิงไม่สน เขาก็ไม่เห็นจะต้องใส่ใจ เพราะยังมีผู้หญิงอีกมากมายหลายคนที่ย่อยทอดสะพานมาให้อยู่เสมอ

ดิ้นหมองนาฬิกาอีกครั้ง...และเริ่มหุดหิดที่คนนัดหมายให้เขามาพบที่นี้กลับไม่มาตามเวลา และเขาก็สั่งกาแฟไปสองแก้วแล้ว หากยังไม่มาอีก เขาคงต้องสั่งอาหารรอ

เขามองนาฬิกาสลับกับสายน้ำแควที่ไหลเอื่อยๆ ระหว่างตัดสินใจ และรู้สึกว่แม่น้ำแควน้อยที่ไหลผ่านที่ดินของเขาซึ่งอยู่เหนือขึ้นไปในภูเขานั้นดูใสสะอาดกว่านี้มาก ทั้งมีธรรมชาติที่สมบูรณ์ต่างจากในเมืองที่สองฝั่งแม่น้ำเต็มไปด้วยสิ่งปลูกสร้างเต็มแน่นไปหมด ดูแล้วเขารู้สึกอึดอัดแทนแม่น้ำสายนี้จริงๆ

หากขณะที่สายตาจ้องไปยังเบื้องล่าง เขาก็ยังอดมอดต้นคอขาวผ่องด้านหลังแม่น้ำยิบซิดนั้นไม่ได้ เห็นผมดัดของเธอหลุดลุ่ยออกจากเปียระดับคอระหง...และเขาเดาว่าเธอคงจะใช้น้ำหอมกลิ่นดอกไม้แบบเย้ายวนใจ เช่น กุหลาบหรือกระดังงา มากกว่าจะเป็นกลิ่นเคมียี้หือดั่ง เพราะเหมาะสมกับบุคลิกของเธอมากที่สุด...แล้วเขาก็นึกถึงภาพตนเองฝงจุมูลงไปสุดดม...

“คุณดิษฐ์! ขอโทษครับที่ผมมาสาย คุณมารอนานหรือยังครับ”

ภาพความฝันหายวับไปกับตา...ดิษฐ์หันไปมองคนเรียก พยายามซ่อนความหุดหิดที่ต้องนั่งรอมานานเอาไว้แล้วยิ้มออกไปอย่างสุภาพ

“ไม่นานท้าวทรายหอกครับ” เขาตอบ พยายามรัวลิ้นให้ชัดเจนเมื่อมีคำควบบกล่าอย่างฝรั่งพยายามหัดพูดภาษาไทย ก็แะละสิ เขาพูดไทยได้แค่นี้ก็ดีนักหนาแล้ว เพราะทั้งชีวิตเขาเกิดและเติบโตที่สหรัฐอเมริกา ได้พูดไทยก็กับแม่ และยายที่สอนเขาอ่านภาษาไทยได้อีกเล็กน้อยเท่านั้น ส่วนบิดา เขาอยู่ด้วยแค่ไม่กี่ปี ก็ชอบข้าวหอมของไปอยู่กับภรรยาใหม่เสียแล้ว

“เอ ผมคิดว่าบริษัทที่ผมติดต่อไว้น่าจะมาแล้ว เดี่ยวผมจะลองโทรศัพท์หาเธออีกที” กิติพงษ์บอก ก่อนจะกดโทรศัพท์เข้าหมายเลขที่บ้านทักเอาไว้ แล้วเสียงเพลงรักท่อนหนึ่งก็ดังขึ้นโกล้งๆ เขาได้ยินเป็นภาษาอังกฤษว่า...

...ฉันอยากจะมีใครสักคนที่รักฉัน...

ดังซำๆ หลยรอบ ดิณฑ์เหลียวมองรอบตัว แล้วก็แทบจะหัวเราะด้วยความขบขันเมื่อหญิงสาวที่นั่งหันหลังให้เขาหยิบขึ้นมา...

ແหม... ไม่นึกเลยว่าเธอจะตรงไปตรงมาเช่นนี้ หลังจากเห็นสายตาของเธอเมื่อครู่ บวกเข้ากับเพลงรักโชนแล้ว ก็พอจะเดาได้ไม่ยากว่าเธอยังโสดสนิทและอาจจะกำลังมองหาความรักอยู่

“โอ้ คุณอยู่ตรงนี่เอง” กิติพงษ์อุทาน

ญาณินลุกขึ้นหันไปมองหาลูกค้าของเธอทันที แล้วก็มองเห็นชายวัยประมาณสี่สิบในชุดสีก็ากี้ ซึ่งเป็นชุดข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถือโทรศัพท์ยืนอยู่ไม่ไกล เธอรีบยกมือขึ้นไหว้และทักออกไป

“สวัสดิ์ค่ะ คุณกิติพงษ์ใช่ไหมคะ”

“ใช่ครับ คุณญาณิน ต้องขอโทษด้วยที่ผมมาช้า บังเอิญติดธุระด่วนจริงๆ” ผู้มาใหม่ขอโทษขอโพยตามมารยาท แล้วก็ยกมือไหว้หญิงสาวและเพื่อนๆ ทั้งสี่

“ไม่เป็นไรค่ะ พอดีพวกเรามาถึงก่อนเวลา เชิญนั่งก่อนค่ะ” ญาณินผายมือไปทางหัวโต๊ะอีกฝั่งที่ยังว่างอยู่

“ได้ครับ และนี่ เพื่อนบ้านของผม” กิติพงษ์ผายมือไปทางชายรูปหล่อกล้ำมใหญ่ข้างตัว “คุณดิณฑ์ครับ คนนี้แหละที่จะเป็นลูกค้าของคุณ”

ตุ๊ป!

เจ้าโทรศัพท์ที่มีเสียงเรียกเป็นเพลงรักหวานแหวว หล่นจากมือของ

ญาณิน กำลังโคโล่ไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่บนพื้นเรียบร้อยโรงเรียนไทยแล้ว ทันทันที่เจ้าของของมันรู้ว่าลูกค้าของเธอคือใคร

ดิณฑท์ห้ามไม่ได้จริงๆ ที่จะฉีกยิ้มกว้างออกมา เขาพยายามกลั้นหัวเราะ เพราะรู้ว่ามันเป็นการเสียมารยาท แต่บางสิ่งบางอย่างของผู้หญิงคนนั้นทำให้เขารู้สึกสนใจ และคิดว่าเขื่อน่ารักดี โดยเฉพาะปากที่อ้าค้างกว้าง ดวงตาโตตั้งกับสมันสาวตื่นตระหนก รวากับเขาน่ากลัวเสียเต็มประดา

“เออ สัวส์ดีค่ะ ฉันชื่อ สุคนธรส และนี่ทีมงานของเรา เมื่อออกสนามครั้งแรกพวกเราจะต้องมาทั้งทีม” สุคนธรสลุกขึ้น รีบยื่นมือเข้าช่วยแก้ไขสถานการณ์ ด้วยพี่ใหญ่ของพวกเธอกลายเป็นอัมพาต และเบ๊อ๊ไปไปแล้ว กรรมภาจึงรีบดึงมือเพื่อนข้างตัวให้หนึ่งลงก่อนที่จะทำอะไรขายหน้าไปมากกว่านี้ ขณะที่เนตร-ลีตางค์ก็รีบก้มเก็บโทรศัพท์ที่ให้เพื่อน แล้วกรรมภาก็เข้าช่วยอีกคน

“เชิญนะคะ พวกเราจะได้คุยเรื่องงานกัน”

โต๊ะตัวเล็กถูกนำมาต่อเข้ากับตัวเดิม ลูกค้าคนใหม่ และที่สำคัญ...รูปหล่อหนึ่งเด่นเป็นสง่าตรงหัวโต๊ะ หากยังเงียบกริบหลังแนะนำตัวเองสั้นๆ

“ผมชื่อทิน ยินดีที่ได้รู้จักครับ ไนซ์ทูมีตยู” เขาบอกทั้งไทยและอังกฤษ กิติพงษ์จึงแกล้งไซ

“คุณดิณฑท์เกิดและโตที่อเมริกา เพิ่งเดินทางมารับมรดกเมื่อไม่กี่เดือนมานี้เองครับ นี่ก็พูดไทยได้มากกว่าเดิมเยอะแล้ว”

“อ้อ ค่ะ” สาวๆ พยักหน้าหงิกๆ หลังแนะนำตัวกันเรียบร้อย กิติพงษ์ก็สั่งอาหารมากินเต็มโต๊ะ หญิงสาวทั้งสี่ยกเว้นญาณินต่างก็รับประทานอย่างเอร็ดอร่อย คนที่แพ้ความหล่อของชายที่นั่งหัวโต๊ะกลับตักข้าวเข้าปากไม่กี่คำก็อิ่มต้อเสียแล้ว เพราะปลื้มอกปลื้มใจที่ได้นั่งร่วมโต๊ะกับชายหนุ่มรูปหล่อ และอยากจะรักษาภาพพจน์สาวสวยเอาไว้สักหน่อย หากขึ้นกินเป็นตะเข้ตะโขงเหมือนสุคนธรส หรือตัวเองยามปกติ เขาจะได้ดูถูกเธอตาย

หลังอาหารคาวผ่านไป กิติพงษ์ก็ทำหน้าที่เจ้าถิ่นที่ดีด้วยการแนะนำสละลอยแก้ว และไอศกรีมกะทิสดแสนอร่อยของร้านให้แก่ทุกคน จากนั้นเขาก็เริ่มต้น

“คุณติณห์ได้รับมรดกจากคุณยายของเขาเป็นที่ดินผืนใหญ่ตรงเหนือแม่น้ำแควน้อยขึ้นไป ซึ่งที่ดินของเขายู่ติดกับผม ที่เป็นก้าน้อยอยู่ที่ตำบลนั้น เขาก็มาขอคำปรึกษาเรื่องจะสร้างรีสอร์ท ผมก็เริ่มต้นติดต่อคนให้เขา เหมือนทำงานให้เขากลายๆ นั้นแหละครับ”

“อ้อค่ะ” ทั้งห้าพยักหน้ารับรู้ และอยากรู้อันเกี่ยวข้องกับงานของพวกเขาอย่างไร

“ปัญหาก็คือ พอคุณติณห์เริ่มแผ้วถางป่าและปรับที่ดิน ก็มีเรื่องประหลาดเกิดขึ้นมากมาย คนงานหลายคนเห็นผีเจ้าที่ บอกว่าให้หยุดทำงานเดี๋ยวนี้ ไม่งั้นจะฆ่าให้ตายหมด เท่านั้นยังไม่พอนะครับ มีบ้านหลังใหญ่ เอ้อ มันเป็นบ้านเรือนไทยซึ่งสร้างขึ้นตั้งแต่สมัยรัชกาลที่หกหรือเจ็ดนี่แหละครับ ผมก็จำไม่ได้ มันมีวิญญาณที่เชื่อกันว่าเป็นของคุณหลวงพิชัยภักดิ์ที่เสียชีวิตที่นั่นก่อนสงครามโลกครั้งที่สองจะจบสิ้นลง ยังคงวนเวียนอยู่ และท่านไม่ยอมให้รื้อถอนบ้านหลังนั้นครับ”

หญิงสาวทั้งห้าหันมาสบตากัน...เมื่อได้เข้าสู่หัวข้อซึ่งพวกตนชำนาญเป็นอย่างยิ่ง ขณะที่ติณห์นั้นฟังสิ่งที่กิตติพงษ์อธิบายเข้าใจทุกอย่าง เพราะเติบโตมากับคุณยายที่บังคับให้เขาพูดและฟังภาษาไทยมาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะเป็นการดูการ์ตูนหรือรายการโทรทัศน์ของไทยในวัยเยาว์ และชาวกับสารคดีท่องเที่ยวเมืองไทยเมื่อโตขึ้น จนกระทั่งคุณยายที่เพิ่งเสียชีวิตไปไม่นาน ยกที่ดินผืนนี้และบ้านในตัวเมืองให้เขา ผู้ที่ดูจะชอบเมืองไทยมากกว่าลูกหลานคนอื่น

เขาจึงฟังได้ดีกว่าพูด ระหว่างนั้นเขาก็ลอบสังเกตผู้หญิงทั้งห้าด้วยความรู้สึกไม่ใคร่ชอบใจนัก...เกรงว่ากลุ่มหญิงสาวเหล่านี้จะเป็นพวกหลอกต้มตุ๋นกันเสียมากกว่า เมื่อพวกเขาเฝ้าดูเด็กและเหมือนไม่ประสีประสาเอาด้วยซ้ำ แต่โอ้อวดว่าเชี่ยวชาญเรื่องวิญญาณ...ดูไม่น่าเชื่อถือเอาเสียเลย แล้วจะมารับมือกับความเชื่อของชาวบ้านเรื่องวิญญาณได้อย่างไร

และถ้ามีวิญญาณจริง พวกเขาจะรับมือได้หรือเมื่อหมอมือที่ว่าเก่งนักเก่งหนา ก็เผลอปาราบมาแล้ว

ส่วนตัวของเขาไม่เชื่อเรื่องภูตผีปิศาจเลยสักนิด และไม่เคยเจอเลยสักครั้ง เพราะเขาเองก็สร้างบ้านหลังเล็กขึ้นมาบนที่ดินของคุณยายแทนการพัก

ที่บ้านในเมืองเพื่อจะได้คุมงานสร้างรีสอร์ทอย่างใกล้ชิด หากหลังเวลาผ่านไปไม่นาน ก็เกิดเสียงเล่าลือต่างๆ นานาว่ามีผีมาหลอกคนงานชาวพม่าที่มลาย ในเรื่องเหล่านี้จนไม่เป็นอันทำงาน และในที่สุดก็พากันหยุดงานจนกว่าเขาจะ เชิญหมอผีมาปราบเสียก่อน ไม่อย่างนั้นจะไม่ยอมทำงานต่อ ขณะที่ผู้รับเหมา ก่อสร้างควบคุมอะไรไม่ได้เลย จึงจัดการเปลี่ยนคนงานยกชุด แต่ทำงานได้อีก ไม่นานก็กลับเข้าสู่อีหอบเดิม

ร้อนถึงเขา ที่อยากจะใช้สัญญาฉบับผู้รับเหมาให้หาคนงานชุดใหม่มา เปลี่ยนอีก แต่พอได้พูดคุย ผู้รับเหมาก็ทำท่าจะถอดใจและจ่ายเงินชดเชยให้เขา แทน บอกว่าทำไปก็ไม่คุ้ม และมั่นใจว่าชาวลื้อเรื่องผีคุณตาของเขานั้นแพร่ กระจายไปทั่วทั้งจังหวัดแล้ว รับรองไม่มีใครกล้ารับงานนี้อีกแน่ เขาจึงต้องเข้าไปขอ คำปรึกษากับกิติพงษ์ ซึ่งมีไรอยู่ติดกันและเป็นผู้ช่วยประสานงานให้เขาตั้งแต่ แรก จึงได้ปรึกษากันจ้างหมอผีมาปราบ นี่ก็ผ่านมาไม่รู้กี่คนต่อกี่คนแล้ว หากก็ ไม่สำเร็จสักราย ดังนั้นเมื่อกิติพงษ์เสนอหมอผีรายล่าสุดมา เขาจึงตอบรับไป อย่างไม่มีใครมีความหวังนัก และหากครั้งนี้ไม่สำเร็จ เขาก็อาจจะต้องกลับมา พิจารณาอีกครั้งว่าควรเก็บที่ดินนี้ไว้ต่อไป หรือขายทิ้งแล้วเดินทางกลับไปอยู่ สหรัฐอเมริกาเหมือนเดิมดี

“พวกเราขอเข้าไปดูสถานที่ก่อนได้ไหมคะ” สุคนธรสต้องเป็นผู้ดำเนิน รายการแทนแม่งาน เพราะญาติที่ยังนั่งงังจ้งจ้ง ราวกับถูกสะกดวิญญาณไว้ อย่างไรวางนั้น เพราะนอกจากญาติแล้ว ก็มีแต่เธอกับภรรยาที่ดูจะมีหัว ทางนี้หน่อย ส่วนสาวสวยตุ๊กตากระเบื้องเคลือบสองคนนั้น ไม่ต้องหวังว่าจะได้ ฟังพาลเลย

“No problem ไม่มีปณหาคับ” ดิณฑ์ตอบ หากยังสงสัย “แล้วพวกคุณ มันใจแค่ว่างานนี้จะสำเร็จ”

“พวกเราจะต้องรู้ก่อนค่ะว่าวิญญาณที่วนเวียนอยู่ที่นั่นต้องการอะไร คิด ว่าไม่น่าจะยากเกินความสามารถของพวกเราหรอกค่ะ” ภรรยาตอบ รู้สึกไม่ พอใจจริงๆ ที่ได้ยินคำพูดคล้ายทำทนายของดิณฑ์ ซึ่งยิ้มและยกไหล่หน่อยๆ

“แล้วค่าใช้จ่ายล่ะครับ ไม่ทราบพวกคุณคิดยังไง” กิติพงษ์ช่วยถาม เมื่อได้ยินเรื่องเงิน วิญญาณของญาติก็ดูเหมือนจะยอมกลับเข้าร่วม

อีกครั้ง เพราะเธอรีบออกไปทันที

“ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของงานค่ะ ถ้าไม่ยาก วันสองวันเสร็จ เราก็คิดแค่วันละห้าพัน แต่ถ้ามันค่อนข้างจะยุ่งยาก เราอาจจะต้องมาคุยกันอีกที”

ดิฉันนั่งคำนวณในใจ เงินห้าพันไม่ใช่่น้อยๆ แต่ก็ไม่มากสำหรับเขา และเป็นอัตราที่เคยถูกเรียกมาแล้ว บางคนยังโหดกว่านี้ด้วยซ้ำ หากก็ทำงานไม่สำเร็จ ดังนั้นถ้าหญิงสาวพวกนี้สามารถสร้างความมั่นใจให้แก่คนงานได้ว่าพวกเขาจะปลอดภัยและทำงานต่อ เขาก็คิดว่ามันคุ้มค่ากัน

“แต่ถ้าทำไม่สำเร็จล่ะครับ” กิตติพงษ์สงสัย

“พวกเราไม่เคยทำงานไม่สำเร็จ” สุคนธรสตอบหน้าตั้ง หากญาติผู้มีศิลปะในการต่อรองมากกว่าก็รีบบอก

“เรารับประกันผลงานร้อยเปอร์เซ็นต์ค่ะ และถ้างานไม่สำเร็จ พวกเราไม่ขอรับค่าจ้าง นอกจากค่าเดินทางและที่พักเท่านั้น คิดว่าสมน้ำสมเนื้อกันดี”

ดิฉันพยักหน้าด้วยความพอใจ...อย่างน้อยก็ทำให้ความคิดเรื่องต้มตุ๋นในหัวลดลงไปนิดหน่อย เพราะแค่ค่าที่พักและค่าเดินทางถือว่าจืดจางสำหรับเขามาก จึงหันไปพยักหน้ากับกิตติพงษ์ ซึ่งสรุปทันที

“ถ้าอย่างนั้น ทานเสร็จแล้วเราก็ไปกันได้เลย”

เส้นทางมุ่งหน้าไปยังที่ดินของดิฉันนั้นถือว่าสะดวกมาก ไม่ต้องบุกป่าฝ่าดงอย่างทีสาวๆ ทั้งห้านี้กลัว เพราะถนนลาดยางไปจนถึงรั้วสวนสนามด้านหน้า แต่เมื่อเข้าไปด้านในแล้ว เส้นทางก็เริ่มขรุขระเพราะยังปรับพื้นดินไม่เสร็จ พวกเธอเห็นรถตัดดินที่จอดค้างไว้อยู่เช่นนั้น และเมื่อรถแล่นผ่านเพิงพักของคนงาน ก็ไม่เห็นใครสักคนอยู่ในสายตา

รถตู้ชะลอความเร็วตามรถข้างหน้าที่จอดลงบริเวณลานกว้างด้านหน้า บังกะโล่ไม้หลังเลิกอยู่บนเนินเป็นสิ่งเดียวที่ดูใหม่ เหมือนเป็นสิ่งแปลกปลอมของที่ดินรกร้างแห่งนี้ เดาน่าจะสร้างเสร็จได้เพียงไม่นาน ก่อนที่คนงานจะทำงานทุกอย่างไปเพราะความหวาดกลัว

และแทนที่ทุกคนในรถจะออกสั่นขวัญแขวนเมื่ออาจจะต้องเจองานยากเข้าให้ หากสุคนธรสกลับมีอารมณ์ขันกระเช้าลูกค้าคนใหม่ทันทีที่มีโอกาส

“โหมซื้อตีน...” คำพูดนั้นเรียกเสียงหัวเราะดังคึกคักทั่วรถ แม้ญาณินยังอดหัวเราะไม่ได้ที่ได้ยินชื่อที่ถูกแปลงไปเรียบร้อยของเขา “คนอะไรไม่รู้ซื้อฟลิก”

“เขาซื้อดิฉันหรือหอยะ ไม่ใช่ตีน แกนี่หยาบคาย”

“อ้าว ก็ออกสำเนียงให้เหมือนลิ แหม รีบออกโรงปกป้องเชียวนะจ๊ะ” คนตั้งชื่อใหม่ให้ดิฉันแซวขึ้นทันที ก่อนออกไปเฉย “เอ ฉันว่าเราน่าจะใช้เวลาให้ยาวไปกว่านี้หน่อยดีไหม เจ๊จะได้เจอเขานานๆ บอกว่าผีปราบยาก เงินไม่ขอรับแค่ได้อยู่ใกล้ๆ คุณก็พอใจ” ท้ายเสียงสุคนธรรสทำเสียงอ่อนเสียงหวานจนคนฟังแทบขนลุก

“ไว้สาระน่า ไปกันเถอะ รีบทำงาน” ญาณินตอบ และก้มหยิบกระเป๋าถือเมื่อคนขับรถของเนตรลิตางค์เดินอ้อมมาเปิดประตูให้ หากสุคนธรรสกลับรีบวิ่งไป และพูดเป็นงานเป็นการ

“เดี๋ยว ทุกคนมียันต์ที่ฉันให้ป้องกันติดตัวแล้วใช่ไหม”

“มีแล้ว ไม่ต้องห่วงนะ” กรรณบอก หากตั้งแต่ล่วงเข้าเขตที่ดินผืนนี้มาเธอยังไม่ได้ยินเสียงอะไร จนรู้สึกประหลาดใจว่ามันช่างเงียบผิดปกติ ทั้งที่กิตติพงษ์เล่าถึงความเฮี้ยนสารพัด

“แม่น้องหนูเห็นอะไรไหม” ญาณินหันไปถามเพื่อนสาว

“ไม่เลย ทุกอย่างปกติดีจ๊ะ” เนตรลิตางค์ผินความกลัวมองไปรอบๆ แต่แล้วเธอก็โล่งใจเมื่อทุกอย่างปลอดภัย ทางสะดวกโยธิน

“ฉันไหว้บอกเจ้าที่เจ้าทางไว้แล้วว่าเรามาดี ท่านเปิดทางให้แล้ว แต่ก็ต้องทำพิธีบวงสรวงอีกครั้งก่อนเริ่มงาน เอาละ ที่นี้ลงไปดูกันว่าวิญญาณร้ายที่ไหนที่มาไล่พวกคนงานให้กลัวจนไม่เป็นอันทำงานกัน” สุคนธรรสรูป ก่อนที่ทั้งห้าจะเดินลงรถไปหาลูกค้าคนใหม่ที่ยื่นรออยู่ตรงหน้าบ้านของเขาเรียบร้อยแล้ว

“บ้านแกรนด์ป้า คุณตาของผมนั่งอยู่ทางโน้นครับ” ชายหนุ่มชี้ไปยังด้านล่างซึ่งอยู่ติดกับแม่น้ำ หากมองเห็นไม่ชัดจากจุดนี้เพราะมีทั้งต้นไม้ใหญ่และป่ารกบดบัง “เราต้องเดินลงไปอีกทาง”

พูดจบเขาก็เดินนำหญิงสาวทั้งห้าลงไปตามทางเดิน โดยมีกิตติพงษ์เดินปิดท้ายขบวน

ญาณินเพิ่งทราบ...ว่าหลวงพิชัยภักตินั้นคือคุณตาของดิฉัน...หากเรื่องราวเป็นมาอย่างไรมันยังไม่รู้ แต่มีบางอย่างน่าสนใจ...ว่าทำไมที่ดินผืนงามแห่งนี้ถึงถูกปล่อยให้รกร้างมานาน ถ้าคิดราคาซื้อขายกันในปัจจุบัน ก็อาจจะปาเข้าไปหลายร้อยล้าน เพราะขับริมมาจากเมืองไม่ถึงชั่วโมง เส้นทางสะดวก ที่ดินก็สวย ผืนใหญ่ วิวดี เพราะเริ่มต้นจากเนินเขาซึ่งเป็นที่ตั้งบ้านพักของชายหนุ่ม ค่อยๆ ลาดลงสู่แม่น้ำ ธรรมชาติงดงามและป่าไม้อุดมสมบูรณ์ เรียกว่าหากทำรีสอร์ทคงจะรุ่งได้ไม่ยาก

เมื่อลงมาถึงที่ราบริมน้ำ...เธอก็มองเห็นบ้านทรงไทยยกพื้นใต้ถุนสูงแบบเรือนหมู่ในสภาพจนจะพังมิพังแหล่ ซึ่งมีเถาต้นอัญชันปกคลุมจนบดบังตัวบ้านไปเกือบหมด น่าเสียดายไม้สักที่ใช้ทำบ้านทั้งหลัง หากปรับปรุงและได้ช่างฝีมือดีมาดูแลก็จะได้บ้านทรงไทยที่สมบูรณ์หลังหนึ่งทีเดียว อาจจะเป็นจุดเด่นที่สุดของที่ดินผืนนี้เลยก็ได้

หญิงสาวทั้งห้ากวาดสายตาไปรอบๆ ทุกคนต่างระวังตัวกันแะ...สุดนครสสุดลมหายใจเข้าไปลึก...ขณะที่กรรมาก็เงยหูฟัง...เนตรลิตางค์มองไปรอบๆ ส่วนกรรมภาก็เดินเข้าไปแตะมือลงบนเสาไม้ด้านหน้าซึ่งเป็นบันไดเดินขึ้นบนเรือนใหญ่

ญาณินค่อยๆ หลับตาลง...แล้วเธอก็รู้สึกถึงความเย็นวูบที่พัดผ่าน...พร้อมกับเสียงหัวเราะดังแผ่วๆ ในโสตประสาท พร้อมกับคำทักทาย...

“มากันแล้วรี...ฉันรอเวลานี้มานานมากแล้ว...”

๓

ญาติในลี้มตาขึ้น เห็นเพื่อนทั้งสี่กำลังมองหน้ากันด้วยความงงงัน เธอรีบสาวเท้าเข้าไปหา แล้วทำสาวก็รีบเดินเข้าไปประชุมลับกันทางด้านหนึ่ง

“ว่าไง ใครได้ข้อมูลอะไรกันบ้าง” เธอถามเพื่อนๆ ที่พากันส่ายหน้าดิ๊ก

“ไม่มีอะไรเลย ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย เจียบยิ่งกว่าป่าช้า” กรรณบอก

“ถ้าเป็นป่าช้าจริง ปานนี้แกหูแตกไปแล้ว” สุคนธรรสแซะ ก่อนที่ตนจะพูดบ้าง “ฉันก็ไม่ได้กลิ่น ไม่รู้สึกอะไรเลยเหมือนกัน ถ้าได้กลิ่น ก็เป็นกลิ่นธรรมชาติ ต้นไม้ไผ่ดินพวกนี้มากกว่า ไม่มีกลิ่นความรู้สึกของวิญญาณเลย”

“ฉันก็ไม่เห็นอะไรเลย” เนตรสีตางค์กระซิบบอกเพื่อนๆ “ทุกอย่างเจียบสงบจนฉันแทบไม่รู้สึกเลยด้วยซ้ำว่าใกล้พระจันทร์เต็มดวง เพราะอย่างน้อยที่สุด ฉันน่าจะเห็นอะไรเลือนรางบ้าง แต่นี่ไม่เห็นอะไรเลย”

“แก้มละ แต่ที่บ้านดูแล้วเห็นอะไรบ้าง” ญาติินหันไปถามเพื่อนคนสุดท้าย

“ฉันเห็นบ้านที่เต็มไปด้วยผู้คน ทั้งผู้หญิงผู้ชาย ผู้ใหญ่และเด็กผมจุกวิ่งเล่น ดูมีความสุขมากๆ แต่ไม่เห็นอะไรที่น่ากลัวเลย”

“อะไรละ” ญาติินบ่นอุบ หน้ามัวด้วยความไม่สบายใจ “ทำไมฉันได้ยินอยู่คนเดียว”

“เจ้ได้ยื่นว่าอะไร” สุนทรสรีบถาม ซึ่งทุกคนต่างก็อยากรู้เหมือนกัน

“ฉันมองเห็นผู้ชายคนหนึ่งอายุประมาณห้าหกสิบ สวมเสื้อสีขาวแบบราชนา-
ปะแตน สวมหมวกกะโล่ รองเท้าหนัง และสวมกางเกงขายาวแทนโจงกระเบน
แต่ก็รู้ว่าเป็นเสื้อผ้าแบบสมัยก่อน อาจจะสมัยรัชกาลที่ ๗ หรือรัชกาลที่ ๘”
ญาณินบอก ตามภาพยนตร์ย้อนยุคที่เคยผ่านตามาบ้าง “แล้วเขาก็พูดว่า มาแล้ว
เหรือ เขารอมานานแล้ว”

“ฮ้า!” หญิงสาวทั้งสี่ฮือฮานออกมาพร้อมกัน ก่อนสุนทรจะชิงพูดจนจบ
“เป็นไปไม่ได้ ทำไมเจ้ถึงล้มผิดได้คนเดียว”

“นั่นนะสิ ฉันก็แปลกใจ ทุกทีไม่เคยเป็นแบบนี้เลยนี่นา แถมดูเขายัง
ออกจะยี้มแถมแจ่มใส ไม่ดูดันอย่างที่กำลังบอกเลย” ญาณินวิจารณ์ “ในสมาธิ
ฉันเห็นบ้านหลังนี้สวยทีเดียวละ แล้วเขาก็เดินลงบันไดมาส่งยี้มให้ฉัน เหมือน
ฉันเป็นแขก และเชิญฉันเข้าไป”

“เจ้เข้าไปหรือเปล่า” กรรณถาม เพราะในสมาธิญาณินจะทำเช่นนั้นได้
ไม่ยาก

“ฉันไม่ไป เพราะเวลาน้อย ฉันไม่อยากให้คุณตืนหรือ คุณหลวงก็ทำท่า
ผิดหวัง แล้วเดินกลับขึ้นบ้านไป”

“เฮาสลึ ที่นี้จะทำยังไงต่อไปดีละ” เนตรสิตางค์ถามขึ้น เพราะเวลาก็เย็น
ย่ำมากแล้ว หากยังไม่รีบกลับก็จะถึงบ้านดึกดื่น ซึ่งบิดามารดาคงไม่ชอบใจแน่
วันหลังอาจจะไม่ได้มาอีก

“นั่นสิ นึกว่าจะง่าย ถ้ามหาว่าต้องการอะไรแล้วก็จัดให้เขาเสีย รับเงิน
เสร็จก็กลับ แต่ไม่เจออะไรเลย” สุนทรสทำเสียงหงุดหงิด

“ฉันก็เรียกคุณหลวงแล้ว แต่พอฉันไม่ยอมตามเขาเข้าไปในบ้าน ก็ดู
เหมือนเขาจะผิดหวังแล้วเดินกลับไป เรียกเท่าไรก็ไม่ยอมกลับออกมาอีก”
ญาณินบอก

“พรุ่งนี้วันเพ็ญ ฉันคิดว่าเราควรจะมาตั้งโต๊ะไหว้เจ้าที่เจ้าทาง และเจ้าของ
บ้าน คุณหลวงอะไรนะ...” สุนทรสนึกชื่อไม่ออก ทันใดนั้นลมก็พัดกรู กลิ่น
แห่งความไม่พอใจก็โชยเข้าในจมูกของคนมีลัมผัสพิเศษ “น่าน เอาแล้วไง” เธอ
พึมพำ ก่อนยกมือขึ้นไหว้ไปทางบ้านทรงไทย

“ขอโทษค่ะท่าน หนูไม่ได้ตั้งใจ แต่หนูจำชื่อท่านไม่ได้จริงๆ”

“ท่านบอกว่าชื่อหลวงพิชัยภักดี” คนหูดีตอบ หลังจากได้ยินเสียงกระซิบ

“อ้าว ไหนบอกว่าไม่ได้ยิน ไม่ได้กลิ่นไง” ญาติินสงสัย

“ท่านเพิ่งบอก และกับบอกเท่านี้แหละ” กรรณบอก “เหมือนท่านไม่อยากติดต่อกับเรา ตอนกระซิบเมื่อกี้ก็บอกเหมือนโกรธๆ ด้วยนะ”

“แปลก...”

“นั่นสิ” สุนทรเห็นด้วย ก่อนจะพูดต่อจากเมื่อครู “เฮอะ ฉันว่าพรุ่งนี้เราค่อยมาอีกที แล้วลองติดต่อวิญญาณคุณหลวงดูว่าท่านต้องการอะไร ถึงจะยอมให้รื้อบ้าน หลานชายของท่านจะได้ทำมาหาเงิน เวลามันผ่านไปเท่าไร ก็ยิ่งจะเสียเวลา เสียเงินทองไปอีกเยอะ”

“ตกลง ถ้างั้นสรุปว่าคืนนี้เรานอนค้างที่กาญจน์ก็แล้วกัน ให้คุณหนูทั้งสองกลับบ้าน เดี่ยวคุณพ่อคุณแม่จะเป็นห่วง”

เนตรลิตางคุ้กับกรรณพากันรับทันที

“พรุ่งนี้อย่าลืมไปเฝ้าบริษัทด้วยนะ” ญาติินยังเป็นห่วง “ถ้ามีงานก็รีบโทร. เข้ามาบอกด้วยละ”

“ได้เลยจ๊ะ ฉันจะดูแลบริษัทแทนพวกเธอเอง” กรรณมารับปาก แม่้องหนูก็เอ๋ยขึ้นบ้าง

“ฉันจะโทร. บอกป้าเองว่าฉันยังไม่กลับ แกจะได้ไม่เป็นห่วง”

ญาติินเห็นด้วย เพราะชินเธอโทร. ไปบอก อรรถรณจะต้องเรียกให้กลับ เพราะเป็นห่วง หากได้เนตรลิตางคุ้ช่วยพูดให้ แม่บ้านเก่าแกก็ค่อยโอ่นอ่อนผ่อนตามหน่อย

“ถ้างั้นก็ตกลงตามนี้ พรุ่งนี้พวกเราจะเริ่มหาซื้อเครื่องบวงสรวงแต่เช้า แล้วกลับเข้ามาใหม่ ดูซิว่าจะได้อะไรคืนบ้าง”

“โอเฮ!” สาวทั้งห้าเห็นพ้องต้องกัน แล้วจึงเดินกลับมายังหนุ่มไทยร่างฝรั่งที่ยืนรอกับก้านกิตติพงษ์ท่าทางเบื่อหน่าย

“สรุปว่ายังไงครับ” ก้านถามขึ้น

“พวกเรายังสรุปไม่ได้ค่ะ เราพยายามติดต่อกับท่านแล้ว แต่ท่านไม่ยอมคุยกับพวกเรา”

ดิษฐ์ทำหน้าบูเรียน นึกภาพไม่ออกว่าพวกเธอจะสื่อสารกับวิญญาณได้อย่างไร หรือจากแค่ที่เห็นพวกเธอยืนจอตๆ จ้องๆ เมื่อครู ก็ถือว่าพูดคุยกันรู้เรื่องแล้ว

“What you gonna do? แล้วพวกคุณจะทำอย่างไรต่อไป” เขาสงสัย
สุคนธรสส่งค้อนให้ฝรั่งขึ้นกนิตหนึ่ง หมั่นไส้ที่พูดไทยปนฝรั่ง เหมือนมาเรียนภาษาอังกฤษ ไม่ใช่ปราบผี แต่ก็จำต้องตอบออกไป

“พรุ่งนี้เราจะมาอีกทีค่ะ เราตั้งใจว่าจะบวงสรวงเจ้าที่ให้ถูกต้องเสียก่อน
ท่านจะได้เปิดทาง ส่วนวิญญาณคุณหลวง เราก็ต้องค่อยๆ พูดคุยกันนะคะ”

ดิษฐ์ทำหน้าเหมือนจะหัวเราะ แต่ก็หัวเราะไม่ออก เพราะที่ผ่านมาเขาเจอเรื่องเหลือเชื่อและปวดสมองมาเยอะเหลือเกิน

“ตักโลง” เขาตอบ

“ตกลงยะ” สุคนธรสช่วยแก้ไข “ตักโลง คุณตักไปคนเดียวเถอะ”

ดิษฐ์งงๆ ไม่รู้ว่าเขาพูดผิดตรงไหน ญาณินพอจะมองออกว่าเพื่อนสาวไม่ค่อยชอบหน้าลูกค้านใหม่เท่าไร ถึงได้ตั้งท่าแขวะ หรือจะเป็นนิสัยเสียประจำตัวที่แก้ไม่หาย จึงเข้าช่วยชายหนุ่ม เกรงจะเสียลูกค้าเพราะปากพางนของเพื่อน

“ไม่ต้องสนใจนะค่ะ เวลาเธอมาทำงาน สติจะออกเปลวๆ นะค่ะ”

“อ้าว เจ้...” คนที่ถูกกล่าวหาเริ่มโวย แล้วเพื่อนพ้องทั้งสามต้องรีบดึงสุคนธรสออกห่าง เพื่อให้ญาณินที่สติสดงกลับเข้าตัวหลังเริ่มงานเป็นผู้จัดการแทนสุคนธรสที่ปากไม่ค่อยสร้างสรรค์เท่าไรนัก

“คืนนี้พวกเราตั้งใจจะค้างที่ตัวเมืองค่ะ พรุ่งนี้เราจะกลับมาอีกครั้ง และหากเราทำงานสำเร็จ ค่าจ้างก็จะตามอัตราที่บอกไป แต่ถ้าไม่สำเร็จ เห็นที่เราคงต้องมาคุยกันอีกที”

“Why? ทำไมถึงไม่สำเร็จ” ดิษฐ์สงสัย

“ฉันตอบคุณไม่ได้หรอกค่ะ ฉันมีหน้าที่สื่อสารกับท่านเท่านั้น แต่ท่านจะยอมสื่อสารด้วยหรือไม่ฉันบังคับท่านไม่ได้ ต้องรอนจนกว่าท่านจะพร้อม”

“ถ้าอีกสิบวัน ยี่สิบวัน ท่านยังไม่พร้อมจะคุย ค่าจ้างไม่ไปเข้าไปเป็นแสน เหนือรับคุณญาณิน” กิตติพงษ์ถาม ซึ่งก็ไม่แปลก เพราะเขามีสิทธิ์สงสัยได้ว่า

พวกเธออาจจะใช้เวลาเพื่อกินเงินวันละห้าพันฟรีๆ

“เอ่อ...” ญาณินลั้งเล เพราะปกติก็ไม่เคยทำงานนานถึงเพียงนั้น แค่วันสองวันก็แล้วเสร็จ “ที่จริงพวกเราใช้เวลาทำงานไม่นานเลย แต่ถ้าต้องใช้เวลานานมากจริงๆ เราอาจจะต้องมาคุยกันถึงอัตราเหมาจ่ายอีกทีค่ะ ฉันยังตอบอะไรตอนนี้ไม่ได้ ขอให้ฉันได้ทำงานวันพรุ่งนี้ก่อน แล้วจึงค่อยมาสรุปเรื่องราคากันอีกที เพราะเราไม่เคยเอาเปรียบลูกค้าและไม่ต้องการทำเช่นนั้นเหมือนกันค่ะ”

“โอเค...Let's see tomorrow...” ดิณฑ์ตอบอย่างไม่สดไสนัก แล้วเขาก็เอ่ยชวน “กลาบกันเถอะ”

“ค่ะ” ญาณินตอบ ไม่หยุดหิดที่ได้ยินภาษาไทยแปร่งๆ ของดิณฑ์ ซ้ำยังนึกชมในใจว่าน่ารักดี ไม่เหมือนใคร และเมื่อเขาออกเดิน เธอจึงหันไปพยักหน้าให้ผองเพื่อนทั้งสี่ที่ยืนอยู่เบื้องหลัง หากระหว่างทางเดินกลับ ดิณฑ์ก็หันมาบอกญาณินที่เดินตามหลังมา และชะลอฝีเท้าลงให้เท่ากับเธอ

“ที่จริง ผมมีบ้านอยู่ในเมือง คุณกับเพื่อนๆ จานอนที่นั่นก็ได้ บ้านหลังหย่าย นอนได้สบาย”

ญาณินตาโต และหันไปขอความคิดเห็นจากเพื่อนร่วมก๊วนด้วยความตื่นเต้น ซึ่งสุคนธรสทาบปลายจมูกชี้ฟ้าไปแล้วหลังถูกว่าไปว่าสติไม่ดี จึงเหลือแต่กรรมาที่ยักไหล่ไม่แคร์ คล้ายบอกว่านอนที่ไหนก็ได้ แต่ญาณินยังหวังว่าเพิ่งรู้จักดิณฑ์ ถ้ารีบตอบรับเกรงว่าจะไม่งาม

“อาจจะไม่เหมาะสมค่ะ เราเพิ่งรู้จักกัน”

“ตามจ่าย ผมแค่คิดว่า...คุณอาจหาเซฟเงินค่าโฮเต็ลได้ บ้านผมมีหลายห้อง และผมอยู่คนเดียว”

ข้อเสนอที่น่าสนใจ อย่างน้อยเธอก็ประหยัดเงินไปได้หลายร้อยถ้าเช่าห้องราคาปานกลาง อาจเป็นพันถ้าหุ่หุ่หน่อย

และที่สำคัญ...เธอจะได้ใกล้ชิดชายหนุ่มในฝันอีกสักนิด คงไม่มีโอกาสมากมายนักหรอกที่จะได้พบและนอนร่วมชายคาเดียวกับพ่อหนุ่มรูปหล่อที่แสนจะเพอร์เฟ็กต์แบบนี้ พรุ่งนี้เสร็จงานแล้วเธอก็คงต้องกลับ คงไม่ได้เจอเขาอีกตลอดไป

ญาณินยกมือขึ้นปิดปาก...ซ่อนยิ้มเจ้าเล่ห์ไว้ และหวังว่าคงจะไม่มีใคร

เห็นดวงตาดาคาดหวังอันหยาดเอี่ยมของเธอ

“ตกโลงว่าไงครับ” เขาหันมาถาม

“ตกโลงก็ตกโลงค่ะ เอ๊ย ตกลงค่ะ” เธอรีบแก้ รีบฉวยโอกาสไว้ก่อนเขาจะเปลี่ยนใจ เพราะคนเฒ่าคนแก่ว่า โอกาสมันมาครั้งเดียวและไม่มีทางย้อนกลับมาอีก

ดิฉันยิ้ม...เป็นรอยยิ้มที่ญาติคิดว่ามีเสน่ห์มากที่สุด และเธอก็สังเกตเห็นว่าเขาพยายามจะพูดภาษาไทยให้ชัด แต่ก็ยังมีเพี้ยนไม่กี่คำที่ชัดเจน เช่น สรรพนามของตัวเองที่ฟังแล้วจะผันวรรณยุกต์เสียงสูงบ้างต่ำบ้างก็ตาม กับคำว่าครับ ที่ดูจะชัดที่สุด ท่าทางคงจะฝืนอยู่นาน

“อ้อ...แต่เพื่อนฉันสองคนจะต้องกลับกรุงเทพฯ ค่ะ เพราะไม่ได้เตรียมเสื้อผ้ามา” เธอแจกแจงเมื่อนึกขึ้นได้

“ถ้าอย่างงั้น คุณที่เหลือก็พายกับผม” เขาสรุปง่าย ๆ เพราะรถบีเอ็มดับเบิลซีซีรีส์ห้าของเขานั่งได้สบาย “คืนนี้เราจะได้ชாயคอนแท็กต์และคุ้ยกัน”

“ดีค่ะ” จันก็อยากจะให้คุ้ยเหมือนกันแหละค่ะ แต่คืนนี้แค่คุ้ยกันก็คงพอ...อือ

ญาตินัดหัวเราะกับตัวเองอีกครั้งไม่ได้ ที่โอกาสช่วงตมาถึงมือง่ายดายดังนั้นเมื่อเดินไปถึงรถตู้ เธอกับผองเพื่อนจึงหยิบกระเป๋าเดินทางซึ่งเตรียมไว้พร้อมสรรพ ขึ้นรถของดิฉันไป สุนัขจรสที่ยังคงนอนไม่หายจับจองเบาะหลังปล่อยให้ญาติคนกระมิดกระเมี้ยนเปิดประตูขึ้นนั่งข้างหน้า สมาชิกทั้งหมดแยกย้ายกันออกไปจากตรงนั้น กิตติพงษ์ขับรถกลับบ้านของตนเองที่อยู่ไม่ไกล ญาตินั่งมองตามหลังรถกระบะที่เลี้ยวเข้าบ้านทรงไทยหลังเบ้อเริ่ม หากเป็นสไตล์ประยุกต์แบบลูกทุ่ง หลังคามุงกระเบื้อง ด้วยสายตาประหลาดใจ

หากคนที่พูดขึ้นกลับเป็นคนปากไวซึ่งนั่งเงียบมานานและอดวิจารณ์ไม่ได้

“คนเป็นกำนันเขารวยขนาดนี้แล้วเหรอ”

ดิฉันมองตามสายตาของญาติแล้วตอบ

“ผมได้ยินว่าเขาเป็นโบรกเกอร์...ภาษาทวยเรียกอะไรนะ...อะไร...หน้าหน้า...ชายที่ นี่แหละ”

“อ้อ นายหน้าค่ะ” ญาติช่วย

“น่าเนแหละ นายหน้า ช่าย เขาว่าที่ดินแถวนี้ราคาดี ที่ติดกับผมทางฝั่งโน้นแท้ก็เป็นโบรกเกอร์ติดต่อให้ เห็นว่าจาทัวร์สอร์ทเหมือนกัน แต่ผมคิดว่าที่ของผมชวยกว่า” ดิณฑ์บอกด้วยความมั่นใจ และภาษาของเขาเรียกเสียงหัวเราะคิกคักได้จากทางเบาะหลัง จนญาติินต้องหันไปถลิ่งตาล่งให้ หากสุคนธรสกลับยักคิ้วยกไหล่ให้เพื่อนอย่างกวนโหละ

“วานก่อนเขามาถามผมว่าอยากจะขายที่ใหม่ คนฝั่งโน้นสนจาย บอกว่าจาทัวร์ราคาดี” ดิณฑ์พยายามอธิบาย แม้จะมีสำเนียงอยู่บ้าง หากคนที่นั่งข้างๆ ก็ชื่นชม เห็นว่าเพราะพูดด้วยซ้ำ เรียกว่าเวลานี้เขาจะพูดอะไรก็ถูกหู ถูกใจไปหมดว้างั้น

“แล้วเขาไม่กลัวผีเหโรคะ” ญาติินสงสัย

“กามนานโพงบ๊อว่า ทางโน้นบ๊อกม่ายกลัว ถ้าผมอยากขาย เขายินดีท่ายราคาเต็มที”

“อืม...คะ” ญาติินพยักหน้ารับรู้ แล้วก็คิดถึงวิญญาณของชายชราที่อยู่บ้านหลังนั้นว่าจะเป็นเช่นไร หากบ้านซึ่งเป็นทีลิ่งสถิตของเขาถูกทำลายลงไป วิญญาณก็คงจะร่อนเร่ไม่มีที่พักพิงจนกว่าจะหมดกรรม จึงจะไปเกิดใหม่ แต่เขาจะต้องร่อนเร่ไปอีกนานแค่ไหนก็สุดรู้ “แล้วคุณตัดสินใจยังไม่วะคะ”

“I don't know...” เขาตอบตามความเคยชินพร้อมยกไหล่ “ที่จริงผมอยากอยู่เมืองทายมากกว่าแอลเอ ถ้าเป็นไปได้าย ผมอยากจะทำ”

“จริงหรือคะ” ญาติินตาโตด้วยความหวัง...อย่างน้อยถ้าเขายังอยู่เมืองไทยเธอก็อาจจะได้เจอเขาบ้าง รูปหล่อและรอยแบบนี้ ชื่นกลับเมืองนอก ก็เสียตุลฝรังแ่

“If I can เพราะผมม่ายข้าวจายคนที่นี่เลย ทำไม่ถึงได้กลัวผี ร้ายซาระนั้นเซนส์มาก”

อีกครั้งที่ศัพท์แปร่งๆ ของเขาเรียกเสียงหัวเราะได้จากทางเบาะหลัง

“ผี หรือวิญญาณนั้น แต่ละดวงก็มีจุดประสงค์ว่าพวกเขาทำไมต้องอยู่ที่นั่น” ญาติินไม่สนใจเพื่อนร่วมกลุ่ม จึงตั้งหน้าตั้งตาอธิบาย “เขากำลังชดใช้กรรมของเขาอยู่ บางคนตายไปทั้งที่ยังไม่ถึงวาระ ต้องทุกข์ทรมานเป็นวิญญาณล่องลอยจนกว่าจะถึงเวลาไปเกิด บางคนตายไปด้วยจิตที่ไม่สงบสุข ก็ไปเกิด

ไม่ได้ จนกว่าจะได้รับคามยุติธรรม”

ดิณฑ์ฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่องบ้าง เพราะศัพท์ที่เธอใช้ไม่ใช่คำพูดที่คนทั่วไปพูดกัน แต่ก็มีความสงสัย

“แล้วแกรนด์ป้าของผมล่ะ ทำไมไม่ไปเกิด มาอยู่ที่บ้านน่านทำไม” เขาถาม
“ข้อนั้นฉันไม่รู้จริงๆ ค่ะ” เธอตอบ

“ผมอยากรู้...” เขาหันมาถาม คิ้วหนาของเขาย่นเข้าหากัน ก่อนจะหันกลับไปมองถนนตรงหน้าอีกครั้ง “ว่าพวกคุณจำโล่ฟียงาย”

ญาณินอึ้ง...จะบอกออกไปได้อย่างไรว่าพวกเธอสามารถติดต่อสื่อสารกับวิญญาณ และการที่ได้พูดคุยกัน พวกเธอก็อาจจะหาวิธีช่วยให้วิญญาณได้หมดห่วง หรือพ้นจากสิ่งที่พันธนาการเอาไว้จากสภาพที่อยู่ระหว่างภพ ลอยไปลอยมาไร้ตัวตน เพื่อไปเกิดใหม่เสียที หากวิญญาณแต่ละดวงก็มีพันธนาการแตกต่างกัน หน้าและเบ้าขึ้นอยู่กับกรรมของแต่ละคนที่ก่อไว้ในอดีต และขึ้นเธอออกไปเช่นนั้น เขาคงจะหัวเราะเยาะตาย

เธอหันไปสบตาเพื่อนที่เบ้าหลังด้วยความหนักใจ แล้วกรรมาก็ตอบแทน
“ข้อนั้นเราตอบคุณไม่ได้หรอกค่ะ”

“ใช่ มันเป็นความลับของบริษัท” สุคนธรสเสริม น้ำเสียงออกหยิ่งๆ ญาณินจึงช่วยอธิบายเพื่อลดโทณความรุนแรงลงมานิดหน่อย

“ขอให้เชื่อมั่นในตัวพวกเรานะค่ะ พวกเราจะช่วยคุณแก้ปัญหาตัวเอง”

ดิณฑ์หันมาสบตาคู่สวยของคนข้างตัว แล้วเขาก็พยักหน้ารับ รู้สึกมั่นใจอย่างประหลาดว่าเขาจะฟังพาพวกเธอได้ ทั้งที่พวกเธอไม่ได้วาดอ้างสรรพคุณใดๆ ทั้งนั้น แตกต่างจากหมอผีและนักบวชคนอื่นๆ ที่วาดอ้างสารพัดเพื่อเรียกเงินค่าจ้างแพงๆ แต่ก็ไม่แน่นอนกลับไปทุกราย

เขาไม่เคยได้รับอนุญาตให้เข้าไปร่วมพิธีกรรมเหล่านั้น เพราะพวกเขาบอกว่าเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ มีแต่ก้านันพงษ์ที่กลับมารายงานว่าหมอผีเหล่านั้นเล่าว่าผีเฮี้ยนมาก ไม่ยอมทำตามคำสั่งเลย และยังหลอกพวกเขามาก จึงมาขอแค่ค่าเสียเวลาแล้วก็จากไป เขาจึงสงสัยว่าหญิงสาวพวกนี้จะแตกต่างหรือไม่

“แล้วพิธีของคุณ ให้ผมไปด้ายไหม?”

“คุณไม่กลัวหรือคะ” ญาณินถาม

“ม่ายกลัว ผมม่ายเคยเจอผี ผมพักที่บ้านหลังเล็กบ่อยๆ แต่ม่ายเคยเจอหรือตายอื่นอะไรเลย”

“ถ้าไม่กลัวก็เชิญค่ะ” สุคนธรสเอ่ยลอยๆ “ถ้าจับใช้หัวโกรน ฉันไม่รับผิดชอบหรอกนะ”

ดิฉันหันมาเลิกคิ้ว คงไม่เข้าใจที่สุคนธรสพูด

“เธอหมายความว่า ถ้าคุณตกใจเพราะเห็นผี เอ่อ...จะมาโทษพวกเราไม่ได้นะคะ” ญาณินขยายความ แล้วก็ไต่ยืนขาเงยหน้าขึ้นหัวเราะลั่นรถเมื่อตอบ “ไม่ว่า ไม่ว่า”

“ไม่เห็นจะตลกตรงไหนเลย อยากลองดีเดียวกับเรียกผีแถวนี้มาหลอกให้หัวโกรนหรือ” สุคนธรสทำเสียงกระพืดกระพืด

“เฮ้ย เบาๆ หน่อย” กระธนาต้องรีบเข้าห้ามทัพ เกรงดิฉันจะได้ยินเข้าแล้วเข้าใจพวกเธอผิดว่าเลี้ยงผีไว้เสียเอง คนหมั่นไส้ฝรั่งขึ้นก้ก็ค่อนข้างอึดรอบครวนี้หันหน้ามองออกไปทางหน้าต่างเลยทีเดียวก ตั้งใจจะไม่ยุ่งกับเพื่อนทั้งสองอีกแล้ว

“ถ้างาน tomorrow ผมจายายกับพวกคุณ อยากรู้เหมือนกันว่าพีจาดู๋หมายถึง”

ญาณินอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เช่นเดียวกับสุคนธรสและกระธนาที่ว่าจะไม่ซ้ำคำพูดของเธอแล้ว ก็ยังต้องปล่อยก็ก็ออกมา จนญาณินต้องรีบแก้ตัว กลัวเขาจะโกรธ

“ได้ค่ะ พรุ่งนี้เราก็จะรู้กัน”

ดิฉันหันมาพยักหน้าด้วยความพอใจ ไม่กี่นาทีต่อมาเขาก็เลี้ยวรถเข้าบ้านหลังใหญ่หลังหนึ่งที่อยู่ใกล้ตัวเมือง แล้วเขาก็อธิบาย

“บ้านของยายยกย้ายผมเหมือนกัน” เขาบอก ญาณินรู้สึกว่าเขาจะถนัดเรียกยายมากกว่าตาที่ใช้ภาษาอังกฤษทับศัพท์ เดาวางจะคุ้นเคยเพราะเลี้ยงดูกันมากก็ได้ ถึงได้ยกทั้งบ้านและที่ดินผืนใหญ่ให้หลานชาย

เธอมองบ้านทรงโคโลเนียลสีครีมตรงหน้า รู้ว่าเป็นบ้านเก่าแต่ได้รับการดูแลเป็นอย่างดี ปลุกบนเนื้อที่เกือบหนึ่งไร่ติดถนนใหญ่ ปัจจุบันราคาคงไม่น้อยเช่นกัน ดิฉันห้ขับรถไปจอดที่โรงรถด้านข้าง แล้วก็เปิดท้ายหยิบกระเป๋าบริการ

หญิงสาวทุกคน ญาณินซึ่งเกิดมาก็ไม่เคยมีใครบริการ หัวใจถึงกับอ่อนระทวย หากจะแข่งขานแข่งขันไม่ได้ เพราะเกรงจะตามเขาเข้าบ้านไม่ทัน จึงรีบก้าวตามติดนัยก็เอ๋ยขึ้นอีก

“ที่นี้มีเหมตมาตุแลทุกวัน แต่ผมอยู่คนเดียว ข้างโบนมีสามหรือสี่ห้อง ผมไม่แน่ใจ เชิญพวกคุณเลือกตามสบาย ส่วนของผมอยู่ข้างล่าง” เขาสาธยายเมื่อเข้าไปในบ้านแล้ว

ญาณินมองห้องรับแขกที่จัดแต่งด้วยเครื่องเรือนไม้ ทั้งตู้ ชุดรับแขกแบบโบราณด้วยความชื่นชม รู้ตัวว่าเป็นของเก่าแก่ ฝีมือแกะสลักงดงามอ่อนช้อย ที่คงจะหาได้ยากยิ่งในสมัยนี้ แต่ไม่มีเวลาชื่นชมนานเพราะติดธุระเดินนำหน้า ทั้งสามขึ้นบันไดไม้ที่ชันชันลงไปยังชั้นสอง ซึ่งมีอยู่สามห้องนอน ติดหัววงกระเป๋าทรงโถงทางเดิน แล้วเดินกลับลงไปข้างล่าง ทั้งสามจึงเลือกนอนห้องเดียวกัน ในห้องที่ใหญ่ที่สุดเพื่อจะได้รักษาเรื่องงาน

“แล้วจะเอาไปทำอะไรล่ะเจ้ ออกไปเดินเล่นกันไหม” กรรณาทม หลังสามสาวอาบน้ำอาบท่ากันเสร็จเรียบร้อย และเห็นว่ายังไม่มีตึก

“ดีเหมือนกัน ไปหาอะไรกินแถวริมน้ำดีกว่า จะได้ไม่รบกวนเจ้าของบ้านเขา” ญาณินตัดสินใจ

สุคนธรสที่เดินออกห้องน้ำมาเป็นคนสุดท้าย ก็เห็นด้วย

“ดีๆ ไปกันเอง ไม่ต้องมานั่งแปลไทยเป็นไทย และไม่ต้องเรียนภาษาอังกฤษให้ปวดสมอง”

“แกนี่ ชอบแหวะเขาอยู่ได้” ญาณินติเพื่อนอย่างไม่จริงจังนัก “เขาโตที่โน่น พุดได้แค่นี้ก็ติดึกหนาแล้ว”

“ก็คนมันนั่นแหละ” สุคนธรสพึมพำเหมือนหาเรื่อง หากอดเห็นด้วยไม่ได้ว่าติดึกพุดไทยได้แค่นี้ก็ดีมากแล้ว ขึ้นพุดไม่ได้ งานนี้พวกเธอมีหวังมือเดียว เพราะต้องใช้ภาษาไปประกอบ ยิ่งศัพท์แสงเรื่องผีกับวิญญาณ รู้อยู่แต่สองคำคือ ผีกับปิศาจ นอกเหนือจากนั้นทำจะต้องพุดคำ เปิดดึกชันนารีคำ

“ไป! ไปกันเถอะ จะได้รีบกินรีบกลับมานอน พรุ่งนี้ต้องออกไปซื้อของแต่เช้า” ญาณินชวน

“พรุ่งนี้ก้านพวงษ์เขาบอกว่าเขาจะมารับ จันเลยนัดเขาตอนสิบโมงเช้า”

สุคนธรสแจ้ง เพราะระหว่างที่เดินกลับ กำนันหนุ่มใหญ่อาสาจะมารับพวกเธอไปซื้อข้าวของสำหรับใช้บวงสรวงเจ้าที่เจ้าทาง เพราะรู้จักร้านค้าในเมืองดีกว่า ซึ่งเธอก็รับปากไป

“เหรอ กิตีเหมือนกัน เราจะได้ไม่ต้องหิวของหนัก” ญาณินพิมพ์ แล้วทั้งสามก็เดินลงบันไดหมายจะออกไปโบกรถหน้าบ้าน หากพวกเธอก็ต้องแปลกใจเมื่อเห็นตึกที่อาบน้ำอาบท่าเรียบร้อยและนั่งอยู่ตรงเก้าอี้รับแขกเหมือนรอพวกเธออยู่ แท้ของพีใหญ่ถึงกับสะดุดเมื่อเห็นรอยยิ้มสดใส หัวใจเต้นพลิกคว่ำพลิกหงายไปอีกครั้ง เมื่อเขาเอ่ยชวน

“ไปกินข้าวเย็นกันเถอะ”

“ใครจะไปกับคุณกัน” สุคนธรสอ้าปากตอบอย่างรวดเร็ว

“ไอรส!” กรรณารับยกมือปิดปากเพื่อนสาวอย่างรวดเร็ว เมื่อเห็นสายตาของญาณินกับตึกที่กำลังประสานกันจนไฟเสนาหลั่นเปรี้ยวๆ มองปราดเดียวก็รู้ว่าหนุ่มสาวทั้งสองถูกชะตากันอย่างแรง จะมีมารผจญก็ย้ายเพื่อนปากปี่จอกคนนั้นแหละ

ตึกที่ไม่ได้ยินคำพูดของสุคนธรส หรือหากได้ยิน สมองของเขาก็ไม่รับรู้ เพราะมองญาณินตั้งแต่เดินลงบันไดมา หญิงสาวตัวเล็กกว่าใครเพื่อน หากก็มีทรวดทรงองค์เอวอวบอ้อม ต่างจากเพื่อนทั้งสองที่ตามหลังลงมา ซึ่งดูท้าวๆ แต่งตัวเหมือนหอมบอย แล้วเขาก็จำชื่อไม่ได้แล้วว่าใครชื่ออะไรบ้าง นอกจากญาณิน เพราะจำง่าย และเป็นคนที่เขาสเนใจมากกว่าคนอื่น

คืนนี้เธอสวมกระโปรงยาวสีขาวสะอาดตา แต่เสื้อนั้นเป็นสีจุดฉาดหลากหลายจนแยกไม่ออกว่าเป็นเขียว ส้ม แดง หรือชมพูกันแน่ เพราะมันผสมผสานกันไปหมด และมันขับผิวขาวผ่อง ทำให้เธอดูน่ารักสดใสสมวัย ผมตัดหยิกปล่อยยาวสยายเต็มแผ่นหลังและโปกด้วยผ้าสีแดงสด กระเป๋าสองข้างก็เป็นแบบสาน บุฟ้านานใน ไม่มีเครื่องประดับหุ่หุ่หรือนางกาย ซึ่งเขาคิดว่าเธอคงไม่สนใจสิ่งพวกนั้นมากนัก แล้วกลิ่นหอมกุหลาบก็ลอยมาตามลม ตึกที่สุดลมหายใจเข้าลึก...ด้วยความชื่นชม และเขาเดาไม่ผิดเลยว่าช่างเหมาะสมกับตัวเธอจริงๆ

“ฉันไม่ไป” สุคนธรสพูดผ่านมือที่ปิดปากเอาไว้ของกรรณา

“แกต้องไป” กรรมการกระซิบขู่ “อย่าลืมนะเพ้ย โอกาสไม่ได้มาถึงง่ายๆ แกกำลังจะตัดสิทธิ์ของเจ๊จ๋า ถ้าขึ้นแกยังทำแบบนี้”

สุคนธรสเงยบ่งไป หลังได้ยินคำพูดของเพื่อน...ซึ่งก็จริงอย่างที่กรรมการบอก เมื่อพวกเขาได้แต่ปลงกันแล้วว่าชาตินี้อาจจะต้องอยู่กันห้าคนไปจนแก่ เพราะคงไม่มีผู้ชายคนไหนรับได้หากรู้ว่าพวกเขามีสัมพันธ์พิเศษติดตัวมาตั้งแต่เกิด คงจะรีบชิงหนีไปให้ไกลๆ มากกว่า

“ถ้าเจ๊ผิดหวังล่ะ” เธอกระซิบถาม “เจออีตาฝรั่งขึ้นหอกก๊อขึ้นมาจะทำยังงัย ทำทางซีกอไม่น่าไว้วางใจกันดี ตาง้มองเจ๊แพรวพราวเชียว”

“นี่แก คนเขาชอบกัน แกจะให้มองยังงั๊วะ” กรรมการเขว่ “ส่วนเรื่องอกหักนะ ให้เขาได้คบกันจริงๆ ก่อนเถอะวะแล้วค่อยมานึกกลั้ว”

สุคนธรสจำต้องเงยบ่งเสียงลง แล้วเดินตามติดหนึ่ไปที่รถ เขาเดินอ้อมไปเปิดประตูทั้งหน้าและหลังให้สุภาพสตรีอย่างสุจริตนิยม จากนั้นก็พาพวกเขาไปยังร้านอาหารริมน้ำอีกครั้ง หากคราวนี้เป็นร้านใหม่ซึ่งบริการบนเรือ และมีแขกแน่นขนัด

ทั้งสี่ได้โต๊ะในเวลาไม่นาน ดิณฑ์ยื่นเมนูให้สุคนธรสเป็นผู้สั่งอาหาร และบอกให้สั่งได้เต็มที่ ที่หญิงสาวฉีกยิ้มกว้าง...อารมณ์ดีขึ้นมาหน่อยเมื่อเห็นว่ามีเจ้ามือ แล้วก็เพิ่มคะแนนให้พ่อหนุ่มคนนี้อีกนิด ในฐานะที่เป็นสุภาพบุรุษบริการสุภาพสตรีเต็มที่

ส่วนญาณินเมื่อต้องมานั่งเก้าอี้ติดกับชายหนุ่ม เธอก็ระมัดระวังตัวอย่างเต็มที่ พยายามไม่กระดุกกระดิก เกรงว่าจะไปปัดแก้วหรือทำซุ่มซ่ามให้เขาเห็นอีก และจนปัญญาไม่รู้จะชวนคุยเรื่องอะไร เพราะไม่เคยรู้เรื่องราวของเขามาก่อน นอกจากรู้ว่ามาจากแอลเอ ได้รับไร่กับบ้านเป็นมรดกจากคุณยาย แล้วจึงตัดสินใจมาอยู่เมืองไทยเท่านั้น อีกทั้งเขายังถือว่าเป็นลูกค้าคนแรกในรอบหลายๆ เดือน จึงไม่ควรอย่างยิ่งที่จะไปละลาบละลั้วเรื่องราวส่วนตัวของเขามากนัก แต่แล้วเขาก็กลับเป็นคนเริ่มต้นชักถามเสียเอง

“ทำไมพวกคุณถึงได้เปิดบริษัท *Ghost buster*^๑ ไม่กลัวผีหรือครับ

^๑ *Ghost buster* ภาพยนตร์เรื่องดังของฮอลลีวูด เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับบริษัทรับกำจัดผี

ผมคิดว่าผู้หญิงจากลัวเสียอีก”

“กลัวลึคู่น ใครบ้างไม่กลัว” คนปากไวซึ่งตอบก่อน

“อ้าว ถ้ากลัว...why...ทำไม...ถึงทำงานนี้”

“ก็เพราะไม่มีงานไหนเหมาะกับพวกเรามากกว่างานนี้แล้วนะสิ” สุคนธรสตอบอีก ญาณินเห็นว่าหากปล่อยให้เพื่อนสาวตอบต่อไป เห็นทีคงไม่ได้เรื่อง จึงอธิบาย

“คืออย่างนี้ค่ะ พวกเราสนใจเรื่องทางนี้มาก และพยายามที่จะเรียนรู้เรื่องวิญญาณให้มากที่สุด เพราะเชื่อว่ามีคนมากมายที่ไม่เข้าใจและต้องการความช่วยเหลือ พวกเราก็คิดว่าเราช่วยได้ค่ะ” เธอไม่กล้าบอกไปตามจริง หากก็หลีกเลี่ยงไม่ให้หน้าเกลียด

“โอ้ โอชี...” เขาพยักหน้ารับ “ถ้าพวกคุณช่วยผมได้ ผมจะจ่ายโบนัสให้อย่างงาม แะขอให้คนงานกลับมา งานของผมจะได้เดินหน้า ไม่ช่ายหยุดแค่นี้ ผมกลัวจตายอยู่แล้ว ใครก็ทำอะไรมาด้าย”

สามสาวยิ้มหน้าบาน ฟังแล้วก็ชื่นใจ คิดว่าจะตั้งใจทำงานอย่างเต็มที่เพื่อโบนัสที่ว่า ซึ่งคงจะช่วยยืดอายุของบริษัทไปได้อีกหลายเดือน แล้วญาณินก็ถามขึ้น

“คุณติณห์พอทราบเรื่องราวของคุณหลวงพิชัยภักดีหรือเปล่าคะ ว่าเป็นไปอย่างไรจนถึงได้เสียชีวิตที่บ้านหลังนั้น”

“How do you know? คุณรู้ได้ง่าย ว่าแกรนด์ปาด้ายที่นั่น”

“โอ้ ง่ายจะตายไปพ่อคูน” สุคนธรสซึ่งตอบแทน “ก็วิญญาณท่านสิงสถิตอยู่ที่นั่น ก็ถ้าไม่ตายที่นั่น ก็เพราะมีจิตผูกพันกับที่นั่น นะสิ”

“โอ้...จริงรึ...ผมไม่เคยรู้มาก่อนเลย” เขาเพิ่มพ้ำ และเมื่อเห็นสามสาวตากำลังรอคอยคำตอบ เขาก็เล่าสิ่งที่เคยได้ยินมาให้พวกเธอฟัง “คุณยายบอกว่าแกรนด์ปาด...เอ่อ...คุณตาท่านเป็นทหาร แต่ช่วงเวลาดัวร์หุท่านค้าขายกับทหาร เจแปนจนร่ำรวย...มีเงินทองมากมาย แต่ปีฟอร์เวิร์เอนด์ เจแปนว่าท่านโกงข่าวสารและน้ำตาล จึงจำเ้จับ แต่ท่านก็ฆ่าตัวตายเสียก่อน”

หญิงทั้งสามพยักหน้ารับรู้...แม้สมองจะสับสนเพราะต้องสลับไปมาสองภาษาที่เพี้ยนๆ แต่ก็พอจะปะติดปะต่อเรื่องราวได้จนจบ

“อย่างนั้นเอง” ญาณินพึมพำ “วิญญาณของท่านคงจะรอคอยมานาน”

“แล้วคุณว่าแกรนด์ป้าจะไปเกิดเมื่อไหร่” คนที่ไม่รู้เรื่องวิญญาณมาก่อน
สงสัย

“ต้องขึ้นอยู่กับบุญและกรรมของท่านละค่ะ ถ้าท่านฆ่าตัวตายก่อนถึง
อายุขัย ก็อาจจะต้องวนเวียนอยู่ที่นั่นอีกนาน นี่นับดูก็ผ่านมากลิบกว่าปี ถ้า
นับตามอายุขัย ก็ควรจะถึงเวลาแล้วละค่ะ”

“ถ้าเป็นอย่างงั้นก็ดี โปรเจกต์ของผมจะได้เดินหน้า ตอนนั้นผมแค่
ต้องการหายคนงานกลับมาทำงานเสียที”

“พวกเราจะพยายามอย่างดีที่สุดค่ะ ขอให้วางใจนะคะ” ญาณินยิ้มให้
ความมั่นใจชายหนุ่มอีกครั้ง...และเธอก็หวังใจเหลือเกินว่า จะช่วยแก้ไขปัญหา
ของเขาให้สำเร็จลุล่วงไปได้...อย่างน้อยถ้างานนี้สำเร็จ เขาก็คงจะจดจำเธอไป
อีกนาน...

๔

อาหารจำมือนั้น เป็นมือใหญ่ที่คนต้องใช้พลังงานในการไถ่ขาย
เยอะอย่างสุคนธรรสมีความสุขกับการรับประทานอย่างล้นเหลือ อารมณ์จึงดีขึ้น
ตามลำดับและไม่ค่อยแหวะเจ้ามืออีก

พอเริ่มอิม เธอก็สังเกตว่าดิษฐ์ดูท่าทางสนใจเพื่อนสาวของเธอจริงๆ
เพราะขยับส่งสายตาและรอยยิ้มหวานให้เหลือเกิน ญาตินั้นก็นั่งหน้าแดงอายม้วน
ตัวน ม้วนแล้วม้วนอีก ถ้าเป็นหนอน ป่านนี้ก็คงจะตัวกลมดิกจนกลิ้งได้แล้ว
เพราะหลังๆ มา การสนทนาไม่ได้เกี่ยวข้องกับงานของพวกเธอ นอกจากเริ่มซัก
ประวัติส่วนตัวกันมากขึ้นอีกหน่อย จึงรู้ว่าดิษฐ์นั้นเกิดที่แอลเอ หลังจากยาย
ของเขาย้ายตามพี่ชายคนโตไปอยู่ที่โน่นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง และหอบ
บุตรชายหญิงที่กำลังเป็นวัยรุ่นไปด้วย บ้านหลังนี้ก็ให้ญาติดูแล

มารดาของดิษฐ์ได้แต่งงานกับนักศึกษาไทยที่ไปเรียนที่โน่น อยู่กันมาได้
เกือบสิบปีก็หย่า แล้วแม่ของเขาก็แต่งงานใหม่กับพ่อม่ายชาวอเมริกัน เขาจึงอยู่
ในความดูแลของยายมาตั้งแต่เล็กๆ ถึงได้สนใจเรื่องราวของเมืองไทยมากกว่า
ญาติคนอื่น ด้วยเหตุนี้ยายจึงยกมรดกทั้งหมดให้แก่เขา ซึ่งเธอก็เดาว่าคงจะ
ก้อนใหญ่น่าดู

กระนั้นก่อนหน้านี้ที่จะได้รับมรดกเขาก็ไม่ได้ตัดคาดหวังอะไร เพราะเป็นถึงผู้บริหารระดับสูงของโรงแรมและรีสอร์ทในเครือบริษัทักษ์ใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ริมหาดในแคลิฟอร์เนีย พอได้ที่ดินจากยาย เขาก็ตัดสินใจลาออกจากงานหมายจะสร้างรีสอร์ทของตนเองขึ้นมาโดยอาศัยประสบการณ์เดิม และเชื่อว่า จะประสบความสำเร็จได้ไม่ยาก

หากฝรั่งก็ต้องมายอมแพ้ต่อผีไทย...เขายอมรับว่าเหนื่อยหน่ายใจ จนรู้ว่าอาจจะขายที่ดินแปลงนี้แล้วไปซื้อที่ดินสักผืนติดชายทะเลทางใต้แทน แต่เขาก็ยังไม่อยากยอมแพ้ง่ายๆ เพราะรู้ว่าที่ดินผืนนั้นมีค่าทางใจต่อยายมากแค่ไหน เพราะเป็นที่ดินเก่าแก่ของครอบครัว หากขายไปยายของเขาจะต้องเสียใจ

ค่าคือนั้นจบลงด้วยการพูดคุยด้วยดี ดิณห์เซ็นสัญญาจ้างงานสำหรับสองวัน แต่ถ้ามีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง หรืองานไม่สำเร็จ ค่อยมาคุยเรื่องค่าจ้างกันอีกครั้ง ทุกคนต่างเห็นพ้องต้องกัน แล้วเขาก็มอบเงินให้ก้อนหนึ่งเป็นค่าใช้จ่าย ซึ่งพวกเธอก็ตั้งใจจะทำบุญขึ้นมาแจกแจกให้เขาดูภายหลัง

สามสาวเริ่มผ่อนคลาย...เมื่อเห็นว่าชายหนุ่มไม่ใช่คนตระหนี่ และค่อนข้างจะเปิดเผย ตรงไปตรงมา และเมื่อลูกค้าไม่จุกจิก พวกเธอก็ทำงานอย่างสบายใจ...

คืนนั้นสามสาวนอนด้วยกันบนเตียงขนาดใหญ่แบบสี่เสา สองคนหลับเป็นตาย กรรณาสวมหูฟังและเปิดเพลงเสียงดัง หลังจากต้องอดทนฟังเสียงคร่ำครวญของวิญญาณมากมายที่อยู่รอบข้างบนร้านอาหารริมน้ำด้วยเป็นคืนวันขึ้นสิบสี่ค่ำ พลังจึงกล้าแข็งมากขึ้นจนเกือบที่สุด ไม่ว่าจะเป็นวิญญาณจมน้ำตายที่นั่นร้องให้คร่ำครวญเพราะไม่รู้จะไปที่ไหน หรือแม้แต่ชายที่ถูกยิงตายในร้านเธอก็ต้องทำเป็นหูทวนลมและสนใจฟังดิณห์พูด ทั้งที่เธอปวดหูจนจะบ้าตายอยู่แล้ว เมื่อขึ้นรถ เธอก็รีบนำหูฟังขึ้นมาปิดกั้นเสียงเหล่านั้นไปทันที

เช่นเดียวกับสุคนธรรสที่ใช้ยันต์ติดบนหัวเตียงป้องกันวิญญาณที่อาจจะมาวุ่นวายกับพวกเธอ เพราะบ้านหลังนี้เป็นบ้านเก่าอาจจะมียูนิกันสิงสถิตอยู่ และเธอก็ไม่อยากจะทำเรื่องข้องโดยไม่จำเป็น

หลังจากสองสาวนอนหลับไปแล้ว ฦาณินยังนอนยืมลิ้มตามองเพดานด้วยหัวใจที่เอิบอุ่มที่สุดตั้งแต่โตเป็นสาวขึ้นมา คืนนี้เธอวางตัวได้ดี ไม่แสดง

ความชุ่มชื้นออกมาทำให้ตื้นที่เห็น และหลังๆ ยังพุดคุยกับเขาได้คล่องมากขึ้น อีกด้วย แล้วก็คิดว่าคุยกับผู้ชายที่ถูกใจไม่ได้ยากเย็นอย่างที่เคยคิด ทั้งที่เมื่อก่อน กว่าจะเปิดปากได้แต่ละคำช่างยากเย็น...

เธอกำลังมีความสุขจนลืมนึกไปเลยว่าใกล้พระจันทร์เต็มดวง ญาณของตนจะแกร่งกล้ำมากกว่าปกติ พอหลับตาลงไม่นานก็เริ่มเข้าสู่ภาวะเคลิ้มหลับ แล้วเธอก็มองเห็นร่างหนึ่งในชุดเสื้อผ้าฝ้ายคอกลมและกางเกงแพรลอยใกล้เข้ามาจนชิดข้างเตียง

“แม่หนู...”

เสียงนั้นเรียกอย่างมีเมตตา ในแว้งค์ ญาณในลูกขึ้นนั่งบนขอบเตียง แล้วอุทานออกไปเมื่อเห็นใบหน้าของท่านชัดเจน หลังจากที่เห็นมาแล้วในตอนเย็น

“คุณหลวง?”

“ใช่ฉันเอง”

“ท่านมาที่นี่ได้อย่างไรคะ”

“ที่นี่เป็นบ้านของฉันเหมือนกันนะอย่าลืม” ท่านบอก ดวงหน้าของท่านยิ้มแย้มสดใส เธอเดาว่าท่านคงจะหายโศกที่เธอไม่ตามขึ้นบ้านไปแล้ว ถึงได้ตามมาคุยกับเธออีก

“จริงด้วยสินะ หนูลืมไป คุณหลวงมาก็ดีแล้วล่ะ หนูจะได้ถามคุณหลวงเสียเลยว่าทำไมถึงไม่ยอมให้คุณติณห์หรือเรือนไทย และหลอกหลอนคนงานไม่ให้ทำรีสอร์ทล่ะคะ”

“เรียกฉันว่าตาเถอะแม่หนู อย่าเรียกคุณหลวงเลย ดูเหมือนจะห่างเหินกันไปหน่อย แต่อย่าเรียกฉันว่าไอ้แกนปลา เหมือนอย่างหลานฝรั่งชั้นๆ ของฉันนะ ฉันไม่ชอบ”

ญาณินหัวเราะเบาๆ... ไม่นึกเลยว่าวิญญาณของหลวงพิชัยภักดิ์จะมีอารมณ์ขันเหมือนกัน

“แกรนด์ป้าที่แปลว่าคุณตาหรรค์” เธอช่วยแก้ แล้วก็อดซ้ำอีกไม่ได้ที่ช่างแตกต่างแทนชายหนุ่มจริงๆ ไม่ว่ากับเพื่อน หรือกับดวงวิญญาณของคุณตาของเขา

“นั่นแหละ ฉันไม่ชอบ” ท่านส่ายหน้าช้าๆ “เราไปคุยกันที่ห้องรับแขกดีไหม

ตรงนี้ไม่สะดวกเลย” ท่านชี้ไปที่ย่นต์ของสุคนธรรสที่ติดไว้ตรงหัวเตียง ซึ่งพลังของมันเปล่งแสงเรืองรองออกมาครอบคลุมรอบเตียง แม้แต่วิญญาณที่มาติดอย่างคุณหลวงก็ยังได้รับผลกระทบจากมันเหมือนกัน

“ได้ค่ะ” เธอบอกด้วยความไวเนื้อเชื่อใจ แล้วเดินตามวิญญาณของคุณหลวงไปยังห้องรับแขก ซึ่งสว่างไสวในภวังค์ อดีตเจ้าของบ้านนั่งอยู่ฝั่งหนึ่ง ท่าทางภูมิฐาน เธอนั่งฝั่งตรงข้าม คิดว่าคงจะต้องมีเรื่องคุยกันยาวทีเดียว คือนี่

“เรื่องรื้อบ้าน ฉันไม่อยากให้รื้อ ฉันเคยเข้าฝันเจ้าติณห์หลายรอบแล้ว แต่หัวนอกแบบนั้นมันไม่เชื่อตาของมันหรอก” คุณหลวงท่าทางผิดหวังในตัวหลานชายมาก แล้วใบหน้าของท่านก็หมองลง “เฮ้อ...ไม่นึกเลยว่าลูกหลานของฉันจะไปอยู่เมืองนอกเมืองนาทั้งหมด ดีที่เจ้านี้ยังคิดกลับเมืองไทย”

หลวงพิชัยภักดิ์บอก นึกถึงวันที่ภรรยาจูดรูปบอกกล่าวก่อนจะเดินทางไปอยู่อเมริกากับพี่ชาย ยังจำได้ดีว่าน้ำเสียงของหล่อนลั่นเครือ กล่าวโทษว่าจำต้องไปเพราะทนสายตากกล่าวหาและเสียงนินทาของชาวบ้านไม่ไหว ทั้งยังต่อว่าต่อขานในเรื่องที่ท่านคดโกงทหารญี่ปุ่นและทิ้งความอัปยศทั้งหมดให้หล่อนเป็นผู้รับ รวมไปถึงปัญหาเมียเล็กๆ ทั้งหลายที่วุ่นวายไม่มีวันจบสิ้น จึงตัดสินใจทิ้งบ้านทิ้งช่อง หอบบุตรชายหญิงหนีไปอยู่อเมริกา บ้านหลังนี้ก็ให้คนเช่าที่ดินติดแม่น้ำแควน้อยก็ปล่อยทิ้งให้รกร้างไป เวลาห้าสิบกว่าปีที่ผ่านมา หลังจากครอบครัวอพยพไปเมืองนอก ท่านก็ต้องอยู่ตามลำพังมาตลอด จะได้คุยบ้างก็กับเจ้าที่เจ้าทาง ซึ่งมีฐานะปะปังวุ่นวาย ไหนจะต้องขึ้นไปประชุมเพื่อรับทราบกฎระเบียบการดูแลที่ดินฉบับใหม่บนสวรรค์อยู่บ่อยๆ ไหนจะมีนัดสังสรรค์กับเจ้าที่ข้างไรเป็นประจำ จึงไม่ค่อยมีเวลาพูดคุยกับท่านนัก ส่วนนางตะเคียนที่มีอยู่ตนหนึ่งในไร่ ก็ชอบพูดแต่เรื่องของตัวเองจนท่านต้องคอยหลบหน้าอยู่แต่ในบ้าน ไม่งั้นต้องนั่งฟังจนเมื่อยหู

บางครั้งก็ได้พูดคุยกับวิญญาณพเนจรที่จมน้ำตายไหลผ่านที่ดิน ช่วยให้คลายเหงาไปบ้าง แต่ส่วนใหญ่ก็นั่งเฝ้าบ้านที่ทรุดโทรมลงไปทุกวันด้วยความหมดอาลัยตายอยาก นับถอยหลังรอเวลาที่จะไปเกิดเท่านั้น

ญาณินมีคำถามมากมาย แต่เธอรู้ว่าอีกไม่นานร่างของตนก็จะกลับสนิท

และจะต้องขาดการติดต่อกับท่านแล้ว ที่เป็นเช่นนี้เพราะเธอไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน จึงไม่ได้อยู่ในท่านั่งสมาธิ ไม่อย่างนั้นคงจะได้คุยกันนานกว่านี้ ด้วยเวลาอันมีจำกัด เธอจึงต้องรีบพุ่งเข้าประเด็นสำคัญ

“บ้านหลังนั้นไม่ให้อะไรแล้ว เรื่องที่คุณติณห์จะทำริสอร์ทล่ะคะ”

“มันคืออะไรไฮ้สุดๆ นี่ เขาไม่เคยเห็นมาถามฉันสักคำ มีแต่ไอ้พวกพ่อมดหมอผีมาสาदन้ามนต์ที่บ้านโครมๆ เอาด้ายสายสิญจน์มาผูกรอบบ้านฉันไม่เข้าใจว่ามันปลุกเสกกันประสาอะไร ทำไมฉันไม่รู้สิอะไรทั้งนั้น แต่ยันต์ของแม่หนูข้างบนกลับทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดได้”

“จ้ะหรือคะ” ญาณีนพิมพา ก่อนรีบตอบคำถามของท่าน “ริสอร์ทก็เหมือนโรงแรมที่พักนั่นแหละคะท่าน เพียงแต่เป็นแบบใหม่ที่สร้างอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ตอนนี่ที่กาญจน์กำลังบูม เอ๊ย ได้รับความนิยมอย่างมากเลยคะ”

“อ้อ จ้ะนี่ เห็นทีฉันต้องปรึกษาท่านเจ้าที่ก่อนละมัง ท่านคงไม่ว่าอะไรถ้าขออนุญาตถูกต้อง” คุณหลวงพิมพา

“อ้าว ถ้าคุณตาอนุญาตแล้ว จ้ะวิญญานของใครกันล่ะคะที่ไล่พวกคนงานไม่ให้ทำงาน ไม่ใช่ท่านหรือหรือคะ”

“เปล่านี่” คุณหลวงสายหน้า “ฉันไม่ได้ทำ เขาจะเอาที่ดินไปทำอะไรก็แล้วแต่เขา ขอให้เขากลับมาอยู่ที่นี่ก็พอ อยากให้ทำแล้วเจริญรุ่งเรือง ไม่อยากให้ขาย เสียขาย ที่มันตกทอดมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าที่มากหิ้งถางพง”

“อ้าว เป็นนั้นไป แล้วท่านพอทราบไหมล่ะคะว่าเป็นวิญญานที่ไหนมาหลอกหลอนคนงาน”

“เอ...นางตะเคียนหรือเปล่าหว่า แต่แกจะไปหลอกทำไม” คุณหลวงขมวดคิ้ว ซึ่งญาณีนก็อดสังเกตไม่ได้ว่าติณห์ได้ความหล่อเหลาจากท่านมามากทีเดียว “ที่จริงฉันเคยไปเตือนคนงานครั้งหนึ่ง ตอนที่พวกนั้นกินเหล้าเมายาเสียงดังอะอะโวยวาย ฉันไม่ชอบ หลังจากนั้นก็ได้ไปอีกเพราะบอกครั้งเดียวก็เชื่อฟังกันดี”

“แปลจ้ะ...” ญาณีนพิมพา...แล้วเธอก็เริ่มโง่เงา...สติสัมปชัญญะเริ่มเบลอ เมื่อร่างกายเข้าสู่ภาวะพักผ่อนอย่างเต็มที่ “คุณตาคะ...หนูต้องไปแล้ว พรุ่งนี้เราค่อยคุยกัน...นะ...คะ”

เธอไม่รอฟังคำตอบ...เมื่อว่างงสุดขีด...แล้วสติสัมปชัญญะก็วูบไป...
ปล่อยให้อาณัติหลงพิชัยภักดีได้แต่ถอนใจด้วยความผิดหวัง...แล้วท่าน
ก็ตัดสินใจผ่านประตูห้องนอนของดิฉันเข้าไป นั่งลงข้างเตียงของหลานชาย...

“เจ้าดิฉันที่เอ๊ย...อดทนหน่อยนะ มีคนมาช่วยแกแล้ว ก็ขอให้แกกับแม่หนู
นั้นช่วยกันฝ่าฟันปัญหาไปได้ก็แล้วกัน ตาจะช่วยเป็นกำลังใจให้...”

ในความฝัน ดิฉันเห็นอาณัติสวมชุดขาวยืนอยู่กลางสวนสวยริมแม่น้ำ
เธอกำลังส่งยิ้มมาให้เขา ข้างตัวเธอเป็นชายชราคนหนึ่งที่เขาคุ้นตาเป็นอย่างดี
ทั้งสองรอเขาอยู่ตรงนั้น และเขากำลังจะก้าวเข้าไปหา แต่แล้วจู่ๆ แผ่นดินตรง
หน้าก็แยกออก แม่น้ำเปลี่ยนทิศทางไหลผ่านมาตามรอยแยกและขวางทางเขา
เอาไว้

แล้วลมก็พัดแรงขึ้นจนกลายเป็นพายุ แผ่นดินที่เขายืนอยู่ก็ทรุดลงไป
เขาจึงส่งเสียงเรียกเสียงดัง

“แกรนด์ป้า! คุณณิน!” หากก็เข้าไปเสียแล้ว เมื่อเงาสีดำขนาดใหญ่เคลื่อน
เข้ามาคลุมลงบนร่างทั้งสอง แล้วหายวับไปกับตา ปล่อยให้เขาถูกแผ่นดินดูด
ลงไปในความมืดอย่างรวดเร็ว...

ร่างใหญ่ผุดลุกขึ้นนั่งกลางเตียง เมื่อมองนาฬิกาก็เห็นว่าเพิ่งจะตีห้าครึ่ง
เขายกมือขึ้นลูบใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อในท้องจะเย็นน้ำจากเครื่องปรับอากาศก็ตาม มันเป็นฝันร้าย แต่เขาไม่เคยเชื่อเรื่องโชคลาง จึงปิดไฟประหลาด
ออกจากใจแล้วลุกไปล้างหน้าล้างตา ก่อนตัดสินใจสวมเสื้อกล้ามและกางเกงขาสั้น
เพื่อออกไปวิ่งตามปกติ ถือเป็นการเริ่มต้นวันใหม่ให้สดชื่นแจ่มใส เตรียม
ร่างกายให้พร้อมสำหรับการทำงานทั้งวัน

เมื่อเขากลับเข้ามาในเขตบ้าน ก็มองเห็นหญิงสาวที่ปรากฏตัวอยู่ในฝัน
ของเขายืนอยู่บนระเบียงห้องนอน เธอทำหน้าประหลาดใจเมื่อเห็นเขา ก่อนจะ
ส่งยิ้มอายๆ ดิฉันจึงเอ่ยทักไป

“กูดมอร์นิง”

“เออ อรุณสวัสดิ์ค่ะ”

“เพื่อนคุณตื่นหรือยัง” เขาตะโกนขึ้นไป แล้วเธอก็ส่ายหน้าเป็นคำตอบ
 “ถ้างาน...ไปกินข้าวกับผมไหม แล้วซื้อมาให้เพื่อนคุณ” เขาชวนโดยไม่
 ต้องเสียเวลาคิด ส่งยิ้มละลายหัวใจไปก่อน

เธอทำท่าเหมือนตกตะลึงที่ถูกชวน ตาโตยังเบิกกว้าง เขาจึงฉีกยิ้มยิ่งขึ้น
 ไปอีกเมื่อพูดเมจิกเวิร์ด

“พลีส์...”

ญาณินไม่รู้ว่หัวเฒ่าของเธอยังอยู่ดีและไม่ละลายไปได้อย่างไร เพราะ
 หัวใจยังเต้นโครมครามในอก เมื่อพืงตัวกับผนังภายในห้องพักหลังจากตอบ
 รับคำชวนของติณห์ไป เพื่อนทั้งสองของเธอยังนอนหลับเป็นตาย ขณะที่ฝน
 บ่ำๆ บอๆ ตอนย่ำรุ่งปลุกเธอตื่นขึ้นมา

เมื่อนอนไม่หลับ เธอจึงอาบน้ำแต่งตัวออกไปยืนชมสวนจากบนระเบียง
 เพราะไม่กล้าลงไปสำรวจบ้านของเขา แล้วติณห์ก็วิ่งเข้ามา ผิวคล้าของเขาเต็มไปด้วย
 ด้วยเหงื่อ เช่นเดียวกับใบหน้า ผมที่ตัดสั้นเปียกชื้น แตรอยยิ้มของเขาสดใส
 ยิ่งกว่าพระอาทิตย์ที่เพิ่งโผล่พ้นขอบฟ้า แล้วเขาก็ชวนเธอไปกินข้าวด้วยกัน

เธอไม่อยากเชื่อเลยว่ารับปากไปได้อย่างไร อาจเป็นเพราะดวงตาที่เชื่อม
 โศก อ่อนหวานของเขา ทำให้เธอปฏิเสธไม่ลง เขาขอเวลาสิบนาที เธอจะต้องรีบ
 แต่งตัวให้ทัน และไม่ลืมเขียนโน้ตให้เพื่อนทั้งสองไว้ว่าจะกลับมาให้ทันเวลา
 กำนันพงษ์มารับไปซื้อของ เธอรีบแต่งหน้าอย่างรวดเร็ว นึกเสียใจที่ไม่ได้หยิบ
 ชุดสวยมา เสื้อผ้าที่นำติดตัวมาก็ดูธรรมดาเหลือเกิน กระนั้นเธอก็ไม่มีทางเลือก
 อื่น จึงจำต้องแต่งไปเท่าที่ได้หอบมา

สิบนาทีต่อมา ติณห์ออกจากห้องนอนอีกครั้งในชุดพร้อมที่จะไปกิน
 อาหารเช้าๆ กับญาณิน หลังรีบอาบน้ำล้างคราบเหงื่อไคลอย่างลวกๆ เขา
 ไม่ต้องรอนานเลยเมื่อหญิงสาวเดินลงบันไดมาอย่างตรงต่อเวลา

ใบหน้านวลดูแจ่มใส ผิวผ่องผัดแบ่งและแต่งหน้าบางๆ ดูไม่เหมือน
 หญิงสาวในวัยยี่สิบห้าที่มีประสบการณ์ทำงานมาแล้วหลายปี หากไม่บอก เขายัง
 คิดว่าเธออาจจะเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ด้วยซ้ำ พอรู้อายุเธอเท่านั้น เขาก็อดรู้สึก

ไม่ได้ว่าตนเองแก้ตัวไปทันที เพราะอายุห่างจากเธอถึงเก้าปีเลยทีเดียว

ดิฉันเห็นแก้มนวลเป็นสีชมพูระเรื่อขณะเดินลงบันไดมา ดวงตาของเธอ หลบลungหลังส่ายมให้ เขาจึงเอ่ยด้วยน้ำเสียงสดใส

“ร้านโจ๊กเจ้าอร่อย อยู่ใกล้มาร์เกต เราเดินไปด้วยกันนะครับ”

“ค่ะ” เธอตอบ แล้วก็เดินเคียงคู่ออกประตูบ้านไปพร้อมกัน ญาณลือหนึ่งสวมรองเท้าหนังสานมือไม้ส้นเมื่อเขาทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ บนระเบียบหินแคบๆ ด้านหน้าเพื่อสวมรองเท้าแบบเดินป่าคู่เดิม แขนแข็งแรงขยับแต่ละครั้งก็เสียดสีกับต้นแขนของเธอจนรู้สึกร้อนวูบวาบไปทั้งตัว พอเขาลุกขึ้นแล้วเดินลงบันไดขั้นเล็กๆ สามขั้นหน้าบ้านลงไป เธอก็ถอนใจด้วยความโล่งอก แล้วรีบลุกตาม พอออกเดินก้าวที่สองเท่านั้นเธอก็หน้าคะมำ เมื่อเท้าข้างหนึ่งไปเหยียบสายหนังที่หลุดลุ่ยออกมา แล้วหน้าเธอก็กระแทกเข้ากลางหลังของดิฉันอย่างจัง

เธอหมุนแขนตีหัวผายพุงตัวเองไว้ไม่ให้ล้ม แล้วชายหนุ่มที่คล่องแคล่วกว่าก็หันมารับเธอเอาไว้ก่อนที่เธอจะล้มหน้าผาดขึ้นบันไดหิน ข้างของในกระเป๋าสานตระกะระนาดเมื่อมันลอยละลือไปตกบนทางเดิน หากจากแรงเหวี่ยงน้ำหนักของเธอ บวกเข้ากับแรงโน้มถ่วงของโลก ทำให้ดิฉันที่ไม่ทันได้ตั้งตัวเซถอยหลัง แล้วทั้งสองก็กลิ้งหลุนๆ ไปบนถนนคอนกรีต ก่อนจะหยุดลงบนพื้นหญ้าโดยมีร่างของเธอนอนทับอยู่บนตัวของเขาเต็มๆ

ญาณลือรีบยกมือยันแผ่นอกของเขาหมายจะลุกขึ้นนั่ง แล้วก็รู้สึกถึงวงแขนที่โอบรัดรอบเอวยังไม่ยอมปล่อย แถมยังลูบไล้ที่แผ่นหลังของเธอเบาๆ เสียอีก ใบหน้าเขมยยังยิ้มพราว คงจะหัวเราะเยาะในความซุ่มซำของเธอนั่น ญาณลือกลับตัวลงมา และหยิบข้าวของที่หล่นกระจัดกระจายด้วยความอาย ไม่นึกอยากจะกินโจ๊กเจี๊ยกอะไรแล้ว หากดิฉันกลับลุกขึ้นมาช่วยเธอเก็บของหน้าตาของเขายิ่งดูสดชื่นอย่างยิ่ง แล้วบอก

“Your lace” เขาชี้ไปที่รองเท้าสานของเธอ “มานหลุด”

เธอรีบก้มผูกเชือกรองเท้าทันที แล้วก็เข้าใจถึงสาเหตุที่ล้มไป ก็เพราะเธอรีบร้อนจะลุกตามเขาจนลืมผูกอีกข้าง เป็นเหตุให้กลิ้งโคล่กันไป ตัวเองเจ็บไม่เท่าไร แต่พลอยทำให้เขาเจ็บไปด้วยนี่สิ

“ฉันขอโทษค่ะ ฉันไม่น่าซุ่มซำแบบนี้เลย” พุดไปน้ำตาก็พานจะไหล

กลัวเขาจะหัวเราะเยาะ หรือดีไม่ดีเขาอาจจะคิดว่าเธอไปให้ทำให้ทางเขาก็นั่นได้

“No problem” เขาพูดกลัวหัวเราะ ก่อนจะรู้สึกถึงทางเลี้ยวที่สิ้นศรีอของเธอ จึงก้มมองใบหน้าที่ก้มต่ำจนคางแทบจดหน้าอก แล้วโดยไม่ทันยั้งคิด เขาก็ใช้นิ้วชี้เขยคางของเธอขึ้น และนิ้วหน้ามองด้วยความแปลกใจที่เห็นดวงตาแดงระเรื่อ “ร้องให้ทำไม ย ผมไม่ตายว่าอะไรคุณนี่นา หรือว่าคุณเจ็บ เจ็บตั้งหนายหรือเปล่า”

เธอสั่นหน้ารัว รู้สึกหวาดหวั่นกับความใกล้ชิดเขาจนพูดไม่ออก แล้วก็รีบก้าวถอยหลังออกมา

“ไม่เจ็บค่ะ” แต่เธอไม่อยากจะไปกินข้าวกับเขาแล้ว เพราะอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน หากเขายังคงความตั้งใจเอาไว้ ไม่เปลี่ยนแปลง

“ถ้างั้นก็ปายกันเถอะ” เขาคว้ามือเธอห่มบ จับวางลงบนแขนของเขาและออกเดิน อีกมือก็ยังทับลงบนมือของเธอแล้วลากหลุนๆ ออกไป ญาติจึงต้องรีบสาวเท้าตามอย่างรวดเร็ว กว่าเธอจะรู้ตัวอีกที มือของเธอก็เกาะอยู่บนแขนของเขานานแล้วโดยที่เขาไม่จำเป็นต้องจับเอาไว้อีกเลย...

สองร่างเดินออกจากประตูรั้วด้านหน้าไป แล้วร่างโปร่งใส่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าบ้าน ไม่ห่างจากที่ทั้งสองนั่งผูกเชือกรองเท้ากันนัก ก็ยืนยิ้มมองตามด้วยความยินดี...เพราะถ้าให้เลือกละก็ ท่านอยากกลับมาเกิดกับลูกหลานในตระกูล และกลับมาใช้สมบัติของตัวเองที่หาเอาไว้มากกว่า ดังนั้นดิฉันจึงเป็นหลานคนเดียวที่เหมาะสมที่สุด แต่ด้วยเวลาอันจำกัด ท่านคิดว่าคงไม่มีเวลาเลือกเมียให้หลานมากนัก เพราะที่ผ่านมายังไม่เจอผู้หญิงคนไหนที่ถูกใจ และใกล้เวลาที่จะต้องไปเกิดเต็มทีแล้ว

พอมาเจอแม่หนูคนนี้นี่ท่านก็รู้สึกถูกชะตายิ่งนัก...สำคัญที่พูดคุยสื่อสารกันได้อยู่เรื่องก็ยิ่งดี...จะได้ช่วยตบกะโหลกหนาๆ สั่งสอนหลานชายหัวนอกได้บ้างดีกว่าหญิงสาวอีกคนที่ชื่อเพนนี่ เสียงเปร่งปากแดง ที่นำคำคาถาหมู่มากโข เพราะท่านคิดไม่ออกเลยว่า ถ้าต้องเกิดเป็นลูกของผู้หญิงคนนั้น แล้วจะต้องทนเสียงแฉ่นๆ ไปหลายสิบปี เห็นที่ต้องโบกมือลา ขอไปเกิดที่อื่นหรือเอารากพันคอตายตั้งแต่ในท้องเสียให้รู้แล้วรู้รอดดีกว่า...

เออละ เมื่อพบผู้หญิงที่ท่านพอใจแล้ว...ต่อแต่นี้ก็มีหน้าที่จัดการให้ ทั้งสองรักกันเสียโดยไว แล้วจะได้มีท่านมาเกิดเป็นทายาทในอนาคต...

“อาหาร่อยหาย” ชายหนุ่มนั่งเฝ้าคางมองญาติสนิทใจจนหมดซาม ด้วยความพอใจ ก่อนวิจารณ์ “Last night คุณกินน้อยมาก”

“เอ่อ...” เธออีกอึก ไม่คิดว่าเขาจะสังเกตด้วย เลยอ้อมแอ้มตอบ “ฉันลดความอ้วนอยู่ค่ะ” หรือถ้ายังไม่ได้ลด ก็จะไม่ลดตั้งแต่วันนี้แหละ เพราะคิดว่าเอวเธอเริ่มหนาแล้ว เกรงจะถูกเขามองว่าต้วนัยจนน่าเกลียด

“ลดทำไม呀 ไม่เห็นอ้วนสักหน่อย” เขาทำหน้าประหลาดใจ “ผมว่าแบบนี้สวยแล้ว”

เธอยิ้มเหวๆ ก็รู้यरอกนะว่าเขาชม แต่ถ้าจะพูดชัดขึ้นกว่านี้อีกนิด ก็คงจะดีไม่น้อย

“ขอบคุณค่ะ” เธอพิมพ์ตอบ แล้วก็ไ้รอยยิ้มของเขาว่างขึ้น ดูเหมือนผู้ชายคนนี้จะขยับยิ้มเหลือเกิน แล้วหัวใจของเธอก็แหงลงไปที่ละน้อย ที่ละน้อย เพราะถูกรอยยิ้มของเขากัดกิน

เมื่อติณห์เห็นว่าเธอรับประทานอิ่มแล้ว จึงหันไปสั่งโจ๊กฝากเพื่อนๆ ของเธอที่บ้าน ระหว่างรอเขาก็ชวนคุย

“ที่แอลเอ เวลาจะกินโจ๊กต้องปายที่ร้านจีน เขาเรียกขายสี่คำว่า Century egg ข่ายร้อยปี” เขาอธิบาย พูดเอง แปลเอง

“อ้อ ค่ะ คนไทยเรียกไข่เยี่ยวม้า”

“น่านแหละ ยายผมก็บอก ชื่อตาหลกจัง แต่อาหาร่อยมาก อาหารหายอาหาร่อย ผมชอบ”

“ค่ะ” เธอนั่งฟังเขาพูดอย่างไม่รู้ลึกเบื่อหน่าย อยากรู้ว่าเขาชอบอะไร สนใจอะไร แต่ไม่กล้าถาม เกรงจะละลาละล้งเกินไป พอเขาบอก เธอก็รีบเก็บข้อมูลเอาไว้ แล้วเธอก็นึกขึ้นได้ว่าคุณตาของเขามาหาเมื่อคืน จึงถามขึ้นด้วยเกี่ยวข้องกับเรื่องงาน

“คุณติณห์คะ ไม่ทราบว่าคุณมีญาติพี่น้องอยู่ที่นี้บ้างหรือเปล่านั้น”

“มีนะ แต่มาयरู้อยู่หนายกันโหมด ยายบ๊อกว่าแกรนด์ป้ามี่เมียม

เปนนชิบโคน มีลูกก็เยอะ พอแกรนด์ปาด้ายไป ยายเบ้งเงินให้ แล้วก็แยกย้าย
กลาบบ้านกานหมด” เขายักไหล่ “ตอนนี้อยู่อยู่หนายแล้ว”

“เจ้าซู้จั้ง” เธอพึมพำ นึกไม่ชอบใจคุณหลวงขึ้นมาทันที แต่เมื่อคิดว่าผู้ขาย
สมัยก่อนมักเป็นแบบนี้ เธอก็ต้องทำใจ หวังแต่ว่าหลานชายจะไม่เจ้าชู้เหมือน
ตา ดิณฑ์ไม่ได้ยินที่เธอพูด จึงอธิบายต่อ

“ผมมาถึงที่นี่ ไม่รู้จำตามหาคราย ก็ได้กามนันทพงษ์นี้แหละช่วย ยาย
บอกว่าเขาเป็นหลานชายของเลขาฯ แกรนด์ป้า และมี Lawyer อีกคน ชื่อคุณ
โสมชาติ ดูแลเรื่องบ้านและที่ดินให้ผม”

“อ้อคะ” เธอพยักหน้ารับ และถามอีก “ทำไมคุณไม่เรียกคุณหลวงว่า
ตาล่ะคะ”

“มันไม่ชินนะ” เขาหัวเราะเบาๆ “ผมต้องเรียกคุณตา ไซ้มัย”

“ใช่คะ ฉันว่าคนไทยชอบให้เรียกแบบไทยๆ มากกว่านะคะ” เธอออก
ความเห็น หลังจากได้รับฟังความรู้สึกของคุณหลวงแล้ว อีกครั้งที่เขายักไหล่

“คุณตาก็คุณตา ไม่เห็นยาก”

“คะ ถ้าท่านรู้ ท่านคงจะดีใจ” เธอบอก อย่างน้อยก็ได้ส่งสาส์นให้หลาน
ชายของท่านอย่างหนึ่งแล้ว

หนุ่มสาวพูดคุยกันเพลิน จนเจ้าของร้านนำอาหารที่สั่งมาวางบนโต๊ะ
ดิณฑ์จึงชำระเงินแล้วทั้งสองก็พากันเดินกลับ ญาติในไม่กล้าที่จะจับแขนของเธอ
อีก จึงเก็บมือเก็บไม้กับตัว ระหว่างทางที่ผ่านตลาด ดิณฑ์ก็ไปยังรถเข็นที่ทำ
ขนมหน้าตาแปลกประหลาดสำหรับเขา และถามขึ้น

“นั่นเรียกอะไร”

“อ้อ ขนมครกคะ ทำจากแป้งกับกะทิคะ”

“อ้อ คานหมโคก”

คนสอนทำหน้าเหยาๆ ฟังแล้วทะแม่งๆ ซอบกล เพราะขนมชิ้นนี้คงไม่มี
ใครอยากกิน หากลูกศิษย์ไม่รู้ตัวว่าออกเสียงผิด ยังถามต่อ

“แล้วนั้นอาราย”

“ไ้...” ญาติในอิงไปทันที เธอจะบอกได้อย่างไรว่ากลัวหยอด ขึ้นบอก
อาจจะได้ชื่อขนมเรตเอกซ์มาก็ได้ จึงตอบไปว่า “พรายด์บานาน่าคะ”

“ไม่มีชื่อหายรี”

“มีอะ แต่เอาไว้ให้คุณหัดพูดไทยให้ชัดกว่านี้ดีกว่านะคะ เดี่ยวจะเพี้ยน” แล้วดิษฐ์ก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะเสียงดัง ญาณินหัวเราะตาม ชอบที่เขาเป็นคนอารมณ์ขันและหัวเราะง่าย เพราะนอกเหนือจากปัญหาเรื่องผีที่เขา กำลังเจอแล้ว เธอก็พบว่านอกเหนือเวลางาน เขาเป็นชายหนุ่มอารมณ์ดีทีเดียว

หนุ่มสาวเดินเคียงข้างกันไปตามถนน พูดจากันกระจุ๋งกระจิง สรรหาเรื่องมาคุยได้สารพัด นี่แหละนะที่เขาเรียกว่าชะตาต้องกัน แค่เห็นหน้ากันไม่นานก็พูดจาถูกอัธยาศัยกัน จนกระทั่งทั้งสองเดินผ่านประตูรั้วด้านหน้าเข้าบ้านไป ญาณินก็เห็นเพื่อนสาวสองคนยืนคอยท่า คนหนึ่งตีหน้าหยก อีกคนทำหน้าบึ้ง ช่างๆ กันนั้นมีหญิงสาวแต่งกายเปรี้ยวจัดยืนทำสะอึกกำลังเอะอะโวยวายเอาเรื่องเพื่อนทั้งสองคนของเธอ ทันทีที่เห็นดิษฐ์เดินเข้ามาในสายตาสาวผู้นั้นก็ส่งเสียงดังทักทาย

“ดิษฐ์ Where have you been?”

ดิษฐ์ยิ้มทักทายและตอบได้เป็นภาษาเดียวกัน ส่วนสุนทรสก็รีบเข้ามาลากแขนเธอไปอีกทาง และกระซิบบอกเสียงเคียด

“ทำไมแกเพิ่งกลับมา รู้ไหมว่ายายนี่มาโวยวายแต่เช้าว่าพวกเรามาอนที่บ้านแฟนของเธอได้ยังไง”

ญาณินนิ่งงัน...ความรู้สึกคล้ายถูกทรยศทิ่มแทงใจ...กรรณาก็เดินตามมาก็ช่วยเสริม

“อย่าไปยุ่งกับอิตานันอีกเชียว เจ้าชู้นั้ก มีแฟนอยู่แล้วยังมาอ่อยแกอีก”

“นั่นสิ เกลียदनั้กเชียว ฉันบอกแล้วว่าเจ๊จะต้องอกหัก ดุชิ พูดไม่ทันขาดคำ”

ญาณินตัวชา...เมื่อหันไปทางชายหนุ่มและหญิงสาว ทันสมัยสมกัน เขากำลังพูดอะไรบางอย่างกับแฟนของเขาเป็นภาษาอังกฤษรวดเร็ว ที่เธอฟังไม่ทันและไม่เข้าใจ...เธอกลืนน้ำลายแห่งความเง่างลงคอ...แล้วก็หันไปยิ้มให้เพื่อนทั้งสอง

“ไปกินข้าวกันดีกว่า ฉันซื้อไก่กามาฝากพวกแก” ว่าแล้วเธอก็เดินนำเพื่อนเข้าไปในบ้าน กรรณาก็ตามมาอย่างเสียงต่ำ

“นี่แกจะไม่บอกพวกเราเลยรีว่าไปไหนมา”

“ก็ไปอย่างที่เคยเห็นโน้นแหละ เขาชวนไปกินโจ๊ก แล้วฉันก็เห็นว่าพวกแกยังหลับอยู่ เลยไม่ได้ปลุก” ญาณินตอบเรียบๆ เมื่อเดินเข้าไปในบ้าน ก็มองหาหิ้งครวญจนเจอ แล้วเอาโจ๊กใส่สามให้เพื่อน ตลอดเวลา ก็พยายามปั้นสีหน้าให้เรียบที่สุด หากเพื่อนรักทั้งสองมีหรือจะไม่รู้ว่าเป็นเพื่อนเจ็บ

“ยายนั่นสุดยอดแสนเลยแก” สุคนธรสถอนใจออกมายาวเหยียดเมื่ออยู่กันตามลำพัง “เข้ามาเรียกคุณตานั้นแต่เช้าล้นบ้าน พอไม่เจอก็เดินค้นไปทั่ว พอเห็นพวกเราที่หิ้งก็โวยวายลั่นหาว่าเป็นอีหนูที่ถูกคุณตันทักมานอนที่นั่นทั้งสองคน เราถึงต้องรีบลงมารอแก้ที่หน้าบ้านนั่นแหละ”

“ฉันขอโทษที่ไปไหนไม่บอกกล่าว” ญาณินบอกเศร้าๆ และนั่งลงที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง เพื่อนทั้งสองเลยนั่งตาม

“ดีแล้วที่รู้ ต่อไปอย่ายุ่งกับเขาอีก” กรรณบอก

“ฮือ ไม่ยุ่งหรอก วันนี้ทำงานให้เขากันวันก็คงได้กลับแล้ว เพราะเมื่อคืนฉันก็ได้คุยกับคุณตาของเขาเยอะเหมือนกัน” ญาณินฉวยโอกาสเปลี่ยนเรื่องเสีย เพราะไม่อยากได้ยินเรื่องของติณห์กับแฟนสาวอีกต่อไป

“ฮ้า จริงเหอ” สองสาวอุทานออกมาพร้อมกัน

“จริง คุณหลวงบอกว่าท่านไม่ได้หลอกคนงาน แคไปบอกว่าอย่าเสี่ยงดังเท่านั้น แต่เรื่องบ้าน ท่านก็ขอว่าอย่ารีบ อายากให้คุณ...” ญาณินเกือบเรียกชื่อของเขามาด้วยความเคยชิน...หากความเจ็บช้ำในใจ...ก็ทำให้เธอเปลี่ยนเหมือนผลึกเขาออกไปให้กลายเป็นคนที่ห่างเหินที่สุด “ให้หลานชายของท่านบูรณะเสียใหม่ ฉันคิดว่าแค่นี้คุณตาก็คงพอใจ และคนงานคงจะกลับมาทำงานได้แล้ว”

“อะไรวะ บอกแค่นี้คนงานไม่น่าขวัญอ่อน ยิ่งพวกพม่าคาถาอาคมแกร่งกล้าจะตาย จะมากลัวเรื่องแค่นี้เหอ” สุคนธรสัจจารณ์

“ไม่รู้สิ สรุปว่าเจ้าของที่บอกอนุญาตแล้ว ท่านยังบอกว่าอยากจะทำอะไรก็ทำ ดีกว่าปล่อยที่ดินรกร้าง” ญาณินตอบตามที่ได้ยินมา “เอาเถอะ วันนี้ก็ไปไหว้บอกเจ้าที่เจ้าทางเสีย แล้วเราก็รีบกลับ ทีนี้ก็ให้หลานชายท่านทำงานต่อได้แล้ว”

“ดีเหมือนกัน งั้นตอนไปตลาด ฉันจะจองตัวรถทัวร์กลับกรุงเทพฯ

ตอนเย็นเลยละกัน เต็มเก็บเสื้อผ้าให้เรียบร้อย ทำงานเสร็จ รับเช็กแล้วก็พร้อมออกเดินทาง” สุคนธรสสรุปเสร็จสรรพ

“อ้อ...รีบๆ กินแล้วแต่งตัวเถอะ เต็มกำหนดพนักงานก็จะมารับแล้ว” ญาณินมองนาฬิกา ทั้งที่เหลือเวลาอีกกว่าชั่วโมง แต่เธอรู้สึกอึดอัดที่จะอยู่ที่นั่นต่อไป “พวกแกกินแล้วล้างเก็บให้เขาด้วยนะ ฉันจะขึ้นไปเก็บเสื้อผ้า”

ไม่ต้องรอให้เพื่อนตอบ เธอก็เดินออกจากห้องครัว แล้วเดินตัวสลับขึ้นบันไดไป โดยพยายามไม่สนใจติดพันกับแฟนสาวของเขานั่งอยู่ในห้องรับแขก ทำทางคุยกันเคร่งเครียด เห็นที่เขาต้องอธิบายยาวเรื่องที่พาผู้หญิงสามคนมานอนรวมบ้าน

เธอรีบเก็บเตียง ก่อนจะเก็บเสื้อผ้า ตลอดเวลาวิญญานของหลวงพิชัย-ภักดีก็ลอยผ่านไปผ่านมา และตะโกนห้าม

“อย่าไปเลยแม่หนู อย่าทิ้งไอ้ติดพันไว้ที่นั่นตามลำพังนะ อยู่ช่วยเขาเถอะ”

หากจิตใจของญาณินุ่นวายเกินกว่าจะทำสมาธิได้ แม้อิทธิพลของพระจันทร์เต็มดวงก็ไม่ได้ช่วยอะไร ดังนั้นแม้คุณหลวงจะพูดให้ตายไปอีกรอบ...เธอก็ไม่มีวันได้ยิน!

๕

สองสาวเดินขึ้นมาสมทบเมื่อญาณินเก็บข้าวของเสร็จพอดี สุคนธรสกับภรรนาจึงเก็บเสื้อผ้าที่มีไม้ก่ขึ้นลงกระเป๋ และนั่งรออยู่แต่บนห้องจนใกล้เวลาที่กำนันพงษ์จะมารับ จึงหิ้วกระเป๋าดำเดินลงมาข้างล่าง

ท่าทางหนุ่มสาวคงจะเคลียร์ปัญหากันเข้าใจแล้วเพราะได้ยินเสียงหัวเราะของหญิงสาวดังลอยมาตามลม ดิฉันจึงทำตัวเป็นเจ้าของบ้านที่ดี แนะนำแขกให้แฟนสาวรู้จัก

“เพนนี่ นี่คุณณิน คุณโรส และคุณกาน” ผายมือไปยังทั้งสามที่ยกมือขึ้นไหว้หญิงสาวที่เดาว่าอายุมากกว่าพวกตนอย่างมีมารยาท สายตาคมกริบภายใต้อายไลเนอร์สีดำตามแบบเทรนด์เกาหลีกราดมองพวกเธอ และจ้องญาณินนานกว่าปกติ เมื่อรับไหว้ก็ยกมือพนมแค่กึ่งกลางอกอย่างรวดเร็ว

“นี่คุณเพนนี่ เพ็ญณาภา ลูกสาวเจ้าของริเวอร์มูนิสเตอร์ที่อยู่ติดกับที่ของผม” เขาก็มองกระเป๋านมมือของทั้งสามที่ทำท่าพรวดจะจากไป แล้วก็ถามขึ้น “อ้าว พวกคุณจะไปไหน”

“กำนันพงษ์จะมารับพวกเราไปซื้อของไหว้เจ้าที่ แล้วเราจะเลยไปที่นั่นเลย” สุคนธรสก้าวออกมาข้างหน้าและตอบแทนญาณินที่หลบเงียบอยู่ด้านหลัง

“อ้าว ก็ไหนคุณบอกว่าห้ายผมไปด้วย” เขาโวย

“เราไม่ได้ห้ามนี่คะ ถ้าคุณจะตามไปก็อีกสักสองหรือสามชั่วโมงไปเจอกันที่นั่น เราจะต้องตั้งโต๊ะทำพิธีนาค คงไม่เสร็จง่ายๆ หรือคะ คุณเสร็จงานทางนี้เมื่อไหร่ก็ค่อยตามไป” กรรณตอบเสียงเย็นชา ปรายตาไปทางหญิงสาวข้างตัว เขา บอกไปให้รู้ว่าฐานะของเขาคืออะไร และรู้สึกหมั่นไส้สถานที่ขึ้นมาหลังจากที่เขาเป็นต้นเหตุให้เพื่อนของเธอเสียใจ

“นี่พวกเธอคือหมอมือชุดใหม่ที่คุณจ้างมาหรือคะ” เพ็ญณาถามเสียงสูงอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง คล้ายจะหัวเราะเยาะ แต่ก็ยังมีมารยาทพอที่จะระงับไว้ได้ทัน

“ช่วย กามนังพงษ์จ้างมา วันนี้พวกเธอจะไปไล่ผี” เขาหันไปตอบคำถาม “ที่จริง ผมไม่มีฐานะอะไร ผม...”

“พวกเราไปกันเองดีแล้วค่ะ” ญาณินแทรกขึ้นทันที เมื่อพอจะเดาออกมาว่าเขาตั้งใจจะทำอะไร หากต้องยกโขยงกันไปทั้งหมด เธอคงรู้สึกอึดอัดใจ “คุณตามไปที่ไร่สักตอนเที่ยงก็แล้วกันนะคะ หรือจะบ่ายก็ได้ เพราะคงจะใช้เวลานาน”

เมื่อถูกปฏิเสธเช่นนั้นดิณห์ก็หันตึงขึ้นมาทันที ยกเว้นเพ็ญณาที่ทำหน้าขึ้นทีเดียว

“เธอพูดก็ถูกนะคะ เราไปตอนที่พวกเธอทำพิธีดีกว่าค่ะ เพนนี่ไม่อยากไปเดินตลาด มั่นสกปรก”

สามสาวสะอึก สุนทรสหน้าบึ้ง ขณะที่กรรณหน้าตึงไปกว่าเดิม ยกเว้นญาณินที่ตอบ หากเสียงก็ปร่าเต็มที

“จริงค่ะ ไม่สนุกหรอก ถ้าคุณยังอยากไปดูพวกเราทำพิธี ก็ตามไปสักเที่ยงหรือบ่ายก็แล้วกันค่ะ”

“หรือถ้าคุณจะเปลี่ยนใจไม่ไป เราก็คงทำงานจนเสร็จค่อยส่งบิลมาเก็บกับคุณเอง และให้กามนังพงษ์คอยรายงานผลก็แล้วกัน” สุนทรสที่ไม่ลืมเรื่องงานบอก จากนั้นทั้งสามก็ยกมือไหว้ชายหนุ่ม เมื่อรถกระบะไฟร์วีลของกิตติพงษ์แล่นมาจอดที่หน้าบ้าน และบีบแตรเรียก

ดิณห์ยังทำหน้างั้นเมื่อสามสาวเดินออกประตูรั้วไป จนแทบไม่สนใจเพ็ญณาที่เข้ามาคลอ้งแขนเข้ากับเขา

“เพนนี่หิวข้าวแล้ว นี่ตั้งใจจะมาชวนไปทานเบอร์เกอร์ที่นั่น ดิฉันก็ไปทานข้าวเป็นเพื่อนเพนนี่ก่อนนะคะ แล้วเราก็อตามไปดูพวกเธอไล่ผีกัน” เสียงของเธอกลั่นหวั่นระ ดิฉันก็ก้มมองหญิงสาวข้างตัวด้วยความรู้สึกหงุดหงิด...ไม่แคล้วญาติคนคงจะเข้าใจผิดอย่างแน่นอน หากเขาจะทำอะไรก็ได้ นอกจากหาโอกาสอธิบายให้เธอเข้าใจภายหลังว่าเขายังโสดสนิท

“ทำไมคุณไม่กินที่ริสอร์ทของคุณกับพ่อกับแม่ของคุณล่ะ” เขากลับเป็นภาษาอังกฤษ

“ก็เพนนี่นี่คะ อยากทานกับดิฉัน นะ ไปด้วยกัน เราไม่ได้ทานข้าวด้วยกันนานแล้วนะ และเดี๋ยวนี้ดิฉันก็ไม่ค่อยแวะไปหาเพนนี่เลย” เธอรีบรื้อดิฉันได้แต่ถอนใจและพยักหน้ารับ

“ฉันคุณไปรอที่ริสอร์ทของคุณก็แล้วกัน เดี๋ยวผมจะตามไป”

“จริงนะคะ คุณต้องตามไปนะ” เพ็ญภาคาถาค้น

“ผมบอกว่ไปก็ไปสิ เอละ ผมมีธุระต้องจัดการ ทานข้าวเสร็จก็ยังมีงานต้องทำอีก เดี๋ยวผมจะขับรถตามคุณไป”

เพ็ญภาจำต้องเดินไปที่รถ เมื่อเห็นสีหน้าของหนุ่มเจ้าของบ้าน จึงไม่กล้าเข้าชี้มากกว่านั้น พอรถสปอร์ตสีแดงลับตาไปเท่านั้น ดิฉันก็รีบปิดบ้านแล้วขับรถไปยังตลาดหมายจะตามญาติไปทันที เขาต้องขับรถวนหลายรอบทีเดียวกว่าจะเห็นรถของกิตติพงษ์ เมื่อเจอที่จอดรถก็แจ้งลงไปทันที โดยมีวิญญาณของหลวงพิชัยภักดิ์ซึ่งนั่งอยู่เบาะข้างคนขับคอยส่งกำลังใจไปเชียร์

“ดีมากหลานรัก รีบตามไปแก้ตัวให้เร็วที่สุด ก่อนที่แม่หนูนั้นจะกลับกรุงเทพฯ ข้าบอกก่อนนะเว้ยว่าหัวเด็ดตีนขาด ก็จะไม่ยอมเกิดเป็นลูกยายปากแดงนั่นเด็ดขาด ชินเอ็งแต่งกับมัน เอ็งกับข้าจะต้องตัดตาดัดหลานกันแน่!”

ดิฉันเดินมองหาหญิงสาวทั้งสามในตลาดจนทั่ว กว่าเจเจอเวลาผ่านไปเกือบสิบนาที เห็นหญิงสาวทั้งสามกำลังยืนอยู่หน้าร้านขายหมู คนตัวสูงส่งกำลังชี้สั่งหัวหมูเพื่อให้เจ้าของร้านจัดการต้มให้เสร็จสรรพ โดยที่ก้านพวงส่งลูกน้องผู้ชายสองคนให้เดินตามเพื่อช่วยหิ้วของ ส่วนตัวเองหายไปไหนไม่รู้

เขาเดินเข้าไปถึงตัวญาติ และเรียกขึ้น

“คุณณีน”

คนถูกเรียกหันขวับ ดวงตาส้มเบิกกว้างเมื่อเห็นเขา ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเฉยชา

“คุณมาทำอะไรที่นี่หรือคะ”

“ผมอยากจากคุยกับคุณ” เขาทำหน้าเคร่งเครียด เท่านั้นแม่สาวตัวโย่งก็ออกมาขวางทันที

“นี่คุณ เราจะต้องซื้อของเพื่อทำงานให้คุณ ไม่มีเวลามานั่งคุยหรอก”

“ผมขอเวลาแค่หนึ่งนาที่” เขาส่งสายตาส่อหวอนวนญาณีน ไม่สนใจคนอื่นที่อยู่รอบข้างเลยสักนิด

“อย่าไปเจ้ ไม่มีประโยชน์ที่จะคุย หรือถ้าไม่สบายใจมากๆ ก็ยกเลิกสัญญาไปเลย ไม่ต้องท่งทำงานกันแล้ว จะได้คืนเงินเขาไป” สาวเลือดร้อนไม่ยินยอม เพราะเธอจะต้องช่วยปกป้องเพื่อนให้รอดพ้นจากพวกตะเข้ตะโงะทั้งหลายที่อาจเห็นว่าพวกเธออ่อนหัด ดิถุ์ตกใจ ไม่นึกว่าหญิงสาวจะเลือดเดือดเพียงนี้ หากเขายังไม่ทันได้ตอบโต้ ญาณีนก็เอ่ยขึ้น

“เอาเถอะ แค่นาทีเดียว” เธอบอก เดินเลี้ยวไปทางหนึ่ง เขาก็รีบเดินตามไป แล้วเธอก็หยุดลงตรงที่ว่างห่างมาจากเส้นทางคนสัญจร แม่เพื่อนสาวทั้งสองจะทำหน้าตาไม่พอใจ แต่ก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากรีบหันไปสั่งหมูให้เสร็จ เพราะจะต้องไปที่ร้านเบ็ดเตล็ดอีก

“มีอะไรหรือคะ” ญาณีนเปิดฉากถาม

“You’re mad at me?...คุณโกรธผมซ้ายหมาย”

“เปล่านี่คะ ทำไมฉันต้องทำอย่างนั้น” ญาณีนปฏิเสธทันควัน “คุณเป็นนายจ้างของฉัน ฉันรับเงินคุณมาทำงาน ก็เท่านั้นเอง”

“มาย่จริง ผมรู้ว่าคุณมาย่พอจาย” เขายังยืนยัน

“เอจึ้นะคะ” เธอพยายามสงบสติอารมณ์ ไม่อยากเสียเวลาต่อปากต่อคำ เพราะไม่มีประโยชน์ที่จะทำเช่นนั้น “เพื่อความสบายใจของคุณ ฉันก็จะบอกคุณตรงนี้เลยว่าไม่ได้โกรธคะ เพราะไม่รู้จะโกรธคุณเรื่องอะไร อีกอย่าง งานของเราคงใกล้เสร็จแล้ว เย็นนี้เราก็กลับ”

“ก็หนายคุณว่างานอาจมาง่ายเสร็จ ต้องต่อคอนเทร็กต์ยางยาล่ะ” เขา
ตีรวนคล้ายเด็กไม่พอใจ

“นั่นมันเมื่อวานค่ะ เมื่อคืนฉันติดต่อกับคุณหลวงได้แล้ว ท่านบอกฉันว่า
อนุญาตให้คุณสร้างรีสอร์ทได้ ดังนั้นวันนี้เราจึงตั้งโต๊ะบวงสรวงบอกเจ้าที่เจ้าทาง
ให้ถูกต้องตามหลัก ต่อไปคุณก็เริ่มทำงานต่ออย่างปลอดภัยได้แล้วค่ะ” เธอ
บอกไปอย่างที่ได้พูดคุยกับเพื่อน... หากลืมไปเสียสนิทว่า...คำพูดที่ฟังดูธรรมดาๆ
นั้น มันไม่ธรรมดาสำหรับดิฉัน

ดวงตาของเขาเบิกกว้าง...

“What! Are you telling me that you talked with grandpa?
...Oh my god...” สายตาของเขาดูตื่นตะลึง แม้แต่คำพูดก็แปลเป็นไทยไม่ทัน
เหมือนเห็นเธอเป็นคนสติวิปลาสไปเสียแล้ว...

ความเจ็บปวดเล่นเข้ากระแทกกลางใจเป็นระลอกที่สองภายในเวลา
ไม่ถึงชั่วโมง...ครั้งแรกเจ็บใจที่ถูกหลอก ครั้งนี้เจ็บเพราะเขากำลังคิดว่าเธอเป็น
คนบ้า...ทั้งที่สิ่งนั้นคือความจริง แต่ใครจะเชื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนหัวนอก
อย่างเขา

“ใช่ค่ะ ฉันคุยกับคุณหลวงเมื่อคืน” เธอกระซิบบอกเสียงขึ้น เย้ยหยัน
ตัวเองว่าตนจะคาดหวังอะไรจากผู้ชายที่รู้ความจริงถึงญาณพิเศษของเธอ ทันท
ที่ทุกคนรู้ก็วิ่งหนีทางจุกตุดกันไปหมด ซึ่งก็คงไม่เว้นดิฉัน

“เอาละค่ะ” เธอแสริ่งยิ้มหน้าขึ้นเมื่อปิดการสนทนา “ขอให้ฉันได้ทำงาน
สมกับค่าแรงที่คุณจ้างมาเสียทีนะค่ะ อีกประมาณสองชั่วโมงของไหว้ทุกอย่าง
จะเสร็จ แล้วเราจะตั้งโต๊ะบวงสรวงกันที่หน้าบ้านเรือนไทย ถ้าคุณต้องการ
เข้าร่วมพิธี ก็ยินดีค่ะ”

พูดจบเธอก็เดินอ้อมตัวเขายังคงยืนตะลึงไปหาเพื่อนสาวที่รอคอย จาก
นั้นทั้งสามก็ออกเดินอีกครั้ง หากทันทีที่เลี้ยวเข้าตรอกเล็กๆ ไป ญาณนั้นก็หัน
มาบอกเพื่อน

“ฉันหิวน้ำ ขอไปซื้อกาแฟแบบหนึ่งนะ เดี่ยวมา”

เธอไม่รอฟังคำตอบ ก็เดินจ้ำออกไปทันที แล้วน้ำตาแห่งความน้อยใจ
ก็ผุดออกมาจนเช็ดแทบไม่ทัน...แต่ที่ไม่อยากไห้ใครเห็น เพราะไม่อยากไห้เพื่อน

ไม่สบายใจ...แม้รู้ว่าทุกคนจะหัวอกเดียวกัน แต่เมื่อเธอคิดถึงสายตาของดิฉันท์เมื่อครู่แล้ว เธอก็แทบอยากจะทำกร็ร้องออกมาด้วยความคับแค้นใจ

ทำไมเธอถึงไม่เกิดมาเหมือนชาวบ้านชาวช่องเขา ทำไมเธอจะต้องเป็นคนแปลกที่ทุกคนรังเกียจ หรือมองว่าเป็นคนบ้า...

เธอเช็ดน้ำตาที่ไหลริน...เมื่อเดินเข้าไปในร้านกาแฟของท้องถิ่น สั่งมัวๆ ไป เมื่อได้กาแฟแล้วก็ไปนั่งสงบสติอารมณ์อยู่ที่มุมด้านในของร้าน ตั้งใจจะขับน้ำตาให้แห้งแล้วจึงจะกลับไปหาเพื่อน

หากก่อนที่เธอจะลุกออกไปก็เห็นก้านันพงษ์เดินเข้ามาพร้อมกับผู้ชายอายุราวห้าสิบกว่าทำทางภูมิฐานคนหนึ่ง สวมแว่นทาบทิมล้อมเพชรวงใหญ่และสร้อยคอทองคำเส้นหนา ก้านันพงษ์คงมัวแต่ถอนรับแขกคนสำคัญจึงไม่สังเกตเห็นเธอที่นั่งอยู่ข้างใน ทั้งสองยืนหันหลังให้เธอขณะสั่งกาแฟ แล้วเสียงของชายผู้นั้นก็ดังเข้ามาในหู

“ผมไม่อยากให้โลผีได้เลย ที่ดินตรงนั้นสวยมากนะ ถ้ารวมกับผมได้จะดีมาก รีสอร์ตของผมกำลังทุ้มลงโฆษณาอย่างหนัก คิดว่าไปได้รู้แน่แต่ที่มันน้อยไป ถ้าคุณดิฉันท์ยอมขาย ผมสู้ราคาเต็มที่ อีกอย่าง แค่เคยมีประสบการณ์บริหารงานบริษัทฝรั่ง ไข่จะมาเปิดเองที่นี่ได้ วงการธุรกิจของไทยมันต้องเลือสิ่งทิง กระทิง แรด” เสียงของเขาเต็มไปด้วยการดูถูกความสามารถของดิฉันท์

“ผมบอกเขาแล้วครับ พวกฝรั่งก็แบบนี้ ดื้อ ไม่รู้จักเจ้าที่เจ้าทางต้องให้เจอบกับตัวเอง นี่ผมก็เลยจ้างเด็กๆ ที่ประกาศทางอินเทอร์เน็ตว่าเป็นบริษัทปราบผีมาทำงาน” ก้านันพงษ์หัวเราะเบาๆ “พอดีลูกชายผมเอามาให้ดูเห็นว่าตลกดี ผมก็ลองติดต้อไป เพิ่งได้เห็นตัวจริงเมื่อวาน น่าขันครับ มีแต่เด็กๆ ทั้งนั้น ผมคิดว่าพวกเธอคงไม่ไปมากกว่า พวกตม้ตุน่หลอกลงงนะครับ เจอผีเข้าจริงๆ ไข่คร้านจะรีบวิ่งหนี งานคงไม่สำเร็จหรอก แต่เมื่อเขาต้องการหาคนมา ผมก็ช่วยหาตามหน้าที่ ถ้ากลุ่มนี้ทำงานไม่สำเร็จ เขาก็อาจจะตัดสินใจขายที่แล้วก็ได้”

“ดี ถ้าคุณทำให้คุณดิฉันท์ขายที่ให้ได้ ผมจะให้รางวัลอย่างงาม เพิ่มค่านายหน้าให้อีกหนึ่งเปอร์เซ็นต์เลยเอ้า”

ก้านันพงษ์ยิ้ม...ในหัวของเขาก็คิดคำนวณ...

ญาณินตัวขาวอีกระลอก เธอไม่กล้าเดินออกจากร้าน นั่งรอนกว่าทั้งสอง

ได้รับการแพและแยกย้ายกันไป เธอจึงรีบเดินออกไปตามหาเพื่อนในตลาดที่แผงผลไม้ แล้วรีบดึงเพื่อนออกมาห่างจากคนของกิตติพงษ์และถ่ายทอดสิ่งที่ได้ยินมาทั้งหมดให้ทั้งสองฟัง

ผลก็คือสุคนธรสหงุดหงิดจนแทบจะร้องกรี๊ดที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นเด็กไร้น้ำยา กิตติพงษ์ไม่คิดว่าพวกเธอจะทำงานได้สำเร็จมาตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ที่จ้างมาก็เพราะจะได้เป็นตัวกระตุ้นให้ดิ้นหยาขยที่เพื่อจะเอาค่านายหน้าเท่านั้น ส่วนกรรมาก็ได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันด้วยความโกรธที่ไม่แพ้กัน

“ถ้าอย่างนั้นเราจะต้องแสดงให้เห็นให้ได้ว่าเราไม่ใช่พวกไร้น้ำยา เมื่อคุณดิ้นหยาขยเราเสียเงินมาแล้ว เราก็จะต้องทำงานให้เต็มที่” ญาณินบอกและนึกสงสารชายหนุ่มขึ้นมาทันใด ที่หัวเดียวกระเทียมลีบ หมายถึงกลับมาลงทุนที่บ้านเกิดเมืองนอน และแม้จะเคยเป็นผู้บริหารระดับสูงมาจากโรงแรมระดับโลก แต่ก็ไม่เคยเจอเล่ห์เหลี่ยมกลโกงของนักธุรกิจเมืองไทย ที่กล้าทำสารพัดรูปแบบเพื่อให้ได้ผลประโยชน์ของตนเอง

“ดี บ่ายนี้ฉันจะแสดงให้เห็นเต็มที่เลย จะทำพิธีชุดใหญ่ ทั้งเบิกฟ้า เบิกสวรรค์ วางฤกษ์อำนวยการให้คุณดิ้นหยาขยมาค้าขึ้น เจ้าที่เจ้าทางรับเครื่องบวงสรวงไปแล้วก็จะเปิดทางให้เขาสะดวกโยธิน” สุคนธรสหมายมั่น

“ดี” กรรมพยากหน้า ดวงตาหริ่งด้วยความมุ่งมั่น “ฉันรีบจัดการซื้อของให้เสร็จ แล้วลงมือทำงานเสียที ให้ก้านพงษ์มันรู้เสียมั่งว่าเขากำลังล้อเล่นกับใคร”

โต๊ะสี่เหลี่ยมขนาดสองเมตรคูณสองเมตรซึ่งวางเครื่องบวงสรวงชุดใหญ่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำแควน้อยโดยได้วางทิศทางองศาที่ถูกต้อง และวางฤกษ์พานาที่เป็นมงคลสำหรับการเริ่มต้นเปิดกิจการให้รุ่งเรืองไปในวันข้างหน้า สุคนธรสในชุดพราหมณ์ปักรูปลงบนเครื่องไหว้แต่ละอย่างและเริ่มทำพิธีตามเวลาโดยไม่สนใจว่าใครจะอยู่หรือไม่

เธอท่องคาถาเสียงดัง แม้นรอบข้างจะไม่รู้เรื่อง หากเสียงที่เต็มไปด้วยอำนาจสะท้อนอยู่ในหูเขา ก็ทำให้ชนลูกเกรียวได้เหมือนกัน ญาณินกับกรรมนึ่งขัดสมาธิอยู่ทางด้านหลัง ขณะที่กิตติพงษ์และคนของเขาไปนั่งอยู่ตรงใต้ต้นไม้ใหญ่เกี่ยวกับพิธีกรรมใดๆ ยกเว้นดิ้นหยาขยที่นั่งอยู่เบื้องหลังของสามสาวโดย

ไม่สนใจเสียงคัดค้านของเพ็ญภาว่าพื้นสกปรก หญิงสาวคนสวยจึงกระพืด-กระพืดไปนั่งที่เก้าอี้ซึ่งคนของก้านหนุ่มใหญ่เอามาวางข้างๆ แล้วเธอก็ชวนคุยเพื่อฆ่าเวลา

“วันนี้ได้เจอกับป้าไหมคะ”

“เจอแล้วครับ” กิตติพงษ์ตอบอย่างนอบน้อม

“ป้าว่าไงบ้าง” เพ็ญภาวางท่า

“ก็คุยเรื่องที่ดินผืนนี้ละครับ ท่านยังสนใจอยากจะซื้ออยู่มาก”

“ที่จริง ดิฉันน่าจะขายแล้วไปทำงานให้ป้าแทน อีกหน่อยหลังจากที่เราแต่งงานกัน ที่ดินผืนนี้ก็ไม่ได้ไปไหน ก็ยังเป็นของเรานั่นแหละ” เพ็ญภาทำเสียงไม่พอใจ “นี่บอกตั้งไม่รู้กี่ครั้งก็ไม่ยอมขายเสียที ดุชิ รกอย่างกะป้า ไม่รู้ต้องลงทุนไปอีกเท่าไรกว่าจะสร้างบ้านสร้างรีสอร์ท เงินจมไปอีกเยอะ”

“ครับ” คนฟังตอบยี้มๆ ไม่แสดงความคิดเห็นอะไรในฐานะคนกลางที่ดี

“แล้วนี่ยังจ้างเด็กที่ไหนก็ไม่รู้มาไล่ผี ไม่รู้ว่าเขาเชื่อไปได้ยังไง” เธอบ่นปากไปทางกลางวง ที่หญิงสาวตัวโย่งกำลังสวดบริกรรมคาถาอย่างไม่มีท่าทีจะเสียงแหบแห้ง

กิตติพงษ์ไม่ตอบอีกเช่นกันว่าเขาเป็นคนหาหญิงสาวกลุ่มนี้มา เพราะไม่อยากจะนิทานนายจ้างระยะผาชนเช่นนี้ เพ็ญภาจึงพูดขึ้นอีก

“ถ้าขายให้ป้าละก็ ป้าจัดการเรื่องจิปจายพวกนี้ได้แน่ และที่เพนนิมานี่ก็อยากจะรู้กันว่านางพวกนั้นมันจะทำอะไรต่อไป ดีไม่ดีถ้ามันรู้ว่าดิฉันห่มเงิน มันอาจจะอ่อยจับเขาเอาไว้เสียเอง”

คนฟังได้แต่ยี้ม...เพราะรู้ว่าบุตรสาวของเลี้ยบิงหรือปิยะพันธ์ เจ้าของริเวอร์มูนิสเตอร์ตั้นประกาศจ้างจ้องดิฉันมาตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น และที่เยาวินผู้หญิงคนอื่นที่เข้ามาใกล้ชิดชายหนุ่มชนิตมดไม่ให้ไต่ ไ้ไรไม่ให้ต่อม ทั้งที่ฝ่ายชายยังไม่แสดงท่าทีใดๆ นอกจากวางตัวอย่างสุภาพเสมอต้นเสมอปลาย ส่วนเรื่องแต่งงานที่เพ็ญภาเอ่ยถึง เขาก็ยังไม่เคยได้ยินจากดิฉันแต่อย่างใด

เมื่ออีกฝ่ายไม่ตอบได้ หญิงสาวก็หมดอารมณ์จะคุย จึงนั่งบ่นบึ้งหันไปทางกลางแจ้งอีกครั้ง และตั้งใจจะคอยสมน้ำหน้าดิฉันให้เสียใจ หากหญิงสาวทั้งสามนั้นทำงานไม่สำเร็จอย่างที่เขาคิด

ดิฉันนั่งเฝ้ามาทางด้านหลังญาติที่นั่นอยู่ในท่าขัดสมาธินั่งนับตั้งแต่เริ่มพิธี เขาเห็นดวงหน้าवलของเธอสงบนิ่ง ดวงตาหลับพร้อมอย่างคนมีความสุข

เธอนั่งสงบอยู่ได้อย่างไร ในขณะที่เขากำลังมึนงงไปหมดแล้ว!

เขาไม่อยากเชื่อเลยว่า ญาติจะประกาศออกมาว่าคุยกับผีได้ หรือเธอเป็นบ้าไปแล้ว...ใช่ เธอจะต้องเป็นบ้าไปแน่ๆ ที่กล้าพูดออกมาแบบนั้นกลางตลาด ซึ่งหลังจากเธอเดินไปกับเพื่อน เขาก็เดินกลับที่รถอย่างงงๆ เหมือนนักมวยที่ถูกต่อยจนนับสิบ หรืออาจจะถูกหนีอกไปแล้วตั้งแต่กลางเวทีด้วยซ้ำ

เขายังคงไม่หายเมื่อขับรถไปรับประทานอาหารกับเพื่อนภาอย่างที่รับปาก แต่ยังคงมารอพวกเธอที่นั่นรถของก้านพงษ์มาถึงและเริ่มตั้งโต๊ะประกอบพิธี

ตลอดเวลาญาติไม่สบตาเขาเลย เธอตั้งใจช่วยเพื่อนร่างโย่งตั้งโต๊ะหลังจากวงทิศทางได้เรียบร้อยแล้ว พอทั้งสามนั่งลงตรงหน้า เขาก็นั่งตาม และยังคงอยู่ในอาการมึนงงไม่หาย ทั้งยังไม่รู้ว่าหลังทำพิธีกรรมเสร็จแล้วปัญหาทุกอย่างจะจบสิ้น และเขาจะแน่ใจได้อย่างไรว่าพวกเธอไม่ใช่คนต้มตุ๋นหลอกหลวง

ญาติพยายามทำจิตใจให้สงบนิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอพยายามปิดเรื่องดิ้นหนีออกไปจากใจ หากก็ทำได้ยากเต็มทีเมื่อเขายังวนเวียนอยู่ในกลิ่นๆ แม้กระทั่งถึงเวลาประกอบพิธี เขาก็ยังนั่งอยู่ไม่ห่าง

เมื่อเป็นเช่นนั้น เธอจึงต้องใช้เทคนิคสุดท้าย ด้วยการดึงตัวเองออกไปให้ไกลจากสภาพแวดล้อม และบอกตัวเองว่าเธอกำลังนั่งอยู่ในเรือนไทยที่อยู่ด้านหลังตามลำพัง แล้วมันก็ได้ผลเมื่อเธอพบว่าตนกำลังยืนอยู่กลางลานบ้านที่เปิดโล่ง คุณหลวงในชุดเสื้อผ้าฝ้ายคอกลมและกางเกงแพรแบบสวมอยู่กับบ้านก็เดินออกมาต้อนรับ

“มาแล้วรีแม่หนู”

“คะคุณหลวง” เธอยิ้มและยกมือขึ้นไหว้อย่างมีสัมมาคารวะ ไม่ยอมเรียกชายชราว่าคุณตาอีก เพราะไม่คิดจะนับญาติกับเขาอีกแล้ว

“มาเถอะ ไปนั่งที่ศาลา แล้วเราจะได้อยู่กัน” ท่านผายมือไปทางศาลาบนชาน แล้วท่านก็นั่งบนตั่งไม้ยกสูง เธอจึงนั่งพับเพียบบนพื้นอย่างนอบน้อม

“หนูบอกหลานชายท่านแล้วว่าท่านอนุญาตให้เขาทำรีสอร์ทได้” เธอออกไปหน้าเค้าร้าหมองลงไปเมื่อคิดถึงดิฐนที่ที่ยืนตกตะลึงในตลาด “วันนี้เพื่อนหนูทำพิธีเบิกฟ้าและวางฤกษ์ให้เขาอย่างดีที่สุด ซึ่งบังเอิญวันนี้ฤกษ์ดีเสียด้วย”

หลวงพิชัยภักดีพยักหน้าด้วยความพอใจ แล้วญาณนั้นก็เล่าต่อ

“ดูท่าทางเขาจะมีอุปสรรคเยอะเหมือนกันนะคะท่าน” เธอถอนใจเบาๆ “เมื่อกี้หนูได้ยินมาว่าเจ้าของรีสอร์ทข้างๆ อยากจะซื้อที่จากเขา กำนันพงษ์ที่ทำงานให้เขาก็ดูไม่น่าไว้วางใจยังงั้นไม่รู้ค่ะ เหมือนมีลบลมคมใน ท่าทางอยากขายที่ดินกินค่านายหน้ามากกว่าอยากจะทำงานให้คุณดิฐน”

คุณหลวงพยักหน้ารับด้วยสีหน้าหนักใจ และบอก

“หนูช่วยบอกเจ้าดิฐนให้มันหน่อยได้ไหมว่าอย่าขาย มันเป็นสมบัติของปู่ของย่าที่มากับเบิก ถ้าขาย อีกหน่อยลูกหลานของฉันคงไม่มีใครจะอยู่แผ่นดินไทยสักคนแน่”

“เขาคงไม่เชื่อหนูหรอกค่ะ” เธอตอบ ตาแดงๆ เหมือนจะร้องไห้ “เมื่อกี้หนูบอกว่าติดต่อกับคุณหลวงได้ เขาก็แทบช็อก คงคิดว่าหนูบ้าไปแล้ว”

“นั่นสินะ” ท่านเพิ่มพ้ำ “มันยิ่งฝรั่งมังค่าอยู่ด้วย ไม่เชื่อเรื่องนี้อยู่แล้ว”

“ใช่ค่ะ หนูคงช่วยท่านได้แค่นี้จริงๆ และหนูบอกเขาแล้วว่าคุณหลวงอนุญาต ต่อไปทุกอย่างคงจะราบรื่น ส่วนเรื่องบูรณะบ้านหลังนี้ เดี่ยวหนูจะบอกเขาอีกทีนะคะ”

ดวงตาของชายชราเค้าร้าหมอง...แต่เธอก็ช่วยอะไรไม่ได้มากกว่าเป็นแมสเซนเจอร์ส่งสาส์นให้อีกครั้ง

“คุณหลวงมีอะไรจะฝากบอกเขาอีกไหมคะ หนูจะส่งสาส์นให้เขาอีกครั้งก่อนที่หนูจะกลับกรุงเทพฯ”

“บอกมันว่า อย่าแต่งงานกับน้องปากแดงนั่นเด็ดขาด ไม่งั้นฉันจะตัดตาดัดหลานกับมัน” เสียงของท่านเข้มงวด “ส่วนไอ้กำนันนั่น บอกไอ้ดิฐนให้มันว่าเลิกจ้างได้แล้ว มีอะไรให้ไปหาทนายความสมชาติ เขาจะช่วยได้”

“คะท่าน” เธอตอบ และยกมือขึ้นไหว้ตั้งใจจะกล่าวลา “ถ้าไม่มีอะไรแล้ว หนูก็ขอตัวก่อนนะคะ”

“เดี๋ยวก่อนแม่หนู”

“คะ” ญาณินงยหน้าขึ้นมองผู้สูงวัยกว่า รอคอยที่ท่านจะพูดอะไร แล้วท่านก็เอ่ยขึ้น คล้ายขอร้อง

“หนูจะอยู่ช่วยเจ้าติณห์มันนานอีกสักนิดไม่ได้หรือ อย่างน้อยก็ช่วยมันจนกว่าจะเปิดไธ้สวดๆ อะไรของมันได้” ท่านถามด้วยความคาดหวัง...อย่างน้อยที่สุด หนุ่มสาวจะได้มีโอกาสใกล้ชิดกันอีกสักนิด หากไม่รักไม่ชอบก็แยกย้ายกันไป ท่านก็ไม่ว่า

“หนูเสียใจค่ะท่าน” ญาณินจำต้องตอบตามจริง “เขาจ้างหนูมาทำงานเมื่องานเสร็จก็หมดสัญญา แล้วหนูจะอยู่ที่ไหนในฐานะอะไรคะ”

“ก็ทำงานให้ฉันยังงี้ละ” คุณหลวงตอบทันที

ญาณินยิ้มเจื่อนๆ ถ้าทำงานให้ท่าน แล้วเธอจะไปรับเงินที่ไหน หากท่านคงจะรู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ จึงเอ่ยขึ้น

“ฉันมีทองคำที่ซ่อนอยู่ในบ้านหลังนี้ มีฉันคนเดียวเท่านั้นที่รู้ว่าอยู่ตรงไหน ถ้าหนูรับปากจะทำงานให้ฉัน ฉันก็จะบอกที่ซ่อน...ว่าแต่ทองคำเดียวนั้นมันบาทละเท่าไรกันล่ะ แล้วมันพอค่าจ้างหนูไหม?”

“บาทละเกือบสองหมื่นแล้วค่ะ และค่าจ้างหนูก็ได้แพงขนาดนั้น”

“งั้นเรียกเงินค่าจ้างมาเลย ฉันมีทองคำแท่งละสิบบาทซ่อนไว้ที่บ้านก็มากอยู่ ถ้าหนูยอมทำงานให้ฉัน ฉันจะยกให้หนูสิบแท่งเลย” คุณหลวงไม่ประหลาดใจสักนิด...เพราะไม่ว่าจะผ่านไปกี่ยุคก็สมัย ทองคำก็ยังสูงค่าเสมอ เพียงแต่มันแพงกว่าที่เขาคาดคิดไว้ แต่นั่นก็เป็นข้อดี เพราะจะได้ดึงดูดใจหญิงสาวให้รับปากทำงานกับตน อีกทั้งทองคำที่ซุกซ่อนไว้ก็มีมากมาย จะแบ่งให้หญิงสาวสักสิบแท่ง หลานชายของเขาก็ชนหน้าแข้งไม่ร่วงอยู่แล้ว

โอ้...ญาณินจะเป็นลม ทองคำหนึ่งร้อยบาท ก็เท่ากับ...โอ้ย สมองซึกขวาของเธอคิดเลขไม่ทัน อย่างน้อยก็คงเป็นล้าน...

ว่าแต่จู่ๆ เธอจะมาหอบหิ้วทองออกไปจากบ้านหลังนี้ได้ยังไง ถ้าติณห์เห็นคงรีบคว้าปืนไล่ยิงเธอไปก่อนแล้ววามาขโมยทองของคุณตาเขา

“หนู...” เธอลังเล เงินทองไม่ใช่่น้อย ถ้ารับปาก ก็เหมือนทำงานให้ผี...แต่ฮะ ผีก็มีเงินให้เน่หว่า คนที่บริษัทใกล้จะปิดตัวลงแล้ว เงินเป็นล้านไม่น้อยเลย

“สรุปว่าหนูตกลง” คุณหลวงรวบรัด “ดีมาก อยู่ช่วยไธ้ติณห์มันก่อน พอ

มันซ่อมแซมบ้านหลังนี้และสร้างไอ้สวดของมันเสร็จแล้ว ฉันจะบอกที่ซ่อนทองให้”

“แต่...” เธออ้าปากจะคำน เรื่องเงินเธอก็สนใจอยู่หรอก แต่ปัญหาเรื่องหัวใจนะสิ เธอกำลังจะเอาตัวเองเข้ามาเสี่ยงกับการรอกหักแน่นอน เธอจึงรีบหัวงอออกไป

“หนูมีเพื่อนอีกสี่คน พวกเธอสามารถติดต่อกับวิญญาณได้หมด คุณหลวงเลือกพวกเธอแทนหนูก็แล้วกันนะคะ” งานก็อยากรับ แต่เรื่องหัวใจ เธอขอถอยดีกว่า

“นั่งหนูสองคนนั้นก็เหมือนกึ่งแห้ง ไอ้ดิฉันคงไม่ชอบ เพราะมันหลานฉัน ฉันรู้ว่ามันชอบผู้หญิงแบบไหน” ท่านบอกด้วยความมั่นใจ ไม่สนใจว่าคนฟังจะอ้าปากค้างเมื่อพูดต่อ “ส่วนนั่งหนูสองคนที่มาด้วยเมื่อวานก็ดูประหลาดเหมือนตุ๊กตา แต่ที่สองที่ก็ทำท่าจะแตกแล้ว สรุปว่าหนูถูกใจฉัน เอ๊ย ถูกใจไอ้ดิฉันที่สุด”

นั่นไง...ตายไปแล้วตั้งหลายสิบปีก็ยังไม่วายเจ้าชู้ เธอที่ตามองคุณหลวงด้วยสายตาไม่ชอบใจนัก

“ถ้าฉันหนูขอติดดูก่อนก็แล้วกันนะคะ เพราะหนูต้องปรึกษากับเพื่อนๆ แล้วจึงจะให้คำตอบได้ค่ะ” เธอต้องเล่นตัวสักนิด ไม่อย่างนั้นคุณหลวงอาจคิดได้ว่าเธออยากได้ทองของท่านจนตัวสั่น ทั้งที่ก็อยากได้นั่นแหละ ความคิดในตอนนั้นเธอกำลังลึบเล ระหว่างปัญหาของบริษัทกับปัญหาหัวใจ

“อย่าคิดนานน่ะนะ ไอ้ดิฉันมันต้องการใครสักคนที่หวังดีกับมันจริงๆ อยู่ข้างๆ ไม่อย่างนั้นงานของมันจะไม่มีวันสำเร็จแน่” ท่านกำชับ

ญาติินอดเห็นด้วยไม่ได้ เพราะแค่เพียงวันเดียวเธอก็เห็นทั้งเสียทั้งจะเซ่เตรียมมาบเหยื่อขึ้นงามอยู่ ถ้าเธอทิ้งเขาไปตอนนี้...อีกไม่นาน ที่ดินผืนนี้อาจจะถูกเปลี่ยนมือ แล้ววิญญาณของคุณหลวงจะต้องร่อนเร่ไม่มีที่พักพิง

หญิงสาวยังไม่ได้ตอบคำถามของหลวงพิชัยภักดี และยังไม่ได้ออกจากสมาธิ จู่ๆ ท้องฟ้าที่กระจ่างก็มีเงามืดพาดผ่าน คล้ายเป็นเมฆฝนก้อนใหญ่ลอยอยู่เหนือเรือนไทย ทั้งเธอกับคุณหลวงเงยหน้าขึ้นมองพร้อมกันด้วยความสงสัย แล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงกริ๊ดร้องโหยหวน เหมือนเปรตอสุรกายมาขอส่วนบุญ

“นั่นอะไร?” เจ้าของบ้านลุกขึ้นด้วยความตกใจที่เห็นเงามืดจำนวนมาก

ลอยผ่านศีรษะไป “วิญญาณพวกนั้นมาจากไหนกัน”

“พวกผีตายโหงคะคุณหลวง ตายจริง ไม่รู้เพื่อนหนูได้ยินหรือเปล่า หนูต้องรีบกลับไปทีลานพิธีก่อนนะคะ แล้วหนูจะกลับมาให้คำตอบท่านที่หลังคะ”

เธอไม่รอฟังคำตอบจากชายชรา เมื่อลอยรูปไปยังลานพิธีก็เห็นวิญญาณเร่ร่อนนับสิบๆ กำลังรุมกินอาหารบนโต๊ะอย่างเอร็ดอร่อย โดยมีเจ้าที่ยืนมองหากทำอะไรไม่ได้ ก่อนที่ท่านจะตัดสินใจหายวับไป

ญาณิเห็นกรรณายกมือขึ้นปิดหู เมื่อเสียงของอสุรกายเหล่านั้นเล็กแหลมเสียดแทงแก้วหูอย่างยิ่ง แม้แต่เธอก็ยากจะยกมือขึ้นปิด แล้วเธอก็ตัวดออกไป

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ นั่นไม่ใช่ของพวกคุณ”

พวกที่กำลังรุมกินอาหารบนโต๊ะหยุดลง...แล้วญาณิก็ต้องถอยกรูดเมื่อสายตาสีแดงกำหนัดมองเธอ และตนหนึ่งก็เริ่มย่างสามขุมเข้ามาหา ตามมาด้วยวิญญาณอีกทั้งโขยง เธอไม่รู้ว่าขณะอยู่ในญาณจะถูกรุมทำร้ายได้หรือไม่ เพราะไม่เคยเจอผีอันตรายมาก่อน หากหลวงพิชัยภักดีที่ตามเธอออกมาที่ร้องล้ง

“รีบหนีไปแม่หนู อยู่อยู่กับมัน แล้วกลับไปบอกติดนทร์ด้วยว่ามีผีตายโหงมาเพ่นพ่านที่นี่ ให้เขาระวังตัวให้ดี”

เธอละล้าละลัง ระหว่างมองร่างตัวเองที่อยู่ไม่ไกล ก่อนหันไปบอกชายชรา

“คุณหลวงก็กลับเข้าบ้านเถอะ ถ้าหนูจัดการกับพวกนี้เสร็จแล้วจะเชิญท่านลงมาไหมนะคะ”

คุณหลวงพยักหน้ารับ แล้ววิญญาณของท่านก็หายวับไป ญาณิรีบพุ่งตัวเข้าร่าง ก่อนที่วิญญาณร้ายเหล่านั้นจะทันเข้ามาตะครุบตัว ร่างของเธอก็ลุ่มตึงลงไปพร้อมๆ กับที่จิตของเธอก็กลับเข้าสู่ร่างได้อย่างปลอดภัย

“คุณณิน!” ติดนทร์เรียกเสียงดังเมื่อจู่ๆ หญิงสาวก็หายหลังศีรษะกระแทกพื้นเสียงดัง เขารีบเข้าไปประคองด้วยความตกใจ ขณะที่เพื่อนสาวอีกคนหนึ่งของเธอก็ยกมือขึ้นปิดหูด้วยท่าทางทรมานอย่างยิ่ง ส่วนสุคนธรสก็ลุกขึ้นท่าทางชิงชัง ก่อนจะล้วงเข้าไปในย่ามแล้วชดข้าวสารกำใหญ่เข้าไปใส่เข้ากับญาณิ!

“อยู่อยู่กับเธอนะไอ้ผีบ้า! ไม่รู้จักฤทธิ์แม่เสียแล้ว”